

NEMERE ISTVÁN

A TITOKZATOS PADLÁS

A fedél Bánfalvy Ákos munkája

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

© Nemere István, 1989

ELSŐ FEJEZET

Vendég érkezik – Egy hajmeresztő terv – Négy életerős fiatalember munkát keres – Vita az ügyvédnőről

- No nézd csak! Nem hiszek a szememnek;
- Gyerekek, ez még nekem is sok. A szívem
- A te szíved? Hiszen egy évvel vagy fiatalabb nálunk...
- Akkor úgy helyesbíték: az én tizenhárom éves szívem mindjárt beadja a kulcsot.
- Tizenhárom és fél éves, hogy pontosak legyünk.
- No de ez a látvány... Ki hitte volna?
- Mindenre számítottunk, csak erre nem.
- Odamegyünk hozzájuk?
- Nem illik. Zavarba hoznánk őket.
- Ugyan már!... Talán ők minket.
- Nem mondhatnám, hogy illetlenül viselkednek.
- Szó, ami szó... Figyeled? Még egymás kezét sem fogják.
- No de akkor is... Ki hitte volna?
- Ezt már mondtad.

A fenti párbeszéd három fiú között zajlott le. Nyári délután volt, és az akácfa a melegtől valósággal elkókadta, a vasútállomás előtti kis park ágyásaiban pedig néhány írisz szomorkodott. A kardvirágok éles levelei is mintha vízért könnyözögtek volna.

A három fiú közül kettő valamivel nagyobb volt a harmadiknál, és rettentően hasonlítottak egymásra. Nem árulunk el nagy titkot, ha közöljük: azért, mert ikrek voltak. A harmadik fiú – aki az imént tizenhárom és fél évvel dicsekedett – kicsit vékony, de napbarnított testén egy rövidnadrág és trikó feszült. Mellesleg az ikreket sem nevezhetnénk túlóltözöttnek, ők ugyanis még trikót sem hordtak. Csokoládébarnára sült testük sok, strandon töltött napról árulkodott.

Most ott álltak egy balatoni nyaralótelep legforgalmasabb utcáján, izzó napfényben. Csodálatuk és döbbenetük „tárgya” egy emberpár volt. Harminc év körüli fiatalember és egy húszévesnél nem sokkal idősebb, piros arcú fiatal lány jött velük szembe. Mindketten fagyaltot nyalogattak. Amikor a férfi megpillantotta a gyerekeket, zavarba jött. Csak később vette észre, hogy fagyalt helyett immár a saját ujjait nyalogatja.

– Jé, a fiatalurak! – mondta, és csuklani kezdett. Így nehéz volt megőriznie a vaníliagombócok egyensúlyát.

– Kicsodák? – csodálkozott a lány. Akkor értek a három várakozóhoz.

– Amália néni unokái – mondta a férfi. A három gyerek összenézett, és csaknem egyszerre kiáltották:

– Éljen Oszkár! Éljen!

Az egyik a kezét nyújtotta.

– Gratulálunk, Osz. Helyesen választottál.

– Tessék? Az idén nem is voltak választások – hebegte amaz meglepetten.

– Helyes kislányt választottál magadnak! – közölte a másik iker ellentmondást nem tűrően. A lány arca még pirosabb lett. Oszkár segélykérően körülnézett, de senki sem figyelt rájuk. Menekülni sem lehetett, a gyerekek szorosán körülvették a párt. Ekkor Oszkár feltalálta magát:

– Piroska, szívem, bemutatom neked Csabát, Hubát és Zolit.

– Melyik Csaba és melyik Huba? – kérdezte a lány, miközben nagy komolyan a kezét nyújtotta az ikreknek. Oszkártól már hallott róluk, így nem lepte meg a dolog különösebben.

– Hát nem mindegy? Úgyis egyformák – legyintett Oszkár nagyvonalúan.

– Én vagyok Csaba – mondta Huba, és fivérére kacsintott.
– Én meg Huba – közölte Csaba. Zoli helyesbített volna – egy éve ismerte a két gézengúz, és már meg tudta őket különböztetni –, de akkor ő következett
– Zoli pedig a várúr fia – jelentette Oszkár szíve hölgyének. Piroska vele is kezét fogott, majd kijelentette:

– Sokat hallottam már rólatok, gyerekek...

Erre, anélkül hogy összebeszéltek volna – nagyon egy srófra járt az agyuk –, mindhárman arcuk elé kapták a kezüket, akárha támadástól védekeznének, és Csaba beszélt a nevükben:

– Ugye sok rosszat tetszett hallani rólunk? Hogy így az ikrek meg úgy az ikrek?

Zoli a karjai mögül tette hozzá:

– És hogy így a Zoli meg úgy a Zoli?...

– Se így, se úgy – nevetett Piroska. Ez volt különben az a pillanat, amikor Oszkár fagyalttölcsérében a legfelső vanília kupac végleg búcsút mondott társainak, és követve a Föld nevű bolygó gravitációs vonzását, a mélybe hullott. A következő pillanatban velőtrázó sikoltás bolygatta meg az utca nyugalalmát; a jéghideg gombóc Csaba meztelen hátára esett, a gyerek felvisített.

Ezzel véget is ért a találkozó; mindhárman még egyszer biztosították Oszkárt afelől, hogy igen csinos a partnernője, majd elváltak az állomás felé. Oszkár és Piroska összenéztek és továbbmentek.

– Ki hitte volna...

– Ezt már harmadszor mondd.

– Igenis, ki hitte volna, hogy ez az Oszkár, aki tavaly még csólakó volt, és minden telét valamelyik börtönben töltötte, most így és itt.

– Szeretem, ha ilyen épkezláb mondatokat hallunk tőled.

– No jó, jó, nem vagyunk magyarórán.

– Oszkár különben már egészen megjavult. Az idei telet, életében először, szabadlábban töltötte. Albérletben lakik, azt hiszem, éppen azoknál a Piroskáéknál. És a téesz melléküzemágában dolgozik, dobozokat farag. Jól is keres...

– Most benősül egy balatoncsillagi bennszülött családba – mondta Zoli. Közben a fiúk átmentek az épületen, és máris kint voltak a peronon.

Csaba megilletődötten elhallgatott. A vasút mindig is nagyon titokzatos dolog volt számára. Kicsi korában fivérével együtt mozdonyvezető szeretett volna lenni – az óvodában, ahová jártak, a fiúk egyik fele mozdonyvezető, a másik fele úrhajós akart lenni: mindössze egyetlen külön akadt, aki váltig állította, hogy ő tanár lesz, de ezt az udvaron kiverték a fejéből, meglehetősen szó szerint kell érteni ez utóbbi fordulatot –, és most megint elkapta az a fura hangulat, amit mindig csak az állomásokon érzett. Ide vezetett a világ összes sínpárja, innen is el lehetett jutni bárhová, még Európa és Ázsia összes vasútállomására is, hát nem hihetetlen és nagyszerű dolog? Ráadásul a távolban mozdonyjavítók és fordítókorongok titokzatos világa... éjjel lámpák és váltók csillognak a messzeségben, semaforok piroslanak. Ez hát a vasút, álmai netovábbja!

És éppen jött is egy vonat. Mellesleg az, amelyikre vártak. Csaba mélyet lélegzett. Huba szeme elé emelte kezét, a közeledő kék vagonokat kémlelte. Körülöttük számos turista nyüzsgött, Huba váratlanul megjegyezte:

– Egészen idenőttünk ehhez a faluhoz. Pedig tulajdonképpen az ország túlsó végén lakunk, no nem?

– No igen – válaszolta fivére ugyanolyan hangsúllyal. – De idekötnek bennünket a kalandjaink.¹

Zoli már nem is figyelt rájuk. Régi kalandokat emlegetnek? Ami volt, elmúlt, az az igazán izgalmas, ami ezen a nyáron vár rájuk. Ugyan még semmi ilyesmi nem volt a láthatáron, de Zoli, a „várúr fia” nem adta fel a reményt, hogy majd csak történik velük valami érdekes. Mellesleg, ahol ott van ez a két minden lében kanál iker, ott biztosan történik majd valami. A fiú most a vonatot kémlelte. Vajon milyen az a lány?... Eddig csak fényképen látta, és az ikrek elbeszéléseiből ismerte

¹Lásd a szerző A fantasztikus nagynéni (Móra, 1980) és A várúr fia (Móra, 1983) c. regényeit

Anikót. Gergely bácsi unokája is annyi idős, mint ő. Lehet-e vele játszani, beleváló haver lesz-e? A gyerek most nem gondolt arra, milyen bonyolult rokonsági foka is van az ő ismeretségüknek. Vagy hogy tulajdonképpen, úgy igazán ők nem is vér szerinti rokonok. Gergely bácsi férje Amália néninek, akit a fiúk egyszerűen csak „fantasztikus nagynéninek neveztek el két évvel ezelőtt. Az ő szülei már nem élnek, ezért neveli Zolit a „várúr” és felesége, Katinka.

És mivel ő, Zoli, nem is rokona Gergely bácsinak, ezért nem lehet rokona Gergely unokájának, Anikónak sem.

Töprengéséből kiáltások riasztották fel. Mellette a két iker üvöltött, a vonat felől pedig valamivel magasabb hangon kiabált valaki. Zoli azonnal sejtette, az lehet Anikó. Rohant hát az ikrekkel... A három gyerek valóságos szélvészékként száguldott a peronon, több utas alig tudott elugrani előlük.

Anikó előbb Csaba, aztán Huba nyakába repült. A nagy puszkodásban Zolinak egy bőrtáska esett a lábára, halkán feljajdult. De mire a kislány feléje fordult, arcán hősiesen megkeményítette a vonásokat.

– Te vagy a Zoli, igaz? Hát... szia! – És a kislány egyenesen a nyakába ugrott. Zoli erre nem számított, azt hitte, legfeljebb egy kézfogásra telik majd az ismeretlen lánytól. Ehelyett meg kellett volna tartania annak súlyát is, ez már nehezen ment volna, majdnem elesett. De az ikrek résen voltak, megtartották hátulról úgy, hogy Anikó mit sem vett észre. Mire Zoli kibontakozott a lány karjaiból – az arca vörösen égett –, az ikrek felkapták a csomagokat, és többszörös hátbavágással kísérvé mondanivalójukat, így kezdték a beszélgetést:

– Szóval megjöttél, te leányzó!

– Betörők, autótolvajok és egyéb aljanép réme!

– Hát emlékeztek még tavalyelőtti kalandjainkra? – nevetett Anikó. Már barna volt a bőre, úgy látszik, a távoli Pesten azért ő is napozott, strandolt eddig, és nevetett a szeme. Piros-fehér ruhájában üdítő színfolt volt az állomáson – mint Csaba megjegyezte. Erre hálából ő is kapott egy hátbavágást Anikótól, minek következtében pár percig elkékülten kapkodott némi oxigénért. De a többiek ügyet sem vetettek rá.

– Elmondták nekem is, miket műveltetek – szólt közbe Zoli.

Anikó ránevetett.

– Én is tudom ám, mit csináltatok tavaly! Megírták ezek az átkos kölykök!

Az „átkos kölykök” amúgy egy cseppet sem voltak jó levélírók, de úgy látszik, a tél folyamán Anikóval kivételt tettek. Ámbátor nem szerették, ha szembedicsérik őket, hát Huba gyorsan témát váltott:

– Azt hiszed, olyan egyszerű volt lebeszélni az öregeket, hogy kijöjjenek az állomásra? Amália néni az idén már nem dolgozik, túl sok az ideje, mindenáron itt akart téblábolni, végre felfogta, hogy egyedül akarunk téged üdvözölni. Gergely nagyapó is valósággal tükön ült, és mindenáron ki akart jönni.

– De ugye most rögtön odamegyünk hozzá? – kérdezte Anikó.

– Persze. Utána meg a várba, hogy Katinkát is megismerhesd.

– A millió szeplő tulajdonosát? – incselkedett Anikó, és Zolira nézett. A fiú ebből sejtette: az ikrek azt is megírták neki, hogy ő, Zoli bizony kezdetben nem szívlelte a „flúgos” fiatal tanítónőt. Főleg akkor nem, amikor kiderült, hogy Ákos bácsi, a várúr beleszeretett, és feleségül fogja venni. De később megbékélt, és most már mindhárman nagyon kedvelték egymást.

– És mit fogunk csinálni ezen a nyáron? – érdeklődött Anikó. Körülnézegetett a téren, az ismerős utcákon. Nagyon élvezte, hogy ismét Balatoncsillagon lehet. Olyan sokat gondolt rá az elmúlt két évben is! Hát még, amikor tavaly megtudta, hogy az ikrek ismét eljöttek a „fantasztikus nagynénihez”, és csodálatos kalandokat éltek át. Akkor bizony nagyon el volt keseredve. De mindezt most elfelejtette. Már az is nagy öröm volt, hogy egyedül elengedték Pestről, nem kísértc egyetlen felnőtt sem. át még, ha belegondolt, hogy ismét itt van ebben a remek „bandában”... Mit fognak csinálni másfél hónapon keresztül?

– Mi a haditerv? – kérdezte röviden. Zoli nem értette, hallgatott. Az ikrek annál inkább

kapcsoltak:

- Még nem tudni. Sok fürdés, némi csónakázással tarkítva, a nádas felfedezése, esetleg...
- Esetleg valami egészen más. – Csaba végre ismét lélegezni kezdett. – Tegnap este a véletlenek összejátszása folytán kihallgattam egy kis telefonbeszélgetést a postán.
- Ahogy az véletlen volt! – legyintett az ikre utánozhatatlan hanghordozással. Csaba ügyet sem vetett rá.
- Szóval a néni tárgyalt valakivel. Eléggé hivatalos beszélgetés lehetett, én csak a vége felé értem oda, és... hogy is mondjam csak... bizonyos akusztikus jelek eljutottak a fülembe is...
- Szép nagyok – jegyezte meg Anikó csúfondáros mosollyal, és egészen közelről megszemlélte a fiú füleit. Csaba először szívesen megsértődött volna, de akkor a kislány arcába pillantott, és ő is elnevette magát.
- Tapsifüles vagyok, hehe! De befejezhetem végre, amit elkezdtem? Szóval a néni, képzeljétek csak... – Közelebb húzta társait, és halkán szólt, akárha bizalmas hírt közölné velük: – Málka néni géemkát alapít!
- Miemkát? – esett le Zoli álla.
- Géemkát!
- Az mi? – kerekedett el Anikó szeme.
- Hát... valami új dolog – jegyezte meg Huba bölcsen.
- Ennyit én is sejtek – fedtte meg a fivére. – Ha régi lenne, már ismernénk a szót.
- Na mindegy. – Anikó már látta a nagypapa házát, és most csak az érdekelt igazán. – Gyertek már, siessetek! A nagypapa biztosan vár!
- Te csak rohanj – közölte Huba szárazon. – Mi, szegény hordárok majd csak odavonszoljuk magunkat a csomagjaiddal. Te, leányzó, szerető szüleid téglákat csomagoltak be neked?
- Á, dehogy – legyintett a kislány fensőbbbséggel. – Csak hát, tudjátok, egy nőnek annyi mindent kell magával cipelnie, ha elutazik valahová.
- Kinek? – Huba Zolira kacintott, és forgolódni kezdett, mint aki keres valamit. Csaba persze rögtön tudta, mi újság, benézett még az egyik kapualjba és egy személtáda mögé is. Zoli a házak ereszeit kémlelte összeráncolt homlokkal.
- Mit kerestek? – kérdezte Anikó értetlenül.
- Hát azt a őt – felelte Huba lefegyverző őszinteséggel. – Akinek annyi mindent kell magával cipelnie.
- Merthogy mi csak egy tizenéves kislányt látunk itt – tette hozzá Zoli, és tovább „keresgél”. Anikó megint nevetett, hátra vágta volna a fiút, de az már okult az előzőekből, és ügyesen elhajolt, A kislány aztán rohant a nagypapa háza felé, a fiúk pedig nyögve cipelték utána a csomagokat.

Borzogh Ákos a falon állt, és a környéket figyelte. A negyvenes, nagy termetű, széles vállú férfi széles kalapja alól élénk tekintetet vetett a tóra is. Most ment le a nap, a meleg levegőben magasan köröztek a fecskék. A nádas felől idehallatszott a vízimadarak rikoltozása. Ákos elégedetten támaszkodott a mellvédhez. Annak idején mennyi gyötrellem kísérte a várépítést, hányan nézték bolondnak a falu amúgy egészen normális agronómusát, aki fejébe vette, hogy a telkén normális családi ház helyett egy várat épít! Aztán lám, mostanára lecsillapodtak a kedélyek. A csillagiak bizony még büszkéek is kezdenek lenni a várra, a turistáknak mutogatják, még azt is megérjük – füstölgött tovább Ákos –, hogy az útikönyvekbe is beveszik hamarosan. Lassacskán belépődíjért mutogatná a tanács, ha ő, a gazda hagyná. Csak egyet nem sejtene: hogy ez a vár valójában az ő otthona. Itt élt régebben egyedül tavaly óta Katinkával és a szegény Zolival. A gyerekek odavesztek a szülei egy szörnyű balesetben, hát Ákos nagyon természetesnek tartotta, hogy magához veszi és felneveli szegény húga fiát. Eleinte bizony nehezen ment a dolog, de tavaly nyáron jöttek az ikrek, égetnivaló rosszcsonkok, az igaz, de összebarátkoztak a gyerekekkel. No, és ők hozták magukkal Katinkát is, a szeplőkben oly gazdag tanítónőt, aki abban a távoli városkában

ugyan már vénleánynak számított, itt azonban éppen hozzáillett a sokáig feleség nélkül maradt, „flúgos” várúrhoz. Milyen furcsa is az élet, gondolta Ákos, ha egy napon nem kér tőlem szállást Amália néni meg a két iker, hát sohasem ismerem meg őket, de Katinkát sem. No meg Oszkárt sem – jutott eszébe, mert oldalt pillantva látta ám, hogy jött a téesz melléküzemágának büszkesége, Oszkár, a „művész”. A várúr még egy pillantást vetett a vidékre – gyerekkorától itt élt, és nem tudta elképzelni, hogy lakhatna másutt is –, majd lassan leballagott a falépcsőn. Mielőtt a jövevény megrángathatta volna a régimódi kolompot, amely itt a csengőt helyettesítette, a várúr kinyitotta a kaput. Oszkár, az egykori csavargó, börtöntöltelék és csőlakó zavartan mosolygott.

– Szép jó estét, Ákos bátyám!

– Jó estét. Mit kuncogsz magadban, mint a pék kutyája vásárnapon?

Oszkár egy pillanatra eltöprengett, mi köze lehet a pék házörzőjének a vásárokhöz, de mivel nem talált magyarázatot, hát felhagyott a töprengéssel. Oszkár már csak ilyen volt, oktanul nem bonyolította az életét.

– Csak örülök, Ákos bátyám. Merthogy szép az élet

– Igen? Nofene – somolygott a várúr. – Miket hall az ember manapság?!

Jött Katinka. Kendő a fején, kötény előtte, meztelen a karja. A konyha felől fölséges illat áradt. A két férfi beleszagolt a levegőbe, aztán egymásra néztek:

– Túrós csusza!

– Túrós csusza! – mondták egyszerre, és egyszerre is nyeltek egy nagyot. Oszkár még hozzátette a szemét forgatva: – Tejfölle!...

– Pontosan. Jó orrotok van, uracskáim. – Katinka egy idő óta átvette a fantasztikus nagynéni, Amália stílusát, bár ezt még maga sem vette észre. – Mit ácsorogtok itt a kapuban? Gyerünk, legalább segítetek megteríteni. Mindjárt itt lesznek a többiek.

– Én... én csak kérni akartam valamit – mormolta Oszkár zavartan.

– Sejttem – bólogatott sűrűn a várúr. – Elhoznád Piroskát is, igaz?

– Hát... ha lehet... A sarkon várakozik, nem mert bejönni meghívás nélkül.

– Mi a fene! Meghívásra vár a menyasszonyod?

Oszkár még inkább megzavarodott.

– Hogy úgy mondjam, hivatalosan még nem a menyasszonyom. A szülei talán nem örülnének neki, ha egy ilyen, mint én... – Oszkár végignézett magán, ám semmi különöset nem látott, vasalt nadrág, tiszta ing, cipő.

– Milyen? – érdeklődött vészjóslóan Ákos. – Nehogy ilyesmit halljak még egyszer! Ki vagy te? Ami volt, az elmúlt, és te, Oszkár fiam, most a balatoncsillagi téesz melléküzemágának megbecsült és sok hasznót hajtó, sőt kissé művészi vénával is megáldott dolgozója vagy! Ehhez tartsa magát mindenki ebben a faluban, beleértve a Piroksa szüleit is! És most menj érte, de sebesen!

– Persze hogy hozd el! – Katinka röpke pillantást vetett Ákosra, ez elég volt ahhoz, hogy férj és feleség egyetértsen. – Ha már együtt jártok, illő, hogy veled jöjjön. Málka azt mondta, ma úgyis nagyon fontos tanácskozást tartunk, legyen itt mindenki.

Oszkár nem várta meg a mondat végét, sarkon fordult és elrohant. Menet közben ugyan még megfordult a fejében, mit is mondott oly szépen, gömbölyűen az agronómus úr. „Művészi véna”? Mi a kórság lehet az? Egy perccel később jött vissza Piroskával. Közben befutottak az ikrek is Zolival. A három gyerek a strandról jött. Már olyan feketék voltak, akár a négerek. Ákosnak örült a szíve, ha rájuk pillantott. De egy kicsit nyugtalan volt. Mit akarhat Amália? Még emlékezett rá: két évvel ezelőtt is milyen vad ötletei voltak. Egyszer belovagolt a főtérre, és a presszó mellett parkírozta a lovát, míg fagyaltozott. Tavaly, már Gergely bácsi feleségeként elvállalta a kemping főnöki posztját, és valóságos csendoázist létesített az azelőtt igen hangos, sőt zajos táborban. Messze földre híre szállt akkor a csillagi kempingnek. „Minden évre kitalál valamit” – gondolta. Egy kicsit félt is a mai estétől.

Félórával később már mindnyájan együtt ültek a várudvaron, a nagy, kecskelábú asztal körül.

Amália néni semmit sem változott, mióta a fiúk megismerték. Most is rendkívül határozott egyéniség volt, és a kor sem fogott rajta. Bár pontosan senki sem tudhatta, hány éves, azért sejtették, hogy hatvan is elmúlt már. Az Argentínában töltött negyven év megedzette, és apróságoktól már nem ijedt meg. A feltornyosuló komoly és nagy akadályokat meg egyenesen imádtá. A nagy vállalkozókedvéről ismerték a faluban, és persze a jóságáról is. Nem volt olyan ember széles e környéken, akinek ne segített volna, ha kérte.

Férje, Gergely bácsi sok mindenben éppen az ellentéte volt. Barna bőrű, eres kezű, nyugodt öregember, akit egykori tanító létére mindenki ismert errefelé; vénségére kevés beszédű és csendes ember lett belőle.

Most ők ketten ültek az asztalfőn; Katinka vigyázott rá, nehogy megsértse az „öregeket”. Bár ha Amália néni meghallotta volna ezt a szót, holtbiztos, hogy azonnal megsértődik. „Úgy bevágná maga mögött a várkaput, hogy leomlana a torony” – futott át a gondolat a várúrnő fején. Most azzal foglalkozott, hogy a vendégek tányérját figyelte: senkié se legyen üres, soha, egyetlen percre sem!

Azért lopva, megnézte magának azt a Piroskát. Eddig csak a fiúktól hallotta, hogy Oszkárnak „van valakije”. A szemle eredménye kielégítette a várúrnőt; Piroska, bár nagyon fiatal – mondhatni: szemtelenül fiatal, szinte gyerek még! –, úgy látszik, illik ahhoz a kelekótya excsavargóhoz. Talán megszelídíti kissé, és többször nem kerül vissza a börtönbe. Sőt még az is elképzelhető netán, hogy Oszkár családot is alapít „Lassan a fél falu a barátainkból fog állni” – tette még hozzá elégedetten.

Piroska csak csipegetett az ételekből, és a társaságot szemlélte. A három fiút – köztük a két teljesen egyforma ikret – már ismerte, Anikó sem érdekelte különösebben. Katinka, a „Szeplőmilliomos” ezek szerint remekül tud főzni, a férfiak imádják az ilyen asszonyokat. Piroska eddigi konyhai szereplései enyhén szólva nem voltak túl sikeresek. Otthon anyja egyszer rábeszélte, segítsen a vasárnapi ebéd elkészítésében; de biztosan nagyon megbánta, merthogy aznap kétszer is fel kellett törölniük a padlót, több jénai táltól örökre búcsút vehettek, és csak fél ebéd volt délre. Egy másik alkalomra pedig sokan emlékeznek a faluban; azon a napon ugyanis majdnem felrobbant Piroskáék háza, mert a lány teli kanna vizet tett fel forralni a gázlángra, majd elfeledkezett az egésztől, a kipezsgő víz eloltotta a lángot, a konyhában szépen gyúlt a gáz... Az anyja vette észre, hogy a macskájuk úgy tántorog ki a konyhából, mintha részeg lenne. „Nofene, csak nem belekóstolt a borba a Cirmos? – kezdte anyja a nyomozást. Cirmos mindenestre okosabb volt annál, semhogy bort igyon, de ő mentette meg a házat. Feltűnő viselkedésére kezdtek nyomozásba a háziak, és valaki megérezte a terjengő kellemetlen szagot. Akkor már derékig ért a gáz a konyhában, és nem sok hiányzott, hogy az alig tízéves, sátortetős, szép fürdőszobás épület a levegőbe repüljön.

Ákos, a várúr szerfölkött elégedett ember volt. Tavaly nyár elején olyan egyedül élt a várban, mint az ujjja. Aztán egyszerre csak előbb egy fia lett, Zoli – aztán meg az ikrek gondoskodtak egy remek feleségről is. Most aztán majdnem teljes a család, gondolta. De ezen az estén ő sem lehetett egészen nyugodt, érezte, hogy valami van a levegőben. Amáliára sandított – az asszony egyelőre tányérja fölé hajolva eszegetett. Olyan ártatlannak látszott, akár egy madárka. De Ákos már sokféle helyzetben látta Málikát, és tudta, semmitől sem ijed meg. Ez még nem lenne baj – sokkal rázósabb az, hogy mindig kitalál valamit. Minden nyárra... És most ismét nyár van. Hát Ákos kissé tartott valamitől. Ez az Amália nem tud nyugton megülni!

A vacsora végén kiderült, nem is ok nélkül féltek egyesek a társaságban. Amikor kiürültek a tányérok, és Katinka minden erőlködése ellenére sem tudta ismét megtölteni őket – Amália letette villáját, és szigorú tekintetet vetett a népségre. Tízen ültek ott, hat felnőtt és négy gyerek. Bár ez utóbbiak igencsak megsértődtek volna, ha valaki „gyereknek” nevezi őket.

– Barátaim! – kezdte az asszony. Erre halálos csend lett. Még azt is meghallották, hogy valahol nagyon messze dudál egy hajó. – Támadt egy ötletem.

Gergely bácsi behunyta a szemét. Két évvel ezelőtt még afféle öreges-trottyos bácsinak hitte magát. Mióta Amália lett a felesége, bizony maga is csodálkozott, mikre képes újabban. De most azért ő is félt egy kicsit. Málikának olykor vérfagyasztó ötletei vannak. Píramist akar építeni a

Balaton-parton, vagy autóbust vesz, és azzal fuvarozza a turistákat? Esetleg úgy döntött, vesz egy vízimalmot, és mindnyájan átképezik magukat molnárnak. Tőle minden kitelik, és mindennek az ellenkezője is.

– Halljuk – lehelte Katinka, nagyon halkán. Az ikrek a lélegzetüket is visszafojtották. „Géemká”!
– mutatta Csaba Hubának, némán, de ők ketten már egymás szájmozgásáról is tudtak olvasni. Zoli az elmúlt évben megismerte a nénit, meg is szerette – de az ötleteitől ő is félt, Ha most azzal áll elő, hogy ezentúl vitorlázórepülni fognak, vagy búvárklubot nyitnak, esetleg néprajzi és idegenforgalmi okokból egy indiánrezervátumot létesítenek valahol a tóparton...

Amália néni persze mindezt látta az arcokon. Ő is ismerte őket, sejtette, mitől tartanak. Majdnem elmosolyodott, de még idejében lefékezte arcizmait. A mélységesen mély csöndbe behullottak szavai:

– Uracskáim, úgy döntöttem, veszünk egy kastélyt. Hát azt nem lehet leírni, ami ekkor történt. Először mindenki hallgatott, emésztett. Aztán a fejeken érdekes változások álltak be. Gergely bácsi halálsápadt lett, Ákos elvörösödött. Katinka behunyta a szemét, ijedtében ugyanis duplán látott. Két Amália, két Ákos, négy iker, még a vár tornyai is megkettőződtek előtte. Oszkár csuklott, mint mindig, ha valami nagyon meglepte. Piroska döbbenet hallgatott.

Majd – mintha a varázslatot levették volna a társaságról – a vendégek végre mozgásba lendültek. Elsőként Zoli ugrott fel székéről.

– Egy kastélyt?

Piroska Oszkára nézett.

– Te... te is hallottad?

– Én is. Nem hallucináltál – súgta vissza „vőlegénye”. Gergely megsemmisülten ült.

– Éppen valami ilyesmitől félttem – mondta halkán. De ezt senki sem hallotta, mert az ikrek már felugrottak székükre.

– Hurrá! Hurrá! Egy kastélyt!

– Kastélyunk még úgysem volt – így Anikó, és ő is felugrott székére. Ez úgy hangzott, mintha ez a kiterjedt család úgy melleleg már rendelkezne néhány olajmezővel, tankhajóflottával, gyárral és szállodákkal, és most jutott eszébe valakinek, hogy nahát, micsoda dolog ez, kastélyunk még nincs egy darab sem?... Zoli felnézett három barátjára, úgy döntött, ő lesz itt az egyetlen, aki megőrzi nyugalma. Ez persze nem ment könnyen, minden lelkierejére szüksége volt. Közömbös vonásokat erőltetett arcára, és komolyan mormolta:

– Hogy egyeseket milyen könnyű lázba hozni!

Ákos tapsolt kettőt. Olyan volt, mint az ágyúdörgés. Az ilyen zaj – őszintén szólva – illik is egy igazi várhoz. Olyan volt, akárha a kinti ostromló sereg ötvenfontos ágyúi dörögnének. Erre mindenki elhallgatott.

– Folytasd, Málka! Egészen érdekes – dörögte medvehangján. Amália előkelő főbólintással köszönte meg a segítséget, és közölte:

– Mi, akik itt vagyunk, összetesszük a pénzünket, kölcsönöket veszünk fel, és helyrehozzuk a falu szélén a Pereszteghy-kastélyt.

– Azt a romot? – kérdezte Oszkár. Amália megsemmisítő pillantást vetett rá, mire a férfi rémülten elhallgatott. A néni folytatta:

– Manapság ez divat is, meg szükség is van rá. Lelkes emberek saját pénzükkel és munkájukkal megmentik a pusztulástól a régi műemlékeket, és azokat valamilyen hasznos cél érdekében... érdekében... – Nagyon szépen akarta folytatni, de elakadt. Bosszúsan legyintett, és másképpen fejezte be: – Szóval, turisztaszállót csinálunk benne! De nem ám valami luxushodályt aranyozott micsodákkal és fényes parkettával... Olcsó szállást azoknak, akiknek nem telik többre!

– Mégis kastélyban lakhatnak majd – mondta Katinka. Amália néni hálásan ránézett.

– Úgy van, lányom. Te már látod a dolog értelmét, ugye?

Katinka behunyta a szemét. Kastélyban lakni...? Ő még sohasem aludt ott, legfeljebb egyszer, egy csehszlovákiai IBUSZ-kiránduláson... De az sem volt igazi kastély, csak úgy nézett ki. A

Pereszteghy-kastélyt ő is látta nemegyszer, ha busszal ment Siófokra. Csak hát az a „kastély”, hogy is mondja csak... Nem mert szólni. De nem is kellett, mert felállt Piroska, ő volt itt az egyetlen idegen, akit még jószérével senki sem ismert. Talán csak Gergely bácsi – mielőtt nyugdíjba ment, az utolsó évben még tanította az akkor helyes kis copfot viselő Molnár lányt.

– Beleszólhatok én is? – kérdezte.

Amália nem válaszolt azonnal. Oszkára nézett. Az egykori csavargó pontosan értette azt a tekintetet. „Beleszólhat-e hát a menyasszonyod, Oszkár? Vagyis, a menyasszonyod-e már valóban? Családtag lesz-e belőle...?” Nehéz döntés volt ez Oszkárnak, de nem sokáig habozott.

Bólintott egyet Amália néni felé. Akkor a néni halványan elmosolyodott, és Piroskára nézett.

– Persze, lányom. Mondd csak. Piroska nagyot lélegzett és kimondta:

– Szerintem senkinek sincs annyi pénze, amiből azt a romot helyre lehetne pofozni. Már amikor kicsi gyerek voltam, akkor is csak „romkastélynak” nevezték a faluban. Se ajtaja, se ablaka, az emeleten már a közfalak is hiányoznak, és a teteje olyan, mint a szita! – Gyorsan leült. Ákos felemelte a kezét, jelezve, Hogy szólni kíván:

– A háború után gépállomás volt benne, később a tévész irodái, még később meg disznóhizlaldát rendeltek be mellette, és ott lakott néhány... hogy is mondjam csak... szóval cigánycsalád. Utánuk nem sok maradt épen. Ráadásul most vagy tizenkét éve üresen áll, ebek harmincadjára adták. Nehéz lenne ott bármit is csinálni.

A néni az asztalra csapott.

– Mióta ijedünk meg a nehézségektől, uracskáim? Ha olyan könnyű lenne az a feladat, valaki már régen elhappolta volna előlünk! De így miénk lesz a pénzszerzés és a munka – de a kastély is!

Hubának nagyon tetszett az „elhappolni” kifejezés. Többször ismételtette volna... de akkor Csaba és Zoli két oldalról kezdtek ráncigálni.

– Mit szólsz?

– Micsoda ész! Hát hiába, ez Málíka!

– Kastélyunk lesz! – Zoli az imént még visszafogottan viselkedett, de most eszébe jutott az a sok történelmi regény, amit olvasott, no meg persze a filmek, igen, most rizsporos parókéval a fején látta magát, hintaja behajtat a lépcsősor elé, frakkos lakáj nyitja az ajtót, a teraszról elégedetten körbepillant... Micsoda kert, valóságos park! Szökőkút! Fák, bokrok, óriási virágágyások! Zoli, a várúr fia – mint egy kastély tulajdonosa! Tulajdonosa? Nocsak! Meg is kérdezte:

– És mi lesz a kiskorúakkal? Vagyis velünk? Csaba felhúzta az orrát.

– Te látsz itt valami kiskorút? – kérdezte Anikótól. – Mert én csak több feltörekvő, erőtől duzzadó, tehetséges fiatalembert látok!

Amália is mosolygott.

– Ti négyen is segíthettek, ha akartok. Pénztek ugyan nincs, de dolgozhattok, és majd valamikor a hasznot is élvezhetitek.

– Mikor? – kérdezte Anikó azonnal és nagyon tárgyilagosan.

– Ha még az idén nekifogunk, a kastély egyik szárnyát már jövő nyáron kiadhatjuk a vendégeknek.

Ákos a fejét vakarta.

– Miből? – kérdezte röviden és velősen.

Amália néni erre is felkészült. Egy papírlapot tett az asztalra, tollat vett elő. A gyerekek már ott álltak mögötte, mellette. A felnőttek is közelebb húzódtak. A néni az üres lapra felírta:

KASTÉLY

Ezt olyan komolyan és ünnepélyesen cselekedte, hogy az egész társaság érezte: most valami nagyon komoly dolog történt. Csabának az alapköletételek jutottak eszébe.

A néni kétszer aláhúzta a szót, aztán várakozva feltekintett. Először Gergelyre nézett.

– Van százezer forintunk a takarékbán, igaz? Gergelynek torkán akadt a szó, csak nagy sokára

nyögte ki:

– Azt... a temetésünkre tettem félre...

– Hol van az még?! – rikkantotta a néni, energiával telve. – Mióta minden reggel fokhagymát eszünk, százhusz évig fogunk élni, minek rothadjon az a pénz a takaréokban még vagy hatvan évig? No, nem igaz?

– Igaz! – bömbölték a gyerekek vidáman. Oszkár és Piroska egymásra pillantottak: ez igen, így mulat egy... fantasztikus nagynéni! Gergely bácsi korántsem volt ennyire vidám, de a felesége optimizmusa azért rá is átragadt. Mindenesetre nem ellenkezett tovább. Már megtanulta, hogy hiába is tenné. Ha Amáliát egyszer elragadja a lendülete, nincs az az erő, amely megállíthatná. A néni felvéste a papírra:

100 000,- Ft

Aztán nagyon nagy csönd lett. Ákos behúzta a nyakát. Katinka másfelé nézett ugyan, de a karján érezte az asszony finom érintését:

– No, gyerekek...? Nálatok mi újság?

Ákos úgy vélte, ez nem lehet kötelező ígéret, ő még nem lépett be semmilyen kastélyépítő szövetkezetbe, vagy mit is tervez Málka. Katinka határozatlanul szólt:

– Hát... éppenséggel... mi is bezállhatunk valamivel. De ha odavész a megtakarított pénzünk, mi lesz velünk?

– Gondolnunk kell Zolira is – tette hozzá Ákos. Amália lecsapta a ceruzát, és kitört:

– Hogy azt a fűzfánfütyülő, piros nadrágos, sánta, hosszú szőrű orangutánját neki! Hát minek néztek ti engem? Valami rongyos, tetves, retkes lábú koldusnak? Aki csak a pénzetekre ácsingózik?

Huba majd lefordult a székről. Megpróbálta maga elé képzelni a néni által festett alakokat, de összekeverte a két képet, és végül egy piros nadrágban közlekedő, rongyos ruhás orangutánt látott, amint az utcáson koldul egy fütyülővel a szájában... Tiszta örület!

– Ugyan már! – Ákos rántott a vállán. – Csak hát ez az üzlet... hogy is mondjam csak... Szóval nem látni, mikor kapjuk vissza a pénzünket, ha egyáltalán...!

– Te Ákos! – A néni mutatójja figyelmeztetően a magasba emelkedett előbb, majd balra-jobbra ingott. Az agronómus megbabonázva követte tekintetével, balra-jobbra... – Amint kész a kastély, és termelni kezdi a pénzt, szépen sorban kifizetünk mindenkit. Kamatos kamattal együtt, barátocskám!

– Hát, ha így állunk. – Ákos és Katinka folyton egymás tekintetét keresték, majd végül az asszonyka mondta ki az összeget:

– Éppenséggel nekünk is van megtakarított pénzünk. Kocsira várunk, és azt a százezret mi is felajánlhatjuk éppenséggel...

– Rendben van, felajánlottátok. – Málka máris a papírra véste:

+100 000,- Ft

Aztán körülnézett. Csaba behúzta a nyakát.

– Nekem van egy százasom...

– Nekem meg egy ötvenesem és némi apróm – tette hozzá Zoli.

Amália legyintett.

– Ne vicceljete, uracskáim. Még nem állunk olyan rosszul, hogy a ti... aprópénzetekre is szükségünk lenne.

– Nekem meg nincs egy vasam sem – jelentette ki egyszerűen Oszkár. – Amit keresek, elmegy az életre.

Ákos is kiállt a dolgozója mellett.

– Így igaz, Málka. Oszkár egyelőre szegény, mint a klerikális rágcsáló.

– Miféle rágcsgáló? – A néni nem értette.

– A templom egere – somolygott a várúr. Mindenki nevetett, de ettől a papíron nem lett több pénz. Amália kívárta, míg elcsöndesednek, akkor folytatta:

– Nehogy azt higgyétek, egy agyalágyult, vénasszony legújabb ostoba ötletéről van szó. Mostanában sokfelé csinálják ugyanezt. A legfőbb ideje, hogy kézbe vegyük a régi kastélyokat, udvarházakat, mert ha most nem teszünk értük semmit, hát egyszerűen végük van, romba dőlnek és kész: nem lesz már mivel foglalkozni.

– És ezt nekünk kell csinálni? – érdeklődött Katinka, minden rosszindulat nélkül. – Az államnak nincs pénze?

– Erre nincs! – jegyezte meg Gergely bácsi olyan hangon, mint akit a pénzügyminiszter tegnap bizalmasan informált az anyagi helyzetről, beleértve az ország külföldi adósságait is. – Meg sok másra sincs.

Oszkár komoly képpel bólogatott. Ő is úgy festett, mint akinek első kézből származó értesülései vannak az államkassza állapotát illetően. Amália akkor maga elé húzta a papírt.

– No, azért nem olyan rossz a helyzet. Tegnap beszéltem az elnököddel, Ákos. A téesznek van pénze.

– Gondolod, befektetné? – kérdezte Ákos. – Ha akarod, én is szólhatok neki.

– Már elkéstél – állapította meg az asszony nyugodtan. – A leendő haszon reményében adnak ötszázezret, méghozzá már a jövő héten.

– Ez jó! – ugrott fel a várúr. – És mi lesz az ő hasznuk?

– Egy lovaglóiiskolát telepítenek majd a kastély mellé, ha az készen lesz.

– Lovaglóiiskolát... – Gergely bácsi nyugtalan pillantást vetett feleségére. – De Málka, ígérd meg, hogy te nem fogsz lovagolni!

– Miért ne? Ha százhusz évig akarok élni, bizony sportolnom kell – közölte a néni ellentmondást nem tűrő hangon, és felírta a félmilliót a papírra. Huba tisztelettel nézte a sok nullát, hát igen, most már az a lista kezd komoly benyomást keltem. Itt az ő ötveneseik vagy százasaik bizony nevetségesen festenek. De valahogy majd csak hasznukat látják nekik is. Fivérére nézett. Az is éppen őt nézte, és a két gyerek szokása szerint megint egyre gondolt. Lázasan töprengtek máris, miképpen járulhatnak hozzá a kastélymentő társulat költségeihez. Zoli Anikót nézte. Akkor látta csak, hogy a lámpa fényében milyen pisze a lány orra. Pisze, de szép. Jól áll neki... Akkor a kislány – talán megérezte, hogy nézik? – feléje fordult, és kicsiny mosolyt eresztett meg a fiú felé. Aztán máris másfelé nézett – meg Zoli is. A kisfiú zavarba jött, hát gyorsan Piroska és Oszkár arcának tanulmányozásába merült.

Piroska szomorúan szólt:

– Nekünk nincs semmink, hát biztosan nem is vesznek be minket abba a kastélyos micsodába ...

– Már miért ne vennénk be? – csodálkozott a nagynéni. – Szükségünk van mindenkire. Pénzre is, de emberekre is.

– És mit tehetünk? – érdeklődött Oszkár.

– Majd elosztjuk a feladatokat. – A „fantasztikus nagynéni” a papírt nézte, aztán azt mondta: – Ennyivel már elindulhatunk, de még úgyis szerzünk hozzá.

– Honnan? – kérdezte Ákos. De a néni úgy tett, mint aki nem hallotta a kérdést, csak rejtélyesen mosolygott. A többiek sejtették, az ügy nem tegnap pattant ki a fejéből, és tett is már érte egyet-mást. Ákos kissé nyugtalan volt; megint valami hétmérföldes ügybe másznak bele! Nála is nyugtalanabb volt Gergely bácsi, aki már szeretett volna megállapodni, élvezni a kis nyugdíját, játszani az unokájával, Anikóval, és nem törődni semmivel. De nagyon jól tudta, nem lesz ez ilyen egyszerű. Mióta ismét egymásra találtak gyermekkori szerelmével, az élete valahogy felgyorsult, és nem tudta reggel, mit fog megérni még aznap. Hát persze hogy némileg nyugtalan volt. Amáliával soha nem tudhatja az ember, mire gondol, mit tervez. Az ötletei néha vérfagyasztóak... Mint most is. Az öreg behunyta a szemét, mint annak idején, a háború alatt, amikor hallotta, közelednek az ellenséges repülőgépek. Jöttek a gépek, aztán a bombák hullottak... Bizony, olykor ma is benne van

még ez a félelem. Főleg, ha Amália kijelenti: új ötlete támadt.

– Holnap már munkához is látunk – mondta Amália, és gyorsan kiosztotta a szerepeket: – Én elmegyek a tanácshoz, végleg elintézni a formaságokat. Ákos, te kőműveseket szerzel.

– Ilyenkor, nyáron? Mindnek van már munkája – ellenkezett a várúr, de egyre erőtlenebbül. Amália nem is válaszolt neki, csak legyintett. Ebből Ákosnak meg kellett értenie, hogy ellenkezésnek nincs helye, holnap reggel mennie kell kőművesért. A nagynéni Piroskára pillantott.

– Te meg, lányom, szerzel egy tetőfedőt. Ha kell, a föld alól is!

– Rendben – pihegte a lány. Egészen a néni hatása alá került.

– És én? – érdeklődött Oszkár rosszat sejtve. A néni rámosolygott. Olyan szépen, hogy a volt csavargónak már ettől égnek állt a haja.

– Te, uracskám, anyagbeszerző, leszel. Mert végiggondoltam ám mindent! Te ehhez értesz, ez nem kétséges. Csak egyre vigyázz! – emelte fel ujját figyelmeztetően. – Csak semmi lopás! Pénzt kapsz, számlát hozol, és ennyi.

– Maszek is kiállíthatja azt a számlát? – kérdezte Oszkár óvatosan. Egymásra néztek. Csak ők ketten tudták, mire céloz a „művész úr”, ahogy Ákos és a téeszbeliek nevezték néha a faragó segédmunkást.

– Nekem mindegy, csak számla legyen – mondta a néni ellentmondást nem tűrően, aztán Katinka volt a következő áldozat: – Te meg velem jössz, mert egyet és mászt meg kell néznünk a kastélyban.

– És mi? – Csaba is komoly volt. – Négy életerős fiatalról van itt szó, kérem, nem szabad elvesztegetni ennyi használható embert!

Most Málka néni „dobta be” a gyerekek kedvenc trükkjét. Csak a fejét forgatta jobbra-balra, mint aki keres valamit, még az abroszt fellebbentve az asztal alá is pillantott, majd komoran közölte:

– Én itt bizony nem látok négy életerős fiatalembert. Csak egy neveletlen gyerekhordát... – De ekkor elnevette magát. – No, jól van, uracskáim. Rátok is szükség lesz, természetesen. Majd kitalálok nektek is feladatokat. Ha építőanyagot hoznak, segítetek lerakodni, üzeneteket visztek és hoztok...

– Szívesen cipelnénk azokat a százezreket is – intett Zoli a „Kastély” című papírlapra. A nagynéni követte tekintetét, majd legyintett.

– Azok a pénzek egyelőre még nincsenek a kezünkben, legalábbis a nagyobb részük nincs... Gergely! – dörrent férjére. Az öreg összerezte.

– Igenis!

– Holnap a mi százezerünkkel új folyószámlát nyitsz a bankban. Ez lesz a „Kastély Gmk” anyagi fedezete. Van itt valahol egy ügyvéd? – kérdezte Ákóst. A várúr felnézett az égre, és vonakodva felelt:

– Hát éppenséggel... Akad egy. A szomszéd faluban lakik, de hát... az egy nő.

– És az miért baj? – érdeklődött Amália vészjósló nyugalommal. Ákos még nem sejtette a veszélyt, nyugodtan felelt:

– Ügyvédben, doktorban jobb a férfi.

Hát ezt nem kellett volna mondania – Málka arca kissé lila lett, és az asszonyból valóságos szóáradat tört ki:

– Nahát, Ákos, hogy az a szürke bádogféreg essen beléd, amelyik oly jóízűen fogyasztja az ereszsatornákat! Azt a rozsdamentes, lyukacsos, hétszínvirágú patakpartját neki, hát te nőgyűlölő vagy?

– Én? Dehogy – dadogta a várúr zavartan, aztán kétségbeesett elszántsággal tovább merült a mocsárban: – De ami igaz, az igaz, jobb a férfi ügyvéd, mint a nő.

– Roppantul leköteleznél, ha meg tudnál győzni suttozta Amália. Katinka félt, hogy vihar tör ki – Gergely csitítólag közbeszólt:

– Ugyan már, csak nem vitatkoztok ezen? a férfi, és kész.

No, azt kellett volna látni, ami akkor történt! Amália, Katinka, Piroska és Anikó élénken bizonygatták hogy az ügyvédnők éppen olyan jók, mint a férfiak, míg Gergely, Ákos, Oszkár és az

ikrek éppen az ellenkezőjét állították. Csak Zoli hallgatott. A várúr fia ismét a hidegvér bajnokának képzelte magát, megvárta, míg a vita annyira felhevül, hogy a résztvevők már majdnem egyfős torkának esnek. Iszonyú hangzavar uralkodott akkor vár amúgy igen hangulatos udvarán! Zoli felállt, szóda vizes poharát emelte ünnepi gesztussal, és kihasználva egy pillanatnyi kis csendet, komoran közölte:

– Emelem poharamat Szilvia néni egészségére!

Siket csönd támadt.

Ezt Amália törte meg:

– Ki az a... Szilvia?

– Az ügyvédnő, aki miatt egymás torkának estetek – felelte gyerek. – Ő intézte szegény szüleim hagyatékának ügyét is. Nagyon rendes asszony.

– Ami igaz, igaz – ismerte el Ákos. – Az a Szilvia tényleg remekül viselkedett. Még többet is tett, amennyit egy ügyvédtől elvárhat az ember.

– Szóval mégis lehet alkalmas egy ügyvédnő is? – kiáltotta Anikó.

– No ugye! – így Piroska lelkesen.

– Eldőlt vita! – tette hozzá Katinka. Gergely bácsi megpödörte bajuszát.

– No, ezen is túl vagyunk... Málikám, én is hallottam, hogy a Szilvia, vagy hívják, nagyon jól intézi az emberek ügyeit.

– Akkor pont jó lesz nekünk is – mondta a néni. – Merthogy a gmk-nak kell egy jogász is. Ákos, a téeszből telefonálj neki reggel, hogy ugorjon el hozzánk! Rendben?

– Rendben – lehelte Ákos, és már sejtette, hogy ha eddig nem volt elég baja, hát most majd lesz. Az a minimum, hogy a géemká vagy szövetkezet vagy társulás ügyeit neki kell a téesz telefonján intéznie és számtalanszor szaladgálnia, intézkednie – ki tudja, mostantól fogva hány éven keresztül?...

MÁSODIK FEJEZET

Az első titok – Feltűnik egy ellenfél – Támadás egy laktanya ellen – Amália, az ellenállhatatlan

Másnap reggel nagy nap virradt Balatoncsillag lakóira.

Csak az a baj, hogy ők erről mit sem tudtak. A nyaralókkal teli tóparti faluban az őslakosoknak és a turistáknak a leghalványabb fogalmuk sem volt arról, hogy ez a nap valami okból különbözik az előzőektől és az utána következőktől. Tíz ember kivételével a csillagiak úgy ébredtek fel aznap reggel, hogy még nem tudták: megalakult a „Kastély Gmk”, és annak beláthatatlan következményei lesznek a község számára. Igaz, nem telt bele sok idő, és megtudták. Sokan állítólag akkor kezdtek rohamosan öszülni – amint azt Lapaloma Jóska, a községi fodrász megállapította. A hajművészt azért nevezték La-palomának, mert minden délután – nyáron nyitott ablaknál, természetesen – kazettáról bögett a híres slágert, a Palomát. Ezzel teljesen beopta magát Amália néni szívébe, de a Dél-Amerikából negyven év után hazatért asszony ezt soha nem közölte a hajszobrásszal. Egyik fő jelszava ugyanis az volt, hogy nem szabad elkényeztetni az embereket.

Ami igaz, az igaz: Málka senkit sem kényeztetett el, legfőképpen nem önmagát. Mindenkitől sokat követelt, Gergely bácsi olykor alig tudta tartani a lépést, a többiek pedig rendre lemaradtak mellőle. Tavalay a néni rendbe hozta a helybeli kempinget, azóta is nagy ott a tisztaság és a fegyelem, már külföldön is elterjedt a híre a tó déli partján fekvő „csendoázisnak”. De a néni természetesen soha nem tudott lecsillapodni, ő teljes gözzel szeretett élni. Mivel kora miatt már nem engedték dolgozni, a kempinget az idén más vette át, a néni pedig más foglalatosság után nézett. Lehet, egyebek köpött ezért született meg a „Kastély Gmk”?

Hát azon a napon is így tett. Már kora reggel talpon volt, intézkedett. Az ikrek is, amint

felébredtek, és megpillantották a gyönyörűen sütő napot, gyors reggelizés után Zolival elhagyták a várat, és útközben felszedve Anikót útnak eredtek. Kimondatlanul is érezték, meg kell most tekinteniük a kastélyt. Másképpen nézik majd, más szemmel. Majdhogynem a „tulajdonosok” szemével...

Szinte szótlánul mentek ki a faluból. A forró műút szélén baktattak, ahol percenként tíz külföldi autó és olykor egy-egy ütött-kopott magyar jármű húzott el mellettük. A gyerekek egyetlen szót sem váltottak, nehéz is lett volna abban a zajban beszélgetni. Megkönnyebbültek, amikor a legszélső ház után lefordultak egy előbb kavicsos, később földes ösvényre. Bokrok és fák között mentek. A közelben volt a falu szeméttelpe, orrfacsaró bűz áradt onnan. Fekete műanyagzsák-hegy magasodott.

– Ha tényleg a miénk lesz a kastély, a nénitek ezt a hegyet is eltünteti innen – vélte Anikó. A kislány piros-fehér ruhát viselt, és Zoli szerint ez igen jól állt neki. De persze nem volt mersze közölni ezt a ruha tulajdonosával. Ehelyett így szólt:

– Ahogy mi őt ismerjük... Kiparancsolja a fél falut, és az emberek ész nélkül, futva hordják az egész szemétdombot a falu másik végébe.

– Erélyes asszony, szent igaz – szögezte le Huba. Csaba mögött baktatott az ösvényen. Mindkét fiú egyforma sortot és trikót viselt. Még a cipőjük is egyforma volt. Az ilyesmit úgy megszokták már születésük óta, hogy észre sem vették; ám másokat ez a dolog mindig bajba sodort, hisz így végleg nem tudták megkülönböztetni egymástól az ikreket.

– Nem lenne jó összetűzni vele. – Csaba még a gondolatra is megrázkódott. Közben elhalt mögöttük a zaj, már a madarakat is hallották. Zoli látta, mind magasabb fák közé jutnak. Kellemes árnyék simult a hátukra.

– Ide majd egy rendes utat kell építeni – jegyezte meg Anikó olyan hangsúllyal, mintha középkori várúrnő lenne maga is. Mi az neki, egy utat építtetni? Csak egy szó. Egy parancsszó, és a jobbágyok egyetlen nap alatt, hipp-hopp megcsinálják azt.

– Tudod, mennyibe kerül manapság egy út? – Zoli nagyvonalúan intett. – Van úgy, hogy kilométere belekerül egymillióba is.

– Ötmillióba! – így Csaba.

– Tízmillióba! – licitált Huba. Anikót idegesítette, hogy Zoli mindig ellenkezik vele. Nem sejtette, hogy a fiú – ha legyőzhetné belső fékeit – éppen ellenkezőleg beszélne vele. De hát nem volt elég mersze, ezért dühös volt önmagára is. És ez a kis harag beszélt belőle, ahányszor Anikóhoz szólt.

– Az eszetek tokját – sietett kijelenteni Anikó, felhúзва fitos orrát. Félig behunyt szemmel nézett vissza a mű-útig, felbecsülte a távolságot, akár egy vadász. – Ez itt alig kétszáz méter. Nem kerülhet ez olyan sokba.

– Nem mindegy? A géemkának rámegegy a ga... – Huba zavarba jött, érezte, Anikó előtt mégsem kellene kiejteni a „gatya” szót, mivelhogy azt apja sem mondta ki soha anyja előtt, ő legalábbis nem hallotta. Nyelt egyet, és hallgatott. Ikre, szokás szerint, feltalálta magát, és a segítségére sietett:

– ... a géemkának rámegegy a gazdálkodási alapja meg az egész pénze is. De Málíka majd vigyáz, úgylátszóan ne essetek kétségbe.

– Esik a fene – vont vállat Zoli. – Azért felnőtt emberek, hogy tudjanak vigyázni a pénzükre.

Közben már a fák között mentek. Látszott, ez valaha ápolt park lehetett. A kastély kertje. De ma már elvadult, összevissza nőtt benne a gyom, és néhány tüskés bokor is útjukba akadt. Egy tisztáson NDK-s lakókocsi állt, mellette a megviselt Wartburg. Két szőke gyerek játszott a földön.

– Vadkempingezők – morogta Zoli rosszállóan. Anikó azonnal szembeszegült:

– Hát hová menjenek, ha minden rendes kemping tele van? Az idén nyáron annyi külföldi jött, hogy a falusiak még a tyúkólat is kiadták.

– Jaj, de vicces – fintorgott Zoli. Az ikrek összenéztek, de nem szóltak. Már csak azért sem, mert akkor kibukkant a fák közül... szóval az, amit tegnap este Málíka néni „kastély”-nak nevezett.

A látvány megremegtette a fiúk szívét. Főleg azért, mert olyan ... elkeserítő volt.

A kastély ugyanis inkább egy romhoz hasonlított. Álltak ugyan a falak és rajtuk volt a tető, de vakolatnak csak itt-ott volt nyoma. Néhol téglák is hiányoztak. Repedések húzódtak a falon, időnként szétágaztak, akár a villámok a fotókon. Tetőcserepek heverték a földön, kövek és ablakfák között. Az ajtók elkorhadtan lógtak kereteikben, vagy egyáltalán nem is voltak. Az ablakok siralmas állapotban düledeztek jobbra-balra, az egyikből egy busa fejű fekete kandúr nézett ki, majd a gyerekek közeledtére lomhán leugrott a gazba, és eltűnt.

A kastély lényegében egy nagyobb, emeletes udvarház volt. Bal szárnya valamivel jobb állapotban, mint a másik, itt több, aránylag ép ablakkeretet láttak, néhol még üveg is csillant, persze csak szilánkokban.

– Te jó ég! – jajdult fel Zoli, és arca eltorzult. Csaba már éppen meghatódott, hogy lám, barátjukat ennyire elszomorítja a kastély állapota, mikor Zoli fél lábon táncolni kezdett körbe-körbe. Csaba és Huba konzultáló orvosdoktorok tekintetével néztek össze.

– Hát igen. Szegény fiúnak agyára ment a látvány.

– Nem is csoda. Aki ilyen fogékony a műemlékek iránt...

– Ugyan! – legyintett Anikó. – Csalánba lépett, ennyi az egész.

Erre mindnyájan szétrebbentek, megkerülték a csalánost. Zoli sziszegve, de halkán káromkodott, majd a gyerekek ismét találkoztak a főbejárat előtt. Lepattogzott szegélyű lépcsők, egykori vörösmárvány küszöb maradványai, két fehér oszlop a kis tornácon, fölötte erkély. Anikó felnézett.

– Ott nézett ki egykor a kastély urának leánya... – Az ikrek rögtön vették a lapot:

– Természetesen. Fehér keszkenővel integetett távozó lovagja után.

– A lovag igen nagy sebességgel távolodott, ugyanis a leány háborgó apja egy duplacsövű vadászpuskát emelt rá...

– ... mivelhogy a lovag szegény volt, mint a templom agara...

– ... egere, nem agara ...

– Nem mindegy? Állat, az állat – legyintett Huba. Anikó nevetett, Zoli viszont nem.

– Ti már sohasem komolyodtok meg ...

– Mi? Dehogynem! – Az ikrek szeme összevillant, és máris „komolyak” lettek, ők ezt csak nagyon késői öreg korban tudták magukról elképzelni, ezért társaik szeme láttára nyolcvanéves aggok lettek hirtelen. Huba előregörnyedt, kezében képzeletbeli bottal tapogatózott maga előtt. Csaba egyik kezét maga előtt rázta, mintha Parkinson-kórban szenvedne, valamint sántított – nem tudni, miért. Nyilván a nagyobb, sőt megrázó hatás kedvéért.

– Bohócok – morogta Zoli, és tüntetően elfordult. Felment a kis teraszra, lába alatt felpattogzott kövezet csikorgott. A többiek sebesen követték.

– Figyeljétek! Még az ajtófélfákat is ki kell cserélni. Teljesen elkorhadtak.

– A padlóról nem is beszélve.

– Itt biztosan vannak patkányok is – jegyezte meg Zoli. Erre Anikó majdnem felkapta a lábát. Ha ebben a gravitáció nem akadályozza meg, biztosan meg is tette volna. Huba filozofálni kezdett:

– Egyes rágcsálóknak remek életfeltételei lehetnek itt. Ilyen helyen a patkányok nyilván nagyra nőnek.

Csaba természetesen azonnal vette a lapot:

– A múltkor mesélte valaki, hogy kutyányi példányokat látott erre...

Anikó belesápadt az izgalomba. Körülnézett. Kissé elszorult a szíve, de most korántsem a lehetséges patkányok miatt. Olyan... olyan szomorú volt az a látvány. Valaha pedig szép lehetett ez a ház – de most belül is csak itt-ott volt vakolat a falakon, a mennyezetről az is lehullott, meztelen, sárga nádszálak néztek ki búsan. A padlón legalább fél méter magasán törmelék és szemét. A kislány az egyik ablakhoz lépett. Behunyta a szemét, próbálta elképzelni, hogy csillogó üvegtáblákon át néz ki a friss, zöld gyepre, fák és bokrok alá, ahol fehér kutyák kergetőznek... Maga sem tudta, miért éppen fehér kutyák, de egy kastélyba talán azok illenének a leginkább... Aztán megfordult, és visszatért a jelenbe. Sőt észrevett valamit, ami egészen másfelé vitte gondolatait.

- Nézzétek csak azt a sötét lyukat!
- Rengeteg sötét lyuk van itt. – Zoli mutatott is néhányat. A hallban többfelé hiányoztak a téglák a falból, helyükön valóban sötét lyukak ásítottak. De a kislány az emeletre vezető lépcsőre mutatott.
- Ott alatta, ni... Az a szögletes.
- Ha szögletes, akkor valami ajtóféle lehetett valamikor – bölcsekedett Huba. Csaba és Zoli máris ott voltak, leguggolva benéztek. Hűvös légáramlatot éreztek az arcukon...
- Pince – suttogta Zoli olyan áhítattal, hogy a többiek egy pillanatra minden másról megfeledkeztek. A két iker és Anikó is ránéztek.
- A várúr fia elmélázva beszélt:
- Mikor még éltek a szüleim, nekünk is volt pincénk. Tudjátok, olyan nagy, falusi pince, ahol a gerendák régi borszagot árasztanak, és van is néhány öreg hordó a sarokban ... Meg téglasorok között homok, abban tartják télen a sárgarépat meg a petrezselymet. Van aztán ott egy fonott dikó...
- Mi-kó? – lepődött meg Huba.
- Dikó, vagyis lóca.
- Mi-ca? – most Csabán volt a csodálkozás sora. Zoli felhúzta az orrát.
- Hogy ti milyen műveletlenek vagytok... Katinka majd ad nektek leckéket az efféle népies szavakból.
- Szóval, ha jól értem, valami ágyféleségről szövegeltek – szögezte le Anikó, és megint benézett a nyílásba. Nem mondta, de látszott, nagyon vonzza őt az a pince. Zoli folytatta:
- ... És az ilyen pincében télen meleg van, pedig nem fűtenek, nyáron meg olyan jó hűvös... Ilyen volt nekünk is. Ha nem voltak otthon a szüleim, sokszor bementem ám, és csak ültem, néztem. Hallgattam, hogy reccsen időnként valamelyik gerenda ...
- Meg hogyan rágcáslnak a szorgalmas kis patkányok – kanyarodott vissza Huba a rázós témához, lapos oldalpillantást vetve Anikóra.
- Nézzétek csak, ott valami csillog. Biztosan egy patkány szeme.
- Persze, Anikót nézi, és már a száját nyalja.
- Marhaság! Azt hiszitek, tele lett a liberóm? – Anikó felállt, és rájuk nézett. Elszántan közölte: – Én most le megyek oda. Ha netán akadna köztetek olyan bátor illető, aki hajlandó követni, hát... az jöjjön.
- És elindult lefelé. Kezdetben nehezen botorkált a kövek között, óvatosan emelgette és tette le a lábát. Tudta jól, ha most elesik, megüti magát, és a fiúknak kell kihúzniok, örökre oda a tekintélye, évek múlva is röhögve mesélik majd, hogy „Anikó csak egyszer próbált egyedül menni valahová, de mindjárt az elején felfordult, mint a parasztszekér a dűlőúton...” Mióta falun töltötték a nyarat, tele voltak ilyen „népies” hasonlatokkal. Az iskolában a magyartanárnőt is nemegyszer kétségbe ejtették a Málikától és Ákostól hallott fordulatokkal.
- Zoli az ikrekre nézett. Azok meg órá. Egymásra nem kellett nézniök, ők ugyanis mindig egyet gondoltak. Most is csak arra vártak, mit szól az eseményekhez a várúr fia. Zoli nagyot sóhajtott és mozdult.
- No, gyerünk.
- Mire Anikó leért a romos lejtő aljába, a három fiú is a nyomában volt. Egy kerek kő nagy zajjal gördült alá, nekiütődött a falnak, de utána végre csönd lett. Anikó reszketett Bebeszélte magának, hogy ez a hidegtől van. Merthogy odalenn valóban kissé hűvös volt. A karja egészen libabőrös lett, látta. Elhatározta, nem szól már erről a fiúknak, fő az, hogy követték. A kislány lelke mélyén most nagyon hálás volt ezért. Elgondolni sem tudta, mit tett volna, ha nem jönnek utána. Egyedül ment volna be abba a nagy sötétségbe? ... Brrr!
- Ide lámpa kell – jelentette ki Csaba.
- Óriási felfedezés – gúnyolódott Zoli, és a szemeit meresztgette a sötétbe. Ám hamarosan rájöttek, hogy ha huzamosabb ideig állnak a homályban, szemük megszokja, és ha óvatosan is, de mehetnek tovább. Huba törtetett most az élen, kerülgette a földpadlón heverő nagy köveket.
- Hahó! – szólt Csaba előre, a semmibe. Hangja öblösen döngött a vaskos kőfalak között.

– Valaha itt lehettek a tömlöcök – így Zoli, aki rengeteg történelmi regényt olvasott már. – Vastag láncokat csörgettek a rabok...

Anikónak a szeme is könnybe lábadt a gondolatra. Szegény rabok! Nem lehetett fényes életük. Ráadásul akkoriban valóban voltak itt patkányok. A kislány újra megrázkódott. Aztán mentek tovább. Távolabb fényt láttak – az épület falán kis pinceablakok voltak, kívülről, a talaj szintjén lehettek, és erősen benötte őket a gaz, alig szűrődött be némi világosság.

– Gyerekek, ez óriási pince! – álmélkodott Huba. – Hogy itt mekkora borozót lehet majd berendezni!

– Miért pont borozót?

– Láttatok már régi pincét, amiben manapság nem borozó van? – kérdezett vissza a fiú. Zoli elbotlott egy gerendában, Csaba szintén. Alig tápáskodtak fel, zajt hallottak Anikó felől is – a kislány egy fogantyút rángatott, ami a kövek közül állt ki. Aztán az egész a kezében maradt, és akkor felismerte: valaki itt hagyott egyszer egy öreg vödört.

– Ezt már megette az enyészet – vizsgálgatta Csaba.

– Tenyészet? – így Zoli.

– Enyészet, hogy az a... te sohasem olvastál régi könyveket?

– Zoli? Még újakat se – legyintett Huba. Zoli fűjt.

– Szálljatok le rólam. Egymagam több régi könyvet olvastam, mint amennyit ti valaha is láttatok. Én is tudom, mi az enyészet, de aligha hiszem, hogy ezt a szót régi vödörrel kapcsolatban szokták használni...

Nem folytathatta, mert zajt hallottak. Valami mozdult, egy zöld szempár csillant talajközelen, aztán nagy fekete test ugrott.

– Jaj, anyu! – kiáltotta Anikó.

– Sicc! – mondta rá Huba. A legközelebbi ablaknyílás egy pillanatra elsötétült; megtermett kandúr távozott a pincéből. Anikó felsóhajtott:

– De megijesztett!

– Itt nincs semmi látnivaló – döntött végül Csaba. – Majd a kőművesek elgyakorlatozhatnak idelent, ha rákerül a sor.

– De azért mi is segíthetnénk. Például kihordani innen a köveket – vélte Zoli. – Nem tudom, miért, de a szakemberek egyenesen rühellik, ha ilyesmit kell csinálniuk.

Javaslatára egyelőre nem érkezett válasz. Nem mentek el egészen a pince végéig, mindenfelé elkorhadt gerendákat, ablakokon behajított köveket és téglákat, rossz edényeket láttak, sőt néhány újabb kori konzervdobozt is. A látvány eléggé letörte őket, de azt egyikük sem vallotta be a többieknek. A négy gyerek visszament a leomlott egykori lépcsőhöz, és éppen felfelé kapaszkodtak, amikor odakintről zajt hallottak. Egy autó motorja dübörgött be „udvarba”.

– Csönd! – intett Csaba. – Indiánok vagyunk!

Nem kellett többet mondania. Sejtették, a nagynéni jött meg, és szerették volna meglepni. Mint „indiánok”, nesztelenül lopóztak hát fel a lépcső aljába, sorban kidugták fejüket. Hogy, hogy nem, lábuk alól most egyetlen kő sem gördült alá. Attól a pillanattól kezdve, hogy kiadták maguknak a jelszót – „indiánok vagyunk!” –, cipőik mokaszinokká lettek, fejükön képzeletbeli tollak, hátukon íjak és vesszőkkel teli tegzek, kezükben tomahawkok. És máris úgy osontak, akár saját árnyékaik. Nesztelenül, bátran, habozás nélkül.

Csaba továbbosont, ki a bejárati ajtóhoz. Egy szempillantás múlva a többiek is ott voltak mögötte.

De nem a nagynénit látták.

A kastély gazzal felvert udvarára egy ütött-kopott zöld terepjáró állt be. Mellette egy kövér férfi állt. Zsíros arcáról a gyerekek nem sok jót olvashattak le. Ritkás szemöldöke és maradék haja keseszínű volt, kockás inget viselt és vastag nadrágot a nyári melegben is. Lehet, ezért izzadt, állandóan folyt le arcán, nyakán a verejték. Ámbátor lehet, ennek más oka is volt; Zoli észrevette, hogy az autóban hátul egy sörösláda is található, az üvegek fele már üresen gurult ide-oda a kocsiban.

Egy fiatal, trikós férfi volt a másik utas. Mozgásán látszott, hogy alárendeltje a kövérnek.

– Szóval mi legyen, főnök? – kérdezte.

– Ezzel a rommal? – morogta a kövér megvetően. A szó szíven ütötte Hubát, kis keze ökölbe szorult. Majd én megmutatom neked, milyen rom ez! – fogadkozott.

– Még egy tél, és szétesik – vélte a fiatal.

– Hát persze. Nem lesz már belőle semmi. De tudod, milyen rengeteg jó téglá van benne? Annak idején tudtak ám téglákat csinálni, nem úgy, mint manapság!

– Bizony, főnök, a gyárakban csak selejt készül – tette hozzá a segéd készségesen. Amaz lehajolt, felvett egy követ, mutatta is a trikósnak, mindketten bölcs arckifejezéssel bólogattak. Aztán a kő a gazba repült, a kövér megint felnézett, hátrált is néhány lépést, és szakértelemmel szemlélte a felső emeletet.

– Ereszcsatornának nyoma sincs, de még a deszkákat is elhordták.

– Azt mondják, a háború után – legyintett a trikós.

– A víz lecsorgott a falon, beette magát a vakolatba, Már ahol ez megmaradt. – A kövér megtörölte homlokát, erre a célra egy vitorlaméretű, nagy, vörösesbarna zsebkendőt használt, amit aztán némi ügyel-bajjal gyömöszölt vissza zsebébe, megint felnézett. – Ha lebontjuk, úgy értem, az egészset, legalább egymilliót kihozunk csak az anyagból. Még rengeteg jó gerenda is akadhat, nem számítva a régi téglákat. Meg talán a padlódeszka sem rothadt el mindenütt...

– És mennyi lenne a mi költségünk? – kérdezte a trikós szakszerűen.

– Attól függ. Ha a Józsi bandáját állítom rá, azok ugyan megkérik az árát, de összeszednek mindent, még egy kavicsot sem hagynak itt. A Gábor bandája olcsóbban megcsinálja, de azok nem dolgoznak olyan jól, ráadásul folyton a körmükre kell nézni, mert átvágnak néhány fordulóval. Úgy értem, naponta pár teherautóra valót ellopónak, hiszen tudod, milyenek.

– Tudom, tudom. Ha kell, idejövök majd mindennap, és figyelem őket.

– És a főorvos villáját ki építi, a nagymamám? – méltatlankodott a kövér. – Nem, te csak maradj a parton, csináld azt. Inkább odaadom Józsinak, így jobban járunk.

– Nagyon helyesen teszi, főnök.

A két férfi még egy pillantást vetett a kastélyra, aztán beültek az autóba. Felhördült a rozoga jármű és kidöcögött az egykori fényes udvarról. Hamarosan eltűnt, akár egy rossz álom, por sem maradt utána.

A gyerekek azonban tudták, ez nem álom volt. Feldúltan néztek össze.

– Ki volt ez?

– Majd megtudjuk!

– Lebontatná a kastélyt?

– A mi kastélyunkat?

Kimentek, jólesett a napfény, már nem fáztak. Mégsem örültek. Elmentek balra, megnézték azt a szárnyat is. Az épület mögött a magas gazban néhány egykori disznóól maradványát is felfedezték. Félig elszáradt szilvafák álltak ki tudja, miért beásott korhadó cölöpök között.

Aztán megint autózajt hallottak, rohantak vissza a „főbejárat” elé.

Máli néni a vendége kocsián érkezett. A fehér Skoda elegánsan fékezett a nagyobb gaztenger szélén.

– Ez Szilvia, az ügyvéd – közölte Zoli, ő már jól is merte az asszonyt. Huba és Csaba, nem tudni pontosan, miért, de előzőleg úgy képzelték el az ügyvédnőt, hogy az egy megtermett, rendkívül erélyes, szigorú kifejezésű asszonyság, s majdnem olyan erős lélek, mint Amália néni. No, merthogy azért éppen olyan erős lélek nem lehet, olyan csak egy van messzi földön, és az maga a néni. Hát most meglepődhetnek, mert Szilvia nem sokkal volt nagyobb Anikónál, törékeny leányzó benyomását keltette. Szőke, körbenyírt haja játékosan repkedett feje mellett, arca szép volt és mindig mosolygós.

– Hej hó! – ordították a fiúk, és előrohantak a gazból. Szilvia elsápadt és reszketett, de Amália megőrizte hidegvérét. Nem is fordult még a közelgő siserehad felé, úgy mondta:

– Ímhol unokáim népes serege.

– Ennyi unokája van a néninek? – kérdezte Szilvia, hamarjában megszámlolva a gyerekeket.

– Néni ám az a nagy balatoni óriásharcsa, amelyik ügyvédnőket szokott reggelizni – jegyezte meg Amália vérfagyasztó pillantás kíséretében, majd elnevette magát. – Büntetésül mostantól fogva tegezni fogsz, rendben? Hiszen úgyis egy géemkában hajtunk ezután.

A gyerekek köréjük csoportosultak. Szilvia kezét nyújtott nekik, sorban. Zolit már ismerte. Amáliának elég volt egy pillantás Anikó arcára, hogy tudja, valami történt. Szokásos közvetlen modorában szólt:

– No, mi van, uracskáim? Felfedeztetek odabent valamilyen kísértetet?

– Ügy is lehet mondani...

– Csakhogy ez valóságos rém volt.

– Nohát! – kerekedett el a néni szeme, és látszott, máris lelkesedik. – Csak nincs itt egy kísértet? Ha ex igaz, tudjátok, milyen felárat lehet majd kérni a szobákért?!

Csaba elkeseredetten legyintett, és pár szóval elmondta, mit hallottak az imént. Amália elkomorult, Szilviára nézett.

– Ki lehet az a kockás disznó? – kérdezte röviden. Szilvia kezdte átvenni a néni stílusát.

– Az a disznó, ahogy nevezted, kedves Málka, a környék réme. Kőműves lenne tulajdonképpen, arra van iparengedélye is, de alig épít, inkább rombol. Járja az egész déli partot, és ahol romos házat lát, addig ügyködik, míg rábízzák a bontást. Aztán a régi építőanyagokkal kereskedik, óriási haszonnal.

– Merthogy régen még igazi téglákat gyártottak – idézte Zoli. Szilvia ránézett.

– Ez igaz, de te honnan tudod?

– Tőle – felelte a gyerek, és valahová messze intett. Ebből mindnyájan értették, kire céloz, Szilvia még hozzátette:

– Széll Károlynak hívják az illetőt. Ha az valahol bontani kezd az embereivel, hát bizony kő kövön nem marad. „Elfújta a Széll”, mondogatják a környéken ...

Amália néni egy pillanatig gondolkozott. Most is nagy, széles karimájú kalap volt a fején, és rikító sárga ruhája messzire látszott. Huba a kastélyra nézett. Olyan nagy, olyan romos, és mégis... olyan szép. Fél szemmel észrevette, hogy Szilvia is a kastélyt figyeli. Fejét forgatva figyelte a bal és a jobb szárnyat, az emeletet, a földszintet. Láthatóan tetszett neki is.

– Szóval itt akartok szállodát csinálni?

– Igen, de ez most komoly veszélybe került. – A néni korát meghazudtoló fürgeséggel nyitotta ki a kocsit ajtaját, és rákiáltott Szilviára:

– Mire vársz? Ül be és nyomás!

A „nyomás” szóra Szilviának elakadt a szava, ezért nem is ellenkezett. A gyerekek is benyomakodtak a hátsó ülésre, igencsak szűken voltak, Zoli egy pillanatra Anikóhoz szorult, és az arca nagyon piros lett. Végre Csaba – mint mondta, „feláldozta magát” – ölébe vette ikrét, így lélegzethez jutottak. Az autó kiszáguldott az útra.

– A tanácsházára! – adta ki az utasítást a néni. – Nincs veszteni való időnk!

Egy órába is beletelt, míg a néni kijött a tanácsházáról. A várakozók közben többrendbeli fagyaltvásárlással csillapították türelmetlenségüket.

A néni arcán ragyogó elégedettség megnyugtatta a társaságot. Szilvia odajött hozzájuk, és megsimogatta Anikó arcát.

– Hát szia, gyerekek.

– Már el tetszik menni?

– Holnap találkozunk.

– Mostantól fogva a mi ügyvédünk tetszik lenni? – érdeklődött Zoli.

– Így is lehet nevezni. Beléptem a Kastély Géemkába – mosolygott a fiatalasszony. Csaba látta, milyen szőke pihék nőttek a nyakán, a haja alatt.

– És mennyit tetszett a kasszába tenni? – szaladt ki a kérdés az ikre száján. A többiek rosszállóan

csóválták a fejüket, erre a gyerek elpirult. Csaba jól megnézte piros ikerváltozatát; e színben ugyanis szerfölött ritkán láthatta Hubát.

Szilvia nevetett.

– Nem vagyok túl gazdag, de azért adtam valamit én is, ne aggódj.

– Az a fő, hogy Szilvia segít nekünk a hivatalos útvesztőkben – jegyezte meg a néni. A gyerekek sem kérdeztek többet. Az ügyvédnö beült kocsijába, és elrobogott. Anikó körülnézett.

– És mi lesz a mi munkánk?

– Ma még úgysem csinálunk semmit. – A néni gondosan összehajtogatott egy papírlapot és eltette táskájába.

– No, mit bámultok, uracskáim? Mars a strandra, ilyenkor nyáridon ott a gyerekek helye! Este találkozunk a várban!

Most nem sértődtek meg, hogy „gyerekeknek” titulálták őket. Csaba csatakiáltására sarkon fordultak, és máris rohantak a strand irányába. Csak egy kis porfelhő maradt a helyükön, akár a rajzfilmekben. A néni megnézte ezt a lassan üledő kis felhőt, aztán fejét csóválva elindult az ellenkező irányba.

Délután ismét látogatói akadtak a romos kastélynak.

Ezúttal egy másik terepjáró döccent a főbejárat elé. Amália néni, Ákos, Katinka és egy idegen férfi ugrott ki a gazba. A férfi középkorú lehetett, sima arcú, értelmes tekintetű, és láthatóan bivalyerejű. A nagy meleg ellenére fehér inget és zakót viselt. Hogy ki ő, azt elárulta a koci oldalára festett felirat:

KOCSIS LAJOS KŐMÍVESMESTER

Balatoncsillag, Kossuth u. 42.

– Hát így néz ki, Lajoskám – mondta Ákos, aki egyívású lévén, gyermekkor óta ismerte a mestert.

– Bizony, nagy munka lesz ez – csicseregte Katinka is, de akkor érezte, hogy valaki orvul hátba vágta. Amália néni fenyegetően súgta a fülébe:

– Ne vedd el a kedvét, lányom!

A mesternek aligha kellett elvenni a kedvét. Felpillantott a romos épületre, tekintetét előbb az oromtetőig emelte, aztán elnézett balra, majd jobbra, szemlátomást elszomorodott. A nagy testű férfi arcán a kétségbeesett kifejezés egyenesen komikus volt, de útitársai nem mertek nevetni. Ellenkezőleg, elszorult a szívük. Kocsis úr kétszer is körülnézett.

– Hatalmas munka – mondta végül. Amália néni odalépett hozzá, megfogta a vállát, és könnyedén elfordította a nagy termetű embert. „Micsoda ereje van!” – futott át Ákos fején a gondolat, és összerázkódott. Nem szeretett volna összetűzni az argentin pampákon „nevelődött” asszonnyal. Feleségére pillantott – ugyanezt az ijedelmet olvashatta ki Katinka tekintetéből is.

– Csak a bal szárnyat nézze, kedves mester – duruzsolta a néni egészen szokatlan szelídséggel. – No és persze a főbejáratot is. Ezt a kettőt kellene megcsinálnia, még a tél beállta előtt. Kívülről. Aztán majd a télen meg... belülről. Hogy tavaszra készen legyen.

Kocsis urat mintha egyik csapás a másik után érte volna, összegörnyedt. Arcán egy másik, még az eddiginél is furcsább, fájdalmas fintor jelent meg. Ákos még nem ismerte a kőműveseket, hát ijedten kérdezte:

– Mi van, Lajoskám, rosszul vagy?

– Dehogy – sóhajtottá amaz, és mintha sápadtabb is lett volna, mint az imént, amikor kiszálltak az autóból. – De hát... ez óriási munka! Egy egész brigádnak lesz mit csinálnia jövő tavaszig!

– Pontosan erről van szó – bólogatott a néni hidegvérrel, majd nagy, csodálkozó szemeket meresztett a mesterre. – Ugye, annyira megörült a hírnek, hogy egészen belesápadt, kedves mester? Biztosíthatom, nem hallotta rosszul. Egyetlen felvonulással, egyetlen helyen lesz a munkája jövő tavaszig, képzelje el! – ecsetelte neki. Ám a kőműves letörten legyintett.

– És a többi munka? Mások is építkeznek ám!
– Nem muszáj rögtön elkezdnie. – Amália nagyon kegyes hangulatában volt. – Elég lesz a jövő héten is.

– A jövő héten! – jajdult fel Kocsis úr. Ákos ismerte a helyi körülményeket, és máris igyekezett kissé távolabb kerülni innen, mielőtt kitör a nagy vihar. Ezért elhúzta Katinkát is.

A kőműves most Amália felé fordult. Tulajdonképpen első ízben szemlélte meg az „amerikás nőt”. Láta, őszinte a szeme, ezért megennyhült. Hát persze, az ilyenek mit tudhatnak arról, mennyi baja van egy magyar mesternek? A szegény kisiparosnak!

– Kedves asszonyom! Úgy is, mint egy géemká vezetője! – kezdte ünnepi beszédét. – Nekem mindössze öt emberem van, azokból négy a már megkezdett építkezéseknél dolgozik! Az ötödik velem jár anyagot beszerezni!

– Ha kevés az embere, fogadjon fel még ötöt!

– De nincs, érti? Egyszerűen nincs! Az egész környéken minden épkezézláb embernek már legalább két állása van, sőt némelyiknek még három is!

– Sose hittem volna, hogy a magyarok ennyire szeretik a munkát – ingatta fejét a néni.

Kocsis úr lenézett rá – netán gúnyolódik az asszony?

– A fenét szeretnek dolgozni! Csak kell nekik a pénz! Minden drága, és sok az adó, hát az emberek ott segítenek magukon, ahol tudnak.

– Nagyszerű! – örvendezett. Amália. – Majd én keríték embereket. Akkor vállalja, mester? ...

Most valami olyasmi következett, amit Ákos és Katinka csak messziről láttak. Amália feje vészes közelségbe került Kocsis úrhoz. A mester megbabonázottan bámulta a nagy kalapos, talpig sárgába öltözött nőt. Egymás szemébe néztek, és már csak a néni beszélt.

– Te Katinka, ez hipnotizálja a Lajost – suttogta Ákos. Hirtelen nagyon melege lett, még bele is izzadt. Kilazította inge gallérját, és fújtatott. Katinka nem szólt, csak nézett és nyelt.

Hogy valójában mi is történt, azt sohasem tudhatták meg. Kocsis Lajos sem emlékezett később, csupán arra, hogy végül már csak az öregasszony szemét látta, és mindenre bólogatott, bármit is mondott. Utólag akárhogyan törte a fejét, nem jutott már eszébe, mi esett meg vele ott a kastély udvarán, a hónaljig érő gazban álldogálva. Mintha elszédült volna, és nem volt saját akarata...

Ákos és Katinka aztán látták, hogy a mester és Amália feléjük jönnek. A néni mosolygott.

– A mester úr elvállalta. Én szerzek neki segéderőket, ő pedig legalább egy, de inkább két mestert küld ide. Hétfőtől megindul a nagy munka! És tudjátok még, mi történt? – A néni hamiskásan mosolygott. – Kocsis úr belépett a géemkába!

– Nahát, Lajos! – Ákost a hír valósággal megrázta. Kocsis, a kőműves, foglalkozik bármi mással is, mint építkezéssel? De nem sok ideje maradt a csodálkozásra, Kocsis úr kissé dülöngélő léptekkel jött az autóhoz, beültek mindnyájan. Csak a falu határában szólalt meg a szegény kőműves:

– Ákos!

– Figyelek, Lajuskám.

– Hallottam, a téesz is tagja a géemkának...

– Úgy is lehet mondani. Részt vállal a költségekből és a haszonból is.

– Ősszel lesz ott sok ember, akinek a betakarítás végén nincs mit csinálnia ...

– Értem a célzást, barátom. Majd lesz segéderő, ne félj. – Ákos mégis a fejét csóválta. – De mi lesz most, nyár közepén? Honnan szerzünk embereket?

– Az az én gondom! – mondta Amália néni vidáman, és Katinkára kacsintott. – Látod, lányom, a férfiaknak milyen kevés fantáziájuk van! Jövő hétfőn reggel hétkor ott lesz egy csomó ember – ígérte.

– És a terep is legyen letisztítva! – emelte fel mutatóujját a mester figyelmeztetően. Amália néni, aki mellette Űlt, először alaposan megszemlélte azt a bizonyos ujjat, majd vidáman csak ennyit mondott:

– Meglesz az is, kedves Kocsis úr. – És közben úgy mosolygott a kőművesre, hogy az csaknem árokba vitte az autót. Szép ívben fordult aztán vissza az úttestre, Katinka pedig – szlovák őseire

emlékezve – félhangon fohászzkodott: „Bozse moj!”

Kocsis bevitte őket a falu közepére. Mikor lefékezett, és vendégei kiszálltak, csak ennyit mondott:

– A felállványozás miatt el kell takarítani a gazt, a köveket és mindent a külső falak mellől.

– El lesz takarítva – ígérte ünnepélyesen a néni. Kocsis úr elporzott. Ákos a néni nézett, már nyílt a szája, hogy gyors egymásutánban feltegyen legalább nyolcvan kérdést, de ezúttal a néni emelte fel ujját.

– Csitt, Ákos. És te is hallgass, Katinka. Mali néni úgy döntött, hogy igazi kastély lesz abból a romhalmazból... akkor hát az is lesz!

Az események aznap még egy fordulatot vettek. De erről a gyerekek már jóval kevesebbet tudtak.

Délután Amália néni egyedül indult el. Ez igen ritkán esett meg vele, férje, Gergely bácsi aggódott is, hogy őt nem viszi magával. Ami azt illeti, az öreg nem szívesen mozdult volna ki. Nagyon, de nagyon meleg volt azon a nyári napon, és Gergely bácsinak bizony már elege volt a nyárból. Mindig ilyenkor, július táján jutott erre a meggyőződésre, amikor a mezőkön már levágták a gabonát, csak a földek szélén maradt félkörös nyomok árulkodtak arról, hogy itt fordultak az aratógépek, és lomha gólyák vitorláztak a forró domboldal fölött. A tó a távolban acélszürkére fakult, és a strandok sikoltásai, kiáltásai egyetlen, reggeltől estig tartó tompa zajjá olvadtak össze. A hőségben a falu házai öreg diófák alá lapultak. És meglapult Gergely is a hús szobában, talált egy jó könyvet, vaskos volt és nyomta ugyan a térdét, de szívesen forgatta. Régi kastélyokról szólt, természetesen...

Amália persze nem izgatta magát, két szóval megnyugtatta a férjét is, hogy aránylag kevés útonálló bolyong ilyenkor a balatoncsillagi utcákon, aligha esik baja. Különbö is, szeretné látni azt az útonállót, aki vele szemtelenkedni merne, megtudná az illető, hogy a távoli Argentínában ő valaha karatézni is tanult. És elindult. Szándékosan nem vitt magával senkit. „Ha leégek, legalább nem lesz tanúja a szokatlan esetnek” – füstölgött magában, és makacsul ment kitűzött célja felé.

Az utcákon olykor ráköszönt valaki, és Amália szorgosan, udvariasan köszönt vissza. Eszébe jutott – amikor két évvel ezelőtt visszajött Argentínából, és pár hét múlva ideért, ebbe a faluba, hogy megkeresse gyermekkori szerelmét, Gergelyt – még senkit sem ismert. Később az emberek bolondnak tartották sárga ruhája, hétmérföldes kerületű egzotikus nagy kalapjai és más bolondériái miatt. No és hogy lovagolt és szivarozott...! Ezt még Gergely sem nézte jó szemmel, mármint a szivarozást. Szerencsére Amália is belátta, hogy nem ez a legegészségesebb dolog a világon, leszokott hát. Nem ment nehezen, hiszen ő olyan volt: ha valamit elhatározott, hát annak úgy kellett lennie. Magamagával szemben volt a legkövetkezetesebb.

A lovaglás persze megmaradt, Ákos téésében is voltak hátaslovak, csak éppen ideje volt kevés a néninek. Tavaly nyáron elvállalta a kemping vezetését, rendesen meg is szervezte az intézményt, azóta sincs baj vele. De az idén már valami másba akart kezdeni. Kapóra jött ez a kastély...

Közben elhagyta a falut. Poros akácok után magas jegenyék következtek, hogy is volt a népdalban? „Sudár jegenyefák alatt...” Hát ezek aztán sudarak, az biztos. Némelyiknek a csúcsát csak akkor láthatta, ha egészen kicsavarta a nyakát, és már szinte az égbolt közepébe nézett.

Szép kék volt az ég.

Elhalt a strand zaja, időnként elporzott egy-egy autó, madarak énekeltek, és bogarak percegetek, egyszerűen csodálatosan szép nyári idő volt. A néni majdnem elandalodott. Egyszer le is ült pihenni, fatörzsnek vetette a hátát, és elgondolkozott: ez a fa legalább hatvanéves. Alig fiatalabb nála... Nézte a tájat. Szelíd dombok futottak le a partra, szőlő zöldellt rajtuk. Hát ilyen az élet. „Csak hatvan év múlt el, Málka! Miért sápiózol? – korholta önmagát. – A java még hátravan! Ezután jön csak az igazi, fel a fejjel!”

Felállt, leporolta sárga szoknyáját, megigazította széles karimájú kalapját, és továbbment. Kis retikülje ütemesen verte combját. Csodálatosan nagy erőt érzett magában.

Hamarosan táblát látott: „Fényképezni tilos!” No, már nem lehet messze, gondolta. És továbbment. Szaporán szedte kis lábait, pedig bizony meleg volt.

Nagy zöld terepjáró robogott el mellette, porfelhőbe került, köhögve húzódott félre. Aztán

hangosan káromkodott – spanyolul. Így legalább nem értette senki. Mert akkor már látta, hogy nincs egyedül. A buszmegállóban néhányan álltak, mögötte, a fák mögött felbukkant az első épület. Az erdeifenyők koronái között a néni több emeletes házat is látott. Kis térség a nagy, zöldre festett kapu előtt, apró, sokablakos épület. Festett bódé és egy felfegyverzett katona, nyakán látcsővel és bal karján piros szalaggal.

Amália néni egyenesen feléje menetelt. A katona először nyilván azt hitte, rosszul lát – szeme elé kapta távcsővét, azon át is megnézte a nagy kalapos, sárga, kétlábú gombát – a látvány így még fenyegetőbb lehetett, mert ijedten lekapta a távcsövet. A néni máris ott állt előtte, és rámosolygott.

– Jó napot! Szeretnék bemenni. – A kapura intett.

– Jó napot... Kihez? A néni unokája itt szolgál nálunk?

– Unoka? Néni? – Amália hangja veszélyesen felfelé ívelt, máris elfelejtette, hogy hatvanéves elmúlt, és tulajdonképpen jogosan illetik ezzel a szóval. Mindig utálta, ha idegenek nénizték. A katona behúzta a nyakát, és keze önkéntelenül is géppisztolya felé csúszott. Aztán erőt vett magán.

– Szólhatok a kapuügyeletesnek.

– Nekem a nagyfőnök kell – közölte a néni fagyosan.

– Nagyfő ... Szóval a parancsnok?

– Legalább. A legeslegfőbb parancsnok!

– Erre tessék. – A katona gyanakodva szemlélte Amáliát. Alighanem meg volt győződve, hogy a néni nem egészen komplett. Ez az arcára volt írva. De Amália már nem figyelt rá. Hűvös előtérbe került, üvegfal mögött több telefonáló katonát és tisztet látott, valaki egy mikrofonba beszélt. A túlsó oldalon tisztára söpört betonutak, pázsit, festett korlátok és épületek. Az egész inkább egy szanatóriumra emlékeztetett.

A kapuügyeletes sem járt több szerencsével, a néni nem beszélt vele sem, de elérte, hogy az ügyeletes tiszthez irányították. A tiszt egy sima arcú, harmincöt év körüli férfi volt, könnyű zubbonyt viselt, és nyitott ablaknál ült a szobájában. A néni neki is csak annyit mondott:

– A parancsnokkal akarok beszélni. – A tiszt órájára pillantott.

– Ilyenkor szokott távozni. Milyen ügyben?

– Életfontosságú ügyben. – A tiszt kínosan mosolygott:

– Asszonyom, ne haragudjon, ezt mindenki mondhatja. A mi parancsnokunk nagyon elfoglalt ember, és... – Az ablakon pillantott ki közben, és önkéntelenül felpattant. – Ott jön!

A fák alatt az egyik úton egy ősz hajú, ötven év körüli férfi közeledett. Természetesen egyenruhát viselt, vállán aranycsillagokkal. A néni zavartalanul az ablakhoz lépett. A parancsnok az autója felé lépdelt, melynek ajtaját a sofőrkatona már szélesre tárta.

– Parancsnok úr! – Amália kiáltása oly erős volt, akár egy trombita. Hangja bömbölve szállt a fák között. A közeli épületek ablakaiban szőke, barna, fekete fejek tűntek fel. A parancsnok kővé dermedt. Amália azonban nem adta fel:

– Tábournok úr, legyen szíves!

– Csak ezredes! – suttogta háta mögött az „üti”, az ügyeletes tiszt, és igencsak sápadt lett szegény.

– Lefokozták szegényt? – kérdezte a néni is halkabban.

– Dehogyan, nemrégén léptették elő! – Az ügyeletes a homlokát törölgette. Közben a parancsnok azt hitte, rosszul lát. Az egyik ablakban túlméretezett sárga gombát látott barna fejjel, és ez a gomba furcsán izgett-mozgott, és minden jel szerint éppen neki integetett.

– Ezredes úr, kérem!...

A parancsnok különösen érezte magát. Egy nagykönyvet tartott a kezében, tanácstalanul magához szorította, és otthagya kocsiját. Egy katona egyetlen mozdulattal kitérte előtte a külső ajtót. Amália a szoba küszöbére ment.

A parancsnok félhangon szólt:

– Ki ez a papagáj?

Amália szerencsére nem hallotta. Arcára öltötte legédesebb mosolyát, és meg kell hagyni, ilyenkor valóban elbűvölő tudott lenni. Aki ránézett, azt is elfelejtette, hogy egy idős asszonnyal áll

szemben. Amália kislányosan zavarba jött, pislogott hosszú szempilláival, és bal kezével megigazította blúzát. De azért azt sem mulasztotta el, hogy villámgyorsan megnézze, mi is az a könyv a parancsnok kezében. És amikor meglátta, még szélesebb lett a mosolya. De persze nem árulta el magát azonnal.

A parancsnok belépett az „üti” szobájába. Az ügyeletes tiszt összecsatintotta a bokáját. A „civil” jelenlétében feszesen üdvözölte az ezredest. Amaz kutató és aggodalmas pillantást vetett a vendégre, és halkán szólt:

- Koltói ezredes ... Miről van szó?
- Szereti ön a műemlékeket, ezredes úr?

A kérdés meglepte a tisztet. Tanácstalanul nézett az ügyeletesre, amaz a néni háta mögött a homlokára mutogatott: nem normális ez, főnök. „Akkor minek engedték be?” – kérdezte volna a parancsnok, de csak kínosan mosolygott.

- Természetesen, asszonyom. Ezért jött ide, hogy ezt megkérdezze tőlem?
- Ezért is. Tudja, hogy van a közelben egy régi szép kastély, amiben most csak patkányok futkosnak?

- A balatoncsillagi kastélyra gondol?

– Igen. – A néni azért volt ilyen merész, mert az imént látta, hogy a parancsnok a *Magyarország műemlékei* című vaskos kötetet szorongatja markában. Tovább verte hát a vasat. – Ezt nem tűrhetjük! Képzeld csak el, az a szép épület lassan teljesen összedől, mondhatnám úgy is, elenyészik!

Az „üti” nagyot sóhajtott: elenyészik, ismételte. Megtetszett neki a szó. Olvasta már nemegyszer, de még sohasem használta. Olyan régies volt.

- ...az embernek meghasad a szíve, ha nézi a hulló vakolatot, a tönkrement ablakokat, a rothadó padlót. Azt hiszem, mi – és most kinyújtotta mutatóujját, akár egy pisztolyt, az ezredes mellének szegezve –, mi, akik kedveljük az ilyen építményeket, nem nézhetjük tétlenül pusztulásukat!

Koltói ezredes leült. Lehet, e szófolyam hallatán kiszállt lábából az erő? Nem intett ugyan Amáliának, hogy foglaljon helyet, de az gyorsan belevetette magát a szoba egyetlen foteljába, és fennköltén folytatta:

- Ó, mily feledékeny is vagyok! – És bemutatkozott, hozzátéve: – A „Kastély Gmk” vezetője. Azért jöttem, hogy a segítségét kérjem.

Az ezredes feje zúgott. Kastély, géemká, patkányok, műemlék. Miről van itt szó?

Aztán Amália beszélt, csak ő. Az ügyeletes elbágyadt, a szavak valósággal elárasztották, az ezredes már nem tudta levenni szemét a néni kalapjáról, ahányszor Amália felemelte a fejét, a kalap karimája is helyet változtatott, az ezredes megbabonázottan követte tekintetével.

- Csak egyszeri alkalommal, most, a hét végén – mondta végül a néni. Kedvesen mosolygott.
- Hány... hány embert tetszett gondolni? – Koltói szinte kábulatból ébredt.
- Amennyit csak lehet – vágta rá a néni nagyvonalúan, ám kissé mohón is egyben. – Hiszen az a feladat, hogy minél előbb eltűnjön onnan az, ami nem odavaló.
- Ami nem odavaló... – ismételte az ügyeletes tiszt.
- Gondolom, el is kellene szállítani?
- Magától értetődik. A szeméttelre – bólintott a néni, kalapja ide-oda lengett. – Hiszen úgy szokták csinálni ilyen esetben, nemdebár?

Ez a „nemdebár” volt a találkozó csúcspontja. Úgy hangzott, akár egy angol színdarabban. Az ezredes már nagyon szürke volt. Amália lecsapott rá:

- Aki ilyen könyveket tanulmányoz, mint ez – mutatott Koltói még most is önfeledten markában szorongatott könyvére –, az nem hagyhat veszendőbe menni egy ilyen szép épületet. Annak lelke van, drága ezredes uram! És mi, lelkes művészetbarátok, tartsunk össze!

Ha a katonatisztek azt hitték, ezzel vége is az ügynek, nagyon tévedtek. Amália néni minden előzetes figyelmeztetés nélkül az ezredesre vetette magát, erős karjaival egy másodpercre magatehetetlenné tette a férfit, és két oldalról megcsókolta az arcát. Utána az ügyeletes következett

– a férfi menekülni szeretett volna, az ajtó felé húzódott, de a néni röptében kapta el, és ő sem úszta meg a lendületes örömnéplés és hála e fergeteges jele nélkül.

– Köszönöm, uraim! Akkor hát szombaton reggel nyolckor várom magukat! Enni-innivalóról én gondoskodom!

És elviharzott. Lerohant a lépcsőn, „pá!” – kiáltotta az őrségnek, és máris kívül volt a laktanyán. A kapuőr katona megint szeméhez emelte a látsövet, izalmában fordítva nézett bele – a néni egészen kicsi pontnak tetszett a láthatáron –, de amikor elvette szeme elől, még ott volt, nem messze a kaputól. A katona nagyot sóhajtott.

Az ügyeletes tiszt szobájában a két férfi összenézett. Koltói ezredes kissé megkínzott tekintete aztán a könyvre tévedt.

Felmutatta.

– Ez az egésznek az oka... Pedig nem is én olvasom, a fiamnak kell dolgozatot írnia a barokk korszakról. Hogy az a...! – Nem áruljuk el, miképpen folytatta volna a mondatot, hiszen ő maga is elharapta. Az ezredest szókimondó, de nem káromkodó embernek ismerték. Állítólag csak kétszer káromkodott eddig nyilvánosan – egyszer, amikor egy nagygyakorlaton az egyik század – igaz, vaktöltényekkel – tévedésből a díszvendégek tribünjét rohamozta meg. A második alkalom tavaly következett be, amikor miniszteri látogatást kapott a laktanya, az udvaron még a füvet is zöldre festették – és az egyik szakács a köveztetire öntött ügyetlenül egy kondér gulyáslevest. A miniszter mosolyogva és fiatalosan átugrotta a tócsát, de Koltói azt hitte, megüti a guta, és csakugyan nem is állt ettől túl messze. A szakács szégyenében és félelmében még abban az órában a legszívesebben elbujdosott volna, mielőtt az ezredes elkapja a gallérját...

De most nagy akaraterővel fékezte magát. Az ügyeletes halkan javasolta:

– Beírhatjuk majd a szolgálati naplóba... Társadalmi munka, a polgári élet segítése, esetleg lakossági szolgáltatás címszóval... A negyedik századra gondoltam, azok közt úgylis sok a lógós kedvű alak, most legalább meghajtjuk őket.

– Mi?! Nem mi hajtjuk meg őket, hanem ez a nem tudom milyen Amália névre hallgató flúgos gomba! – Koltói a sarokba vágta a könyvet, csak úgy porzott, majd lemondóan tette hozzá: – Hát... amit az ember megígért, azt teljesítenie kell, bizony.

Az „üti” együttérzően bólogatott.

HARMADIK FEJEZET

Száz segítő nyüzsgése – Oszkár a helyzet magaslatán – Csavargók feje fölött fődél – A megye réme

Szombaton reggel Csaba már nagyon türelmetlen volt. Egy ideig nógatta fivérét, aztán berohant a toronyszobába is, ahol Zoli nyújtózkodott éppen. A „várúr fiának” eme cselekvés közepette nem a legokosabb arckifejezés jelent meg arcán. Amit az ikrek persze nem állhattak meg szó nélkül:

– Nézd csak, az álomszuszek!

– Nemcsak a végtagját, de az arcát is nyújtóztatja...

– Úgy látszik, vártulajdonoskörökben így szokás.

– Aki nyújtózkodva nem fintorog, azt tömlöcbe vetik. Zoli erre zordon arcot vágott, és dörögve kérdezte:

– Mit akartok, nyomorult pórok? Éjnek idején törtetek be lakomba!

Csaba majdnem a földig hajolt.

– Ó, nagyságos várúr, bocsásd meg szörnyű vétünkét! Azt hittük, kimásztál már ágyadból!

– Mivelhogy immáron hajnali nyolc óra felé jár az idő, nagyságos urunk. Ideje lenne felkelni! – És Huba gyorsan az ágyhoz ugrott, lerántotta a takarót. Zoli dühösen felpattant.

– Hogy ezek a pórok manapság mennyire elszentelenedtek!

– Menj a víz alá – közölte Csaba. – Úgy értem, a zuhanyozóba. Addig mi felébresztjük Katinkát.
– Átrohantak ismét az udvaron. A vártorony falán már ott ragyogott a nap. Csaba egy pillanatra megállt, beszívta a levegőt. Ismerős, csodálatos illatok – a közalgó meleg nap, a balatoni nádas szaga, a fal köveiből áradó különös illat mind, mind a vakációra emlékeztették. Hát lehet-e gyönyörűbb módon tölteni a nyári hónapokat, mint éppen itt, egy igazi várban? A vár akkor is igazi, ha csak tizenvalahány éve épült, és sohasem látott igazi hadakat. Talán jobb is, hiszen nem igazán védhető – futott még át a gyerek fején a szakmai gondolat –, az ostromlók egykettőre bevették, túl alacsonyok a falak, sík területen áll, és nincs mellette másik épület, belátható és „belőhető” a terep, azért egy ostromló csapat tíz perc alatt elfoglalná... „De lakni jó benne” – vigasztalta meg magát.

Huba már Katinka és Ákos bácsi szobájának ajtajánál állt, megvárta ikrét, majd a két gyerek csak összenézett, és már tudták is, mit tegyenek. Mindig nagyon jól értették egymást. A küszöbre telepedtek, és fejüket féloldalasan feltartva... nyávogni kezdtek. Először csak lassan, egyenként eresztettek meg egy-egy „nyaúúú”-t, aztán belelendültek, és a kora tavaszi macskaszerelem minden akusztikus jele felhangzott ajkukon. Közben alig bírták visszatartani a nevetést. A kertek összes kandúrvágya ott rezgett hangjukban... Annyira belejöttek, hogy mikor végre az ajtó is felpattant, csak kis késéssel reagáltak. Jól meg is járták – vödörnyi hideg víz repült a nyakukba. Prüszkölve, nedvesen álltak egy tócsa kellős közepén, Katinka pedig zavartan nézett rájuk a nyitott ajtó mögül, kezében az üres vödörrel.

– Hát ti vagytok...? Azt hittem, igazi macskák!

– Túl... túl jól utánoztuk őket – nyögte Csaba, és kirázta a füléből a vizet. Ikre rákontrázott:

– Ezt kapja az ember, ha egyszer végre művészi teljesítményt nyújt. Még szerencse, hogy nem mosogatóvíz volt. – És kicsavarta trikóját. Böven csorgott a víz. Persze, úgy igazán nem aggódtak, hiszen ebben a melegben percek alatt megszáradtak. És különben is, léleekben már a strandon voltak... De Katinka arca felderült.

– Gézengúzok, azt hittétek, még alszom? Ákos már hajnalban elment, én pedig rég dolgozom. Nyáron sem tudok pihenni. – Katinka sóhajtott, és elment a konyhába. Az ikrek kiálltak pár percig a napra, száradni. Katinka tanítónő volt, nyáron élvezte volna a szabadságot, de ilyenkor bukkantak fel a vendég gyerekek, és ezért is sok dolga lett. Ám nem haragudott rájuk. Kezdetben sok baja volt Zolival, aztán összemeledtek, és a három különböző emberből egy időben összeállt „család” már igazi családdá kovácsolódott.

Katinka gyorsan megterített. Közben fél füllel hallotta, hogy az ikrek és Zoli azon tanakodnak, elnézzenek-e ma a kastélyhoz. Kikiáltott nekik az ablakon:

– Mi az hogy! Reggeli után nyomás oda, Mali nénétek már ott ügködik!

– Egyedül? – rohantak be a gyerekek.

– Ki ismerheti a néni útjait? – vont vállat Katinka mosolyogva. – A lényeg az, hogy már nagyon korán odament, és Anikót is magával vitte.

A fiúk letelepedtek az asztalhoz, és villámgyorsan falatozni kezdtek. Ez a gyorsaság persze a „falatozás” minőségének rovására ment – Csaba a térdére lötytente a kakaót, Huba nemcsak kenyerére, de az abroszra is kent egy kis vajot, Zoli pedig egyszer a széke mellé ült, mikor felállt, hogy sót hozzon. Katinka úgy tett, mintha nem látná a fiúk izgatott lelkiállapotát, tovább mesélt:

– Délután mi is kimegyünk Ákossal. Rendet kell csinálni ott az épület körül, nem hagyhatunk mindent szegény nénire...

Ettől azok, akár egy gyorsított filmen, még sebesebben kezdtek falatozni. Huba a füléből törölte ki a kakaót, Csaba zsebre vágott egy kis szalámit csomagolás nélkül, Zoli két retikkel a szájában pattant fel.

– Á-i-e-üüü...!

– Tessék? Ez milyen nyelven van? – Katinka szeplős arcán a tízezer kis folt mintha megsokszorozódott volna, Alig volt olyan pont a bőrén, ahol ne táncoltak volna a szeplők.

– Már... is... megyünk – nyögte ki a fiú, aztán lenyelte a retket. – Hé, pórok, irány a kastély!

– A várból a kastélyba! – rikkantotta Csaba, és ő is startolt. Huba már régi udvaroncok módjára

meghajolt Katinka előtt.

– A délutáni találkozásunkig, nemes hölgy! – Aztán már csak a kapu csapódott. Katinka mosolyogva nézett utánuk. Nem mennek a strandra, biztosan nem. Pedig nyáron rájuk férne egy kis pihenés.

„Meg rám is” – gondolta sóhajtva, és lassan visszament, hogy leszedje az asztalt.

A kastélyhoz közeledve gyanús zajt hallottak. A fejüket tekergetve füleltek, akár a nyugtalan vízimadarak. De nem tudták eldönteni, mi lehet az. Mielőtt befordultak a bozótba, a fák közé – az egykori kastélykertbe – vezető földútra, autózúgás is megütötte a fülüket. Nyugtalanul gyorsítottak, de akkor Anikó bukkant fel. A kislány vidáman vezényelt:

– Állj! Vigyázz! Jobbra át!

A három fiú megtorpant, aztán Zoli felsandított az égboltra.

– Pedig még nem is süt olyan erősen a nap... Az ikrek rögtön vették a lapot:

– ...hogyan egyeseknek megártson a meleg.

– Biztosan elesett szegény leányzó, és jól megütötte a fejét. Anikó fel sem vette a sértéseket, nevetett.

– Szakaaasz... indulj! Egy-kettő, egy-kettő!

– Mi ez a katonásdi?

A kislány megint elnevette magát.

– No, gyertek, pupákok, szedjétek a pataborításotokat!

– A... micsodánkat?

– Ez pestiül van – magyarázta a kislány türelmetlenül. – A cipőtöket méltóztattam említeni, meg amit benne hordtok.

– Ja, a patánk! – bólogatott Huba, és együttérzően pillantott Anikóra. – Különben jól érzed magadat?

– Sok a szöveg, mamlaszovics alakok – sistergett Anikó. – Duguljatok már el, és gyertek!

– Ez utóbbi fordulat alighanem azt jelentette, hogy hallgassunk – vélte Huba. Aztán tényleg elhallgatott. Még hozzá jó időre, a döbbenettől. A társai is.

A kastély mellett két nagy zöld teherautót pillantottak meg. Mellettük zöld nadrágos, de félmeztelen fiatalemberek lapátoltak, cipekedtek, gazt irtottak. Olyan sokan voltak, hogy néhol szinte nem is látszott tőlük a föld. Állt ott egy terepjáró is, annak hátsó üléséről természetesen Amália néni vezényelte az akciót. Egy hangosbeszélőt tartott a szája elé. Időnként dörögve szállt a levegőbe egy-egy újabb utasítás, amit visszavertek a kastély falai:

– Hé, ott a bal szélén... en... en! Sebesebben azokkal a csákányokkal, üresen várakozik egy autó... tó... tó! No és mi van a gazzal... zal?

– Katonák! – esett le Csaba álla.

– Gondolhattuk volna, hogy kitalál valamit. – Huba csodálattal bámulta a nénit. Volt is mit néznie. Amália időnként egy hadvezér mozdulatával emelte karját. A kastély előtt folyó munka az ő számára valószínűleg egy gigantikus hangverseny benyomását keltette; a katonák voltak a zenészek, ő a karmester. És a szimfónia – a címe talán ez lehetett volna: „Rendcsinálás egy barokk kastély előtt, száz katonára, két teherautóra, negyven lapátra, negyven csákányra és húsz sarlóra” – gördülékenyen zengett tovább.

– Uracskaím! – dörrent a hangszóró; a környékről már régen elmenekültek a rémült madarak. – Mit sustorogtok ott... ott... ott? Ahelyett, hogy dolgoznátok ... tok ... tok!

Akkor vették észre, hogy a néni őket nézi. Mivel látták: egy zöld katonai távcső is lóg a mellén, nem sok esélyük volt az elrejtőzésre. Odakullogtak hát a dzsiphez, arcukon látszott a bámulat, amitől a néni mintha fél métert nőtt volna.

– No, mit csodálkoztatok, kisöregem? A műemlékvédelem a katonáknak is szívügyük, mint látjátok!

– És a néni letette a hangszórót, a távcsőt, lelépett – mit lelépett? Leugrott – át a csukott ajtó fölött! – a kocsiról, és maga is felragadott egy lapátot.

– Segítsetek hordani a törmeléket – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. És maga is nekilátott.

A katonák egy-egy halomba hordták a fűben heverő nagyobb köveket, olyankor odatolatott egy teherautó, és jöhettek a lapátosok feldobálni a kocsira. A néni nagy kalapja most akadályt jelentett, hát lekapta, megpörgette és ügyesen visszadobta a terepjáróba. Felbukkant egy tiszt is, biztosan ő jött a századdal. De nem merészkedett a néni közelébe.

Huba és ikre lapátot fogtak, Anikó és Zoli csákányt. A kislány alig bírta felemelni a szerszámot. Zoli csak nézte egy darabig, hogyan próbálkozik egy nagy kő alá csapni, aztán azt mondta:

– Az nem neked való munka. – A néni is odapillantott.

– Anikó, azonnal tedd le a csákányt, még kárt teszel a hadseregben. Inkább rohanj ki az útra, és ha meglátod a legkülönösebb járművet, amivel valaha is találkoztál, irányítsd ide.

E rejtélyes felszólításra a kislány letette a csákányt, amit mellesleg alig bírt felemelni, és elsietett. Közben az ikrek oly szorgosan dolgoztak, hogy csorgott róluk a víz. Zoli évtizedek óta összekövesedett rétegeket vert szét csákányával. Egy szőke katona segített neki. Közben a tiszt körbejárta az épületet. Néhány szakasz már hátul is dolgozott, ahol még szomorúbb állapotok uralkodtak. Egyelőre a sarlósoké volt a terep, lassan eltűnt a hónaljig érő gaz, ám sokfelé a vad bokrokat csákánnyal kellett eltávolítani.

– Szép pázsit és díszkert lesz itt – mondta a néni. Váratlanul bukkant fel a katonák közül.

– Mi is eljöhetünk majd ide? – kérdezte az egyik katona. Izmos vállán verejték csillogott. Egy teherautó közeledett, gázt taposva.

– De még mennyire! Jövő ilyenkor itt már szép szálloda lesz. De nem egy vagyomba kerül majd a szoba, hanem olcsó lesz. Nagy forgalom, kis haszon – mosolygott a néni. Ilyenkor egészen helyes volt. A katonák felegyenesedtek, nézték. Most már nem félték tőle. Reggel, amikor ideértek és leugráltak a kocsikról, szinte senki sem vette észre, mikor vette át a vezényletet ez a nagyra nőtt erdei gombára emlékeztető asszony. Akkor úgy üvöltözött velük, mint tíz kiképző őrmester egyszerre – most meg milyen kis szelíd, gondoltak-látták megkönnyebbülten. – Aki azzal jön a portára, hogy a negyedik században volt, bizony még kedvezményt is kaphat – incselkedett a néni.

– Aztán lesznek-e kétszemélyes szobák is? – érdeklődött egy másik katona.

– Mi az hogy! A menyasszonyával akar jönni?

– Persze!

– Magának külön fenntartok egyet – ígérte félig komolyan, félig nevetve a néni.

Anikó kiállt az útra. A néni utasítása nem volt egészen világos, de már megszokta ezt a „félhomályt”. Várakozott hát. És nem hiába. Hamarosan fura dörgést hallott. Először azt hitte, ismét valamilyen katonai jármű közeledik, netán egy tank – ismerte a nénit, nem csodálkozott volna ezen sem, hiszen ő mindent el tud intézni! –, de a kanyárban egy oldalkocsis motorkerékpár bukkant fel. De milyen motor!... Feltehetően a háború előtt gyártották, és ezzel nem azt akartuk mondani, hogy a második, hanem talán még az első világháború előtt. A külseje legalábbis erre mutatott. Első kerekében akkora nyolcas volt, „mint ide Kairó”, ahogyan az ikrek mondták volna. Valaha zöld lehetett, mára szürkére torzult a színe. Az oldalkocsin rózsaszín műanyag felépítmény dülöngélt ide-oda, szemlátomást fennállt a veszély, hogy az egész lecsúszik róla. Ezt megakadályozandó, a tulajdonos csíkos hevederekkel rögzítette az egészet. Ebből kifolyólag a szerkezet veszedelmesen hasonlított egy háromkerekű, túlméretezett hajóbőröndhöz. Mindehhez hozzá kell tenni, hogy az oldalkocsi sem lehetett valami jól rögzítve a motorhoz, mert időnként szemlátomást el akart tőle válni. A kocsi orra balra-jobbra imbolygott, „mint gálya a viharos tengeren” (ezt Zoli mondta volna, ki sok történelmi regényt olvasott). Talán ezért volt ott egy vaskos tehénlánc is, lakattal. A lakat gyerekfej nagyságú volt, és minden jel szerint ezt is az ősidőkben – talán még Hunyadi János dicsőséges idejében – gyártották. A motor tekintélyes nagyságú, ámde szerfölött alacsony nyergében egy kis termetű rém ült. Fekete bórsisakja azt a látszatot keltette, hogy a jármű villámgyorsan száguldozik; ennek most ellentmondott az a tény, hogy a motor mindössze talán ha tíz kilométeres sebességgel vánszorgott, és ennek ellenére úgy hörgött, akárha a végét járná. Persze lehet, valóban a végét járta. Embernyi kort megélt már, nem is csoda, ha végelgyengülésben szenvedett. A rém fekete sisakon kívül fekete motoroszemüveget is hordott, amitől egy lovagoló

sáskához hasonlított.

A dübörgő jármű hangjába ekkor új zörejek is vegyültek. Mintha száz saskeselyű vijjogott volna fel egyszerre, majd ezt a hangot felváltotta egy elektromos fűrészfűrés sírása. Később kiderült, hogy a sáska-rém fékezni kezdett.

A dübörgés némileg alábbhagyott, majd a két kályhacső vastagságú kipufogóból koromfekete füstfelhők vágtak hátra, néhány robbanás hallatszott, majd egy újabb rémisztő csikorgás után a szerkezet megtorpant. Anikó szólt volna, de akkor a fekete füstfelhő utolérte a járművet és teljesen betakarta. Egy perc, és Anikó köhögve fulladozott.

– Énrám vársz? – kérdezte a sáska. Levette szemüvegét, Anikó elámult. Ilyen ártatlan, szép kék szempárt még sohasem látott. A férfi nem volt már fiatal, annyi idős lehetett, mint Anikó édesapja. Közben időnként megforgatta a gázadagolót, ilyenkor az özönvíz előtti motor felüvöltött, akár a sebzett állat.

– Igen! Tessék a kastélyhoz hajtani, erre!

– Rendben – bólintott a sáska. Anikó félrelépett, a szerkezet dülöngélve haladt a rossz bekötőúton. Anikó futva követte. Amikor a dolgozó katonák közelébe értek, valaki majdnem riadót vert. Azt hitték, motorizált ellenség támadta meg a mit sem sejtő katonákat... Aztán helyreállt a béke és a nyugalom. Amália néni előjött a kastély mögül, törmelékhalomról törmelékhalomra ugrált, akár egy élénk madárka.

– Megjött a büfé – közölte a katonákkal. Erre azonnal felbomlott a maradék rend is. Az izzadt, félmeztelen fiúk az ősmotor köré csoportosultak. A kék szempár tulajdonosa kinyitotta a csíkos hevederekkel rögzített ládát, és íme, valóságos területstallak tárult a kíváncsi tekintetek elé. Nagy palackokban zöld kiwi-, sárga mangó- és narancs-, piros málna- és egyéb szörpök, behűtött gyümölcsfagylalt, krémek, kiflik, zsemlyék, szendvicsek kolbásszal, sonkával, felvágottal, szalámmal, őszibarack, kajszibarack, alma, még késői cseresznye és korai szőlő is. Egyszóval – abban a nagy forróságban, a porban, a munka hevében valóságos Ezeregyéjszaka tündérmeséinek tetszett a kívülről egyszerű ládának látszó felépítmény.

– Tessék, csak tessék! – kiabált a kék szemű sáska, aki most már egy cseppet sem emlékeztetett sáskára, főleg azután, hogy levette fekete bőrsisakját is. Kiderült, hogy kopasz, de olyannyira, hogy a nap fénye megtántorodott fejbőrére, és akinek izegve-mozogva önkéntelenül is a szemébe világított, kénytelen volt lehunyni szemhéját. A néni elégedetten nézett, aztán azt mondta:

– Mindenki a vendégem. Egyenek-igyanak!

A motorizált sáska délután még egy fordulót tett. A szomjas katonák ismételten „kifosztották” boltját, de ennek csak örült, hisz később Amália asszonytól több ezer forintot tett el egy összegben. Ajánlotta szolgálatait máskor is, majd felpattant járgányára. Felejthetetlen távozásról álmodozott, több mint százfős nézőseregét el akarta kápráztatni – de motorja akkor cserbenhagyta. Akárhogy rugdosta is, csak nem akart életre kelni. Hát egy szakasz katona megtolta, ettől olyan lendületet kapott, hogy a bekötőúton csaknem hangsebességre gyorsult fel. Hálából hatalmas füstfelhőbe burkolta a társaságot, majd nyoma veszett a láthatár szélén.

A katonák délután ötkor jelentették: minden kész. Amália néni szigorú szemlét tartott. A kastély előtt, mögött és mellett már nem volt egyetlen fűszál sem, nemhogy bokor vagy vadon nőtt tuskés cserje, a gazokról nem is beszélve. A törmeléknek hűlt helye. A szebb, még használható régi téglák, kövek és márványdarabok példás rendben sorakoztak az egyik fal alatt. Még néhány, nem túl korhadt ablakfát is odatettek. A nagy rend meghatotta az asszonyt, de óvakodott attól, hogy ezt elárulja. Meleg köszönetet mondott a legénységnek, a vezető tisztnek pedig a lelkére kötötte, okvetlenül adja át üdvözetét Koltói ezredesnek, akinek különben ajándékot is küld – és egy lapos csomagot adott a szabadkozó tisztnek. (Mint később a laktanyában kiderült, az ezredes a *Magyarország reneszánsz kori várai és kastélyai* című alapvető és szép kiállítású munkát tehetette lakása könyvespolcára.)

Mintegy végszóra – a teherautók és a dzsip már kifordultak a műútra – megérkezett Ákos és Gergely bácsi, Katinka és Kocsis mester, a kőműves autóján. Kocsis úr a szemét meresztgette.

– Hát ez mi...? Hogyan lett itt rend ilyen hamar?

Amália nénit akkor látni valóságos élvezet volt. Lesütötte a szemét, még mintha el is pirult volna (!), és csak annyit suttogott szégyenlősen:

– Csak szervezés kérdése az egész. – Gergely bácsi megpödörte ősz bajuszát.

– Hogy azt a rézfánfütyülő zöld majmát neki! Sohasem hittem volna, hogy erre is képes vagy, te Málíka!

A néni szívesen rávágta volna, hogy „bizony, te még nem is tudod, mi mindenre vagyok képes!” de sejtette, ettől férje csak megijed, hát hallgatott.

Ákos és Katinka össze-összenéztek, hallgattak. Aztán várúr jelentést tett:

– Elintéztem az anyagokat. Hétfőn délelőtt hozzák, mire Kocsis úr felállványozza azt a szárnyat – mutatta. Kocsis úr sóhajtott, és Amáliára sandított.

– Ha lesz segítségem, amit megígért, asszonyom.

– Ha megígértem, lesz is.

Katinka akkor valami meglepőt vett észre. Négy kis termetű, ám rettentően piszkos alak oldalgott elő a ház mögül.

– Te jó ég, a gyerekek!

– Kicsit elfáradtunk – közölte Csaba.

– De nem panaszkodunk – tette hozzá azonnal Huba.

– Szívesen csináljuk máskor is – lehelte Zoli, alig állt lábán.

– Csak tessék szólni... és mi... jövünk – nyögte Anikó. A keze is sebes volt kövek cipelésétől.

Katinka legszívesebben lehordta volna Amália nénit, miért dolgoztat gyerekeket, de az asszony megelőzte:

– Nem kell ám dolgoznotok, uracskáim, ha nem bírjátok. Majd én szerzek segéderőket.

– Dehogynem dolgozunk! – lázadtak fel mind a négyen egyszerre. Csaba volt a szószólójuk:

– Mi is tagjai vagyunk a gmk-nak, vagy nem?

Ügy aludtak azon az éjszakán, mint a bunda. Ámbár senki sem tudja pontosan, miért éppen a bundák szoktak jól aludni; soha senkitől sem hallottuk, hogy azt mondta volna: „úgy aludtam, mint a télikabát”, vagy „úgy aludtam, mint a pulóver”. No, de ez nem változtat a lényegen, hogy a négy gyerek – hárman a várban, Anikó pedig nagypjánál, Gergely bácsi házában – halálos fáradtan zuhant az ágyba, és másnap délelőtt még a harangszó sem tudta őket felébreszteni. Csak ebéd felé tértek magukhoz; ebben nagy szerepe lehetett – különösen a fiúk esetében – a várban szétterjedő ínycsiklandozó illatoknak.

Délután öt óra felé Gergelyéknél megjelent Oszkár.

Az egykori csavargó, tavaly ilyenkor még csölakó most már sokkal jobb külsővel rendelkezett. Az elmúlt tél volt hosszú ideje az első, amit Oszkár nem valamelyik, sok cellára osztott zárt intézetben töltött. A téész népies dobozkákat gyártó melléküzemágában sok asszony ősztől tavaszig mást sem csinált, csak az általa előrajzolt fedeleket faragta. Olykor a „művész úr” is leereszkedett közéjük, és gyorsan kifaragott egy-egy szép balatoni tájat, szőlőlevelekkel és Badacsonnyal, a tihanyi kéttornyú templommal és vitorlással. A dobozokból januártól már külföldre is exportáltak, és az üzlet fellendült. A téész elnöke már kétszer is jutalomban részesítette Oszkárt és Ákost is, merthogy az agronómus szerezte ezt az értékes embert a téésznek. Ákos ezt a jutalmat azonnal átadta Oszkárnak, mondván, őneki ebben semmi szerepe sincsen. Az ikrek távol voltak, és később valahogy senki sem beszélt arról, hogy tulajdonképpen őket illette volna ez az összeg, mivel annak idején Csaba és Huba beszéltek rá Ákost, vétesse fel az asztalosüzembe Oszkárt.

Nos, a dobozok művésze most ott állt a küszöbön, és némi aggodalommal tekingetett a nénire. Amália végignézett rajta – olyan volt a szeme, akár a röntgen, Oszkár érezte, hogy hideg futkos a hátán –, aztán megenyhült:

– No, ne félj, uracskáim. Gyalog jöttél?

– Igen. Még biciklire sem telik. – Ezt Oszkár nem panaszképpen mondta, de a néni rögtön megfelelt neki:

– Ha becsületesen dolgozol, lesz még autód is!

– Mióta bevezették az új adórendszert, nekem még Trabantom sem lesz, nemhogy autóm – kesergett a „művész úr”. Amália legyintett, és azt mondta:

– Jövő nyáron beindul a kastélyszálló, ott lesz a helyed. Télen felőlem dobozolhatsz a téészenben, amennyit akarsz, de nyaranta számítok rád a kastélyban. Elvégre te is tagja vagy a géemkának, igaz?

– De mennyire! – vidámódott meg a magyar börtönök egykori üdvöskéje. Aztán megint aggódni kezdett. – Miért tetszett hívatni?

– Velem jössz – közölte a néni ellentmondást nem tűrően. Felkapta esernyőjét, bár az égen egyetlen felhő sem volt – széles karimájú kalapja alól talán nem látta az eget? –, és máris elindult. Most is sárga nadrág és blúz volt rajta. Oszkár nem bírta vele lépést tartani, az utcán is folyton elmaradt, mint tacsó a biciklis gazdi mögött. Időnként mégis utolérte lihegve, aztán megint lemaradt. A néni nem szólt többet, következetesen ment előre, a strand felé. Oszkár végül megcsendesedve poroszkált mögötte.

A kemping és a strand között a sétányon egy rendőrautót pillantott meg. Józsi, a helybéli rendőr őrmester, egy nagy termetű és igen hosszú lábú férfiú éppen néhány lompos külsejű fiataalt igazoltatott. A salátához hasonló igazolványokat látva a fejét csóválta. A fiatalok igencsak szakadtak voltak, vékonyak, a fiúk borostásak, a lányok farmernadrágban, trikóban álltak, ázott madarakhoz hasonlítottak. A néni megtorpant. Oszkár gondolataiba merülten ügetett mögötte, hát most majdnem nekiment a hátának.

– Állj, sőt pihenj – adta ki a parancsot a néni, és letelepedett egy padra. Oszkár nem értette, mi a helyzet, először azt hitte, Amália rajta könyörült meg, azért tart pihenőt. De hamarosan észrevette, hogy a néni merően figyel a igazoltatást. Amália jól megnézte a fiatalok arcát. Bízott emberismeretében.

A szemle eredménye úgy-ahogy elégedetté tette Józsit, az őrmestert is. Visszaadta az igazolványokat, mondott valamit, és elfordult a fiataloktól. Akkor pillantotta meg a padon ülő sárgaságot és a mellette szorongó Oszkárt. Feléjük indult.

A rendőr közeledtére Oszkár, a csavargó tudatában régi reflexek ébredtek. A legszívesebben elrohant volna – ahogyan tette azt annak idején is. Kivéve ősszel. Ősszel mindig hagyta magát elcsípni, hogy télen legyen hol aludnia. Igaz, egy idő után a bírák mindig hosszabb büntetéseket róttak ki rá, mivelhogy „visszaeső” lett, így mondták. Már-már az a veszély fenyegetett, hogy a következő nyáron sem kerül szabadlábba, de szerencsére akkor jöttek az ikrek és Ákos bá” segítségével... De azért, amikor Józsi őrmester megállt előttük, Oszkár szépen vigyázzba vágta magát. Már majdnem jelentett is, ahogyan ama bizonyos cellákban megtanulta – de Józsi rámosolygott. Ez kissé meglepte Oszkárt.

– No, mi van, Oszkár? – kérdezte Józsi. – Hogy megy a munka?

– Megyeget, őrmester úr, megyeget – felelte amaz za varodottan. Amália kezét nyújtott az őrmesternek, és a fiatalok felé intett.

– Sok baj van velük?

– De még mennyi! – bólogatott amaz. – Képzeld csak, asszonyom, lejönnek Pestről meg máshonnan kétszáz forinttal a zsebükben, és azt hiszik, ezzel itt lehetnek egy-két hétig... Ennyi manapság egy napra sem elég. Ha van sátruk, hálózsákjuk, akkor meg a kempingben nincs már hely. A helybeliek meg nem az ilyenekre várnak, ahol kint a tábla, hogy „Zimmer frei”, onnan meg egyenesen elzavarják őket. Az olyan udvarokra csak Mercedeseket meg Audikat engednek be...

– Szóval csak a szállás és a pénz hiányzik nekik, igaz?

– Így van. Minden mással rendelkeznek – mosolygott Józsi. Akkor észrevett egy másik szakadt társaságot; négy fiatal lány és két fiú csellengett a sétányon, gyorsan elbúcsúzott a nénitől, és feléjük sietett. Oszkárra ügyet sem vetett, de nem mondhatnánk, hogy ezt az excsavargó zokon vette.

– Most jössz te – közölte a néni. Oszkárra ez a meglepetés erejével hatott. Mi az, hogy jön,

honnan hová, és egyáltalán, miről van itt szó? A titokzatoskodás mindig megviselte az idegeit.

– Menj végig a parton néhányszor. Ha ilyen szakadtakat láatsz, szólj nekem. De azért válogasd ki azokat, akiknek egy kicsit becsületesebb a képük. Te nagyon értesz ehhez, hisz egykor magad is csavargó voltál.

– És mit csináljak velük?

– Közöld velük a jelszót, és hozd ide őket.

– Tessék? Miféle jelszót?

– „Pénz és szállás.”

Oszkár a fejét csóválta, de a néni körül már ennél furcsább dolgokat is tapasztalt, hát elment szépen a kemping felé. A néni közben pár lépéssel utolérte azt a csoportot, amely az imént esett át az őrmester igazoltatásán.

Kedélyesen hátra vágta az egyik vékony, mit sem sejtő fiút, és közvetlenül így szólt:

– Nincs hol aludni és nincs miből kaját venni, a többi stimmel, igaz?

Azok meglepődtek. Körülállták Amáliát.

– Tessék? Mit tetszett mondani?

– Jól hallottuk?

A néni kisandított kalapja alól, és mosolygott. Volt ebben a mosolyban valami, amitől ezek a viharvert gyerekek – a legidősebb sem volt még tizennyolc éves – bizalmat éreztek iránta. Amália pedig látta rajtuk, hogy az utóbbi éjszakákat pályaudvarokon, kertek alatt, szalmakazlakban töltötték, és nem volt nehéz kitalálni azt sem, hogy nincs pénzüik. Akinek volt hátizsákja, már igencsak laposan lógott, és tanácsstalanságuk is magáért beszélt. Amália sem volt rosszabb pszichológus, mint Józsi őrmester.

– Jól hallottátok, gyerekeim. Olyanokat keresek, akiknek nincs már egy vasuk sem, de szeretnének még pár napig a Balaton mellett maradni. És akik azért sem haragudnának, ha valaki fedelet adna a hálózsákjaik fölé.

– Ez olyan, mint egy mese – mondta egy lány. Karcsú volt, hosszú hajú, farmernadrágja viseltes. De hát így divatos, tudta ezt a néni is.

– Ugye, viccelni tetszik? Miért adna nekünk valaki szállást, ráadásul pénzt is?

– Munkáért – felelte Amália. Hangja észrevétlenül váltott komolyabbra. De a derű ott maradt a szeme körül. – Nagy munkában vagyunk itt többen is, és ha segítetek, mondjuk dolgoztok délelőttönként, délután, a szabadidőtökben lesz mit elköltenetek.

– Nem hangzik rosszul. És hol alszunk?

– Egy kastélyban.

– Kastélyban...? – A gyerekek hangja felfelé ívelt.

Akkor bukkant fel ismét Oszkár, aki öt-hat hasonló külsejű gyereket vezetett a nénihez. A beszélgetés ettől kezdve körülbelül tizennégy izgatott és egy nyugodt ember között zajlott. Ugye, nem kell külön elmondanunk, ki volt a nyugodt? Oszkár pedig hallgatott, csak időnként csuklott egyet a meglepetéstől.

– Igazi kastélyban? Mint a filmekben?

– Igen, de kissé még elhanyagolt. Éppen a rendbehozatalában fogtok segédkezni. Szakavatott kőművesek keze alatt. No, meg én is ott leszek.

– Szóval romos az a ház?

– Meglehetősen, de patkányok nincsenek.

– Juj, azoktól félek! – sikkantotta egy lány. Mire a néni:

– Pedig a patkány rendkívül intelligens állat. És mivel intelligens, hát igyekszik magát távol tartani az emberektől.

A célzást kevesen értették meg, más izgatta őket.

– Meddig maradhatunk?

– Ameddig akartok. Akár hetekig is. Munka lesz őszig.

– Nekünk csak két hetünk van.

– Akkor addig maradtok. De aki távozása előtt maga helyett hoz egy másik... hm... munkaerőt, jutalmat kap.

– Órabérben fogunk dolgozni? – érdeklődött egy kövérkés srác, tizenhat éves lehetett, a haját hátul kis copfba fonta. Amália annak idején a világot járva ennél külön dolgokat is látott, hát a látványra a szeme sem rebbent, de lecsapott:

– Órabérben? Hogy naphosszat lazáljatok? Szó sincs róla! Mindennap a kőműves meg én meghatározzuk, amit aznap el kell végezni, és hogy azért hány ezer forint jár. Minél előbb végeztek velem, annál előbb mehettek a strandra vagy diszkóba, vagy mit tudom én, hová... A pénzt ti magatok osztjátok majd el.

– Akár egy brigádban – bólogatott egy szeplős leányzó. Amália végignézett kis seregén, és katonásan kérdezte:

– No, áll az alku?

A fiatalok összedugták a fejüket, szavak és tekintetek röpködtek, aztán a copfos fiú jelezte:

– Áll az alku, kedves néni.

Amália majdnem lekapta hatalmas kalapját, hogy a földhöz csapja, de aztán meggondolta magát, mert a ruhadarab igencsak drága volt annak idején, amikor vásárolta. Úgy tett hát, mintha csak megigazítaná, és újabb mosolyt erőltetett arcára.

– Tudod, ki a néni? Az a hatszázhatvanhat éves, kárpitozott lelkű, lila ködökben kóválygó egykori boszorkány, akit valaha bűbájosság miatt megégettek egy nagyon szakszerűen felépített máglyán!... Az a néni, mert az tényleg öreg, de nem én, aki mindössze ha... ha... ha nem vagyok is fiatal, de azért öregnek sem nevezhetnek!

– Bocsánat, né... nézze el nekünk a nyelvbotlást – vágta ki magát a copfos. – Akkor hogyan szólítsuk?

– Úgy is, mint leendő munkaadónkat? – tette hozzá egy lány.

– Amália asszonyságnak – felelte a néni zordonan, aztán megenyhült. A gyerekek feje fölött Oszkára tévedt a tekintete.

– Holnap reggel hétkor ott leszek a kastélynál. Most odavezet benneteket a helyettesem és megbízottam, akitől némi előleget is kaptok majd.

A néni néhány százast nyomott Oszkár kezébe, sarkon fordult, és előkelően elvonult. Sárga blúzáát még sokáig látták a sétálgató nyaralók között fel-felbukkanni.

Oszkár valósággal a mennyekbe szállt. „Helyettes és megbízott!” Ez nagyon büszkén hangzott. Megbízott eddig kétszer volt; egyszer, mint legrégebb lakó, az egyik cellában ő volt a főnök, és egyszer a börtönműhely takarításáért is ő lett a felelős. Azóta sehol sem bízták meg semmivel. Most meg még pénzzel is kell bánnia!... Mélyre szívta a levegőt, valóságos hősnek érezte magát. A faluból kivezető út felé fordult, és igyekezett keménynek mutatni magát.

– Akkor hát utánam!... – És elindult.

A leendő és még mit sem sejtő kastélyépítők csapata utána sorjázott. Leghátul ment a copfos fiú, és félhangon, értetlenül ismételte:

– Hatszázhatvanhat éves... lila ködökben kóválygó boszorkány... ezt még érteném. De mit jelenthet az, hogy „kárpitozott lelkű”?

Másnap reggel aztán valóban megváltozott a világ.

Főleg a gyerekek számára. Csaba, Huba és Zoli már dolgoztak a kastély mellett, amikor Anikó is megérkezett. A kislány nagy szemeket meresztett: Kocsis úr és egy segédje vezetésével az épület bal szárnyában zajos sereg ügyködött. Ám ez a sereg igencsak „civilnek” látszott, ellentétben a szombati gépesített gyalogosokkal. Malterporos fiatalemberek deszkákból összeütött és szaknyelven „trógoknak” nevezett szerkezeteken cipelték ki belülről a törmeléket. Még hozzá jó messzire kellett menniük; a néni nem engedte meg, hogy a leendő „parkban” rakják le. Az odavezető földes bekötőút mellett jelöltek ki egy darab tarrá csiszolt területet, ott nőtt aztán óráról

órára a kupac. Akadt abban minden: összetört téglák, malter, korhadtt fadarabok, cserepek, elaggott ajtózárok, sok millió lábtól koptatott küszöbök, újabb kori konzervdobozok százával, gyomok gyökere, régi bádogtányérok és csajkák, félig elrothadt cipők, vasdarabok és ezernyi más, olykor már teljességgel felismerhetetlen tárgy.

– Ezek kik? – kérdezte Anikó a fiúktól. Választ jó ideig nem kapott, mert Zoli és Huba két oldalról, Csaba pedig középről markolva cipelt ki úgy szétesőben lévő, korhadtt ajtókeretet. Csak amikor lejöttek a főbejárat lépcsőjén, nyögte az egyik iker:

– Modern rabszolgák. A néni kiskorúakat dolgoztat éhbérért.

– Az egész ügy kezd olyan lenni, amilyen a piramisok építése lehetett – jegyezte meg Zoli a teher alatt nyögve. – Csak a korbácsos felügyelők hiányoznak.

– Nekem ugyan nem hiányoznak – morogta Huba. Anikó azért kiérezte a hangjukból, hogy nem igazán panaszkodnak, valójában tetszik nekik a munka, örülnek, hogy a Kastély Gmk nemcsak papíron létezik. És tisztelik a nénit is azért, amit itt képes volt megszervezni.

Természetesen a néni is ott volt. Kora reggel már fogadta a kőműveseket, felkeltette a hallban hálósákokon és gumimatracokon alvó fiatalokat, kiosztott köztük huszonöt szendvicset, és elugrasztotta Oszkárt, hozzon a boltból tíz üveg citromlét. Hamarosan meg is indult a munka. A copfos és csapata a parkon átfolyó vékonyka patakban mosdott, az egyik kislány később panaszkodott, hogy a víznek olyan furcsa szaga van. A néni is leballagott a patakhoz. Akkor jött Ákos; egy teherautóról ugrott le, amelyik tele volt téglával. A néni megfélekedezett a patakról, csak annyit mormogott: „Gátat kell majd építeni, hogy mindig legyen benne víz.”

– Ímhol a téglák, Málíka.

– Mennyi?

– Hatezer darab. – Ákos megtörölte a homlokát, a nap már erősen sütött. – A fuvarral együtt majdnem negyvenezer forintot fizettem ki értük, és ez még csak a kezdet! Hány tízezer téglára lesz még szükség?

– Sokra – felelte egyszerűen a néni, és a sofőrt közelebb irányította a bejáratához. Öt fiút láncba állított, és a téglák máris repültek a fal tövébe. – Hozzál egy nagy fóliát is, legalább ötven négyzetmétereset, hogy legyen mi vel letakarni az anyagot. Nem esne jól a cementnek, ha megázna.

– Cementet is hozzak?

– Oszkár már elment érte, hamarosan jön. No és kell még vagy húsz köbméter homok és ugyanannyi sóder is, persze csak kezdetnek. Később még hozatunk folyamatosan.

Ákosnak még inkább melege lett, de nem a naptól.

– Te Málíka... Ez egy vagytonba fog kerülni.

– Így van, de egyelőre ne izgulj. Mit hittél, harmincöt forintért fogjuk helyreállítani a kastélyt?

Ákos csak ingatta a fejét, felnézett a homlokzatra – hát bizony, ide sok százezer forint kell majd. Mire ismét lenézett, Málíka már eltűnt. Csak a hallból hallották a hangját: utasította az ikreket, keressenek aránylag ép deszkákat, és üssenek össze egy vályút, amit az egyik ablakba rakva, kicsúsztatják rajta a törmelékét, így kevesebbet kell majd körbecipelni a halion át. Ákos csak nézte a gyerekeket, és magában igazat adott Málíkáknak; bár nyaralnak az ikrek is meg Anikó és Zoli is, de lám, észre sem veszik, mennyi mindent tanulnak meg ezekben a hetekben, önállóbbak és élelmesebbek lesznek ezután, az egyszer biztos...

NEGYEDIK FEJEZET

Egy „bizottság” a szeszfőzdeben – A szuperpadlás titkai – Vihar a tűzéptelepen – Valami nincs rendben?

A következő két hét úgy telt el, akár egy álom. Zoli rosszmájú megjegyzése szerint ugyan „rémálom”, de ezt ő sem gondolta komolyan. A fiúk és Anikó – bocsánat, ezt úgy kellett volna mondani: Anikó és a fiúk, ugye? –, szóval a gyerekek később nem tudtak visszaemlékezni külön-külön egyik napra sem. Az eső is csak kétszer esett, különben pedig folyton sütött a nap, meleg volt, és hol árnyékban, hol napfényben dolgoztak keményen. Merthogy a Kastély Gmk tagjai és egyéb szerződött munkásai nem pihenhettek. Ott, ahol Amália néni volt a főnök, pihenésről különben hiába ábrándozott volna bárki is. Ákos bácsi egyszer párhuzamot is vont a régi egyiptomi piramisok szerencsétlen, meghajszolt építői és a gmk tagjai között, mire a néni fenyegetően összevonta a szemöldökét, akár a legendás Rózsa Sándor... Erre persze Ákosnak is torkán akadt a szó. A néni fagyosan csak annyit jegyzett meg: a piramisok szegény építőinek állítólag húsz év állt rendelkezésükre, és amit végül is felhúztak, egy icipicivel nagyobbra sikerült, mint amit nekik itt el kell végezniük. És a Kastély Szállónak jövő tavasszal működnie kell, mese pedig nincs. „Mese pedig nincs!” – ez attól kezdve szállóige lett a balatoncsillagi építők körében. Kocsis úr segédei is hallották, és aznap este már a kocsmában ismételtették. „Sört ide, merthogy mese pedig nincs!” „Még egy kört, mert nincs mese!” – mondogatták, ha kellett, ha nem. Lapaloma Jóska is szótárába vette, hisz ő imádta a nénit, és mindent boldogan fogadott, ami Amáliától eredt.

A kastély mellett nemcsak nappal zajlott az élet. Éjszakánként Oszkár felügyelt az épületre – a férfit Málka a téesz vezetőségével egyetértésben teljesen lefoglalta magának, így az egykori csavargó időnként éjjeliórként is tevékenykedett, vigyázott az értékes építőanyagokra, no és a fiatalokra is, akik a romos épületben aludtak. Egyszer a néni azt mondta neki: „Oszkár fiam, ha azok az ágrólszakadt segéderők véletlenül felgyújtják a kastély maradványait, hát én téged az utolsó gerendák parazsa fölött sütlek meg élve...” Ez a kép élesen Oszkárba rögződött, és ha eszébe jutott, megrázkódott. Szó, ami szó, olykor érezte is az égő hús csöppet sem kellemes szagát, és nem kívánta magának ezt a sorsot. Éjszakánként hát többször is körbejárta a kastélyt, és néha az orra úgy járt, mint a házinyúlé. Füstszagot érez-e? Nappal Oszkár vagy maga is megfogta a munka végét, vagy inkább anyagbeszerzőként dolgozott. Kiderült, hogy ez a férfiú valami csalhatatlan szimattal állapítja meg mindig, a keresett anyag hol található. Ebben persze szerepet játszott széles körű ismeretsége is. A négy gyerek legtöbbször úton volt a kastély és a falu között. Hol a postára, hol a közeli tűzéptelepre, hol a tanácsházára vagy a téeszbe mentek üzenettel, hisz a kastélyban nem volt telefon.

Hogy telefon...? Nem volt még vízvezeték sem. Egyelőre a patak vizét használták a kőművesek malterkeveréshez, de a néni már tervezgette, hogy bevezetik majd a vizet oda is.

Sokat segített, hogy Piroška, Oszkár menyasszonya egy napon ütött-kopott Skodán pöfögött a kastély elé. Ezzel két roppant hasznos tényre derült fény: 1. Piroskának van jogosítványa, 2. nagybátyja külföldön vállalt munkát egy évre, és addig neki adta használatra a kocsiját. Amália néni régi argentin autóra emlékezve azonnal beült, és tett egy kört az udvaron. Ezt a kört tulajdonképpen sikeresnek is nevezhetjük. Mindössze két fiatal gázolt el kis híján, ám szerencséjükre az illetők nagy lélekjelen-létről tettek tanúbizonyságot, ezért élnek még ma is... Mivel beugrottak a csalánosba, egy napra betegszabadságot vehettek ki a nénitől. Ennyi időre szükségük is volt, kiheverni az ijedséget és kikúrálni kisebb-nagyobb sebesüléseiket, amelyeket az agresszív növényekkel történt huzamosabb és igencsak közeli együttlét okozott.

A néninek rögtön nagy tervei támadtak a kocsi láttán.

- Bemegyünk a megyei tanácshoz.
- Miért? – kérdezte Oszkár rosszat sejtve.

– Pénzért – felelte a néni röviden. Ott volt Katinka is, szörpöket hozott a munkásoknak, bár Kocsis úr és segédje inkább saját készleteit fogyasztotta. E „készletek” nyomai minden délután ügyesen elrejtett üres sörösüvegek képében kerültek elő régi vödörből, malterosládák mögül, törmelékhalmozatok alól. A fiatalok szorgosan összegyűjtötték és beváltották a mérhetetlen szomjúság e kézzel fogható jeleit, ők különben a hetek során lassan kicserélődtek; a régiek, akiket még Oszkár és a néni szerveztek be, lassanként megfogyatkoztak, továbbvándoroltak, vagy visszamentek Pestre és más városokba, ahonnan jöttek. De a faluban, a strandon, a kempingben időközben már elterjedt a híre, hogy a romos kastély „nem egészen komplett tulajdonosa, egy sárga gombához hasonlatos, flúgos öreglány” szívesen látja a dolgozós kedvű lányokat és fiúkat, nem is fizet rosszul, és akinek nincs egy vasa sem, az a délelőtti munka mellett még akár hetekig is eléldelgeélhet a Balaton partján. Ráadásul nem kis hatást tesz, ha esténként a parton, a diszkóban vagy a móló melletti bazársor mellett a kérdésre: „hol a kéglid?” – azt felelheti az illető angol filmekből ellesett unott hangon: „Egy ismerősöm meghívott a kastélyába, itt nem messze...”

Tehát a munka valósággal égett az emberek kezében, és a Kastély Gmk fölé tornyosuló fekete felhőkről még senki sem tudott. Illetve, természetesen... Málka nagyon is tisztában volt a helyzettel. Azon a bizonyos csütörtöki napon hát, amikor Piroska felbukkant a Skodával, megérett elhatározása, és úgy döntött: útközben felveszik Szilviát, az ügyvédnőt, és elmennek a megyeszékhelyre. „Pénzért”, mint mondotta volt...

A négy nő az autóban meglehetősen vidáman viselkedett. Katinka vicceket mesélt, de hamar abbahagyta, mert látta, hogy Piroska, ha nevet, jókedvében ide-oda csavargatja a kormányt. Az autó ilyenkor veszélyesen közeledett a jobb, sőt néha bizony a bal oldali padkához is... Egy-egy különösen jó vicc után az autó nyomvonala egy kitartó óriáskígyó tekergéseinek talajon hagyott nyomaira emlékeztetett. Ám ez nem azt jelenti, hogy Piroska nem tudott autót vezetni. Csupán csak kissé friss volt még a jogosítványa, no és Katinka viccei is jóknak bizonyultak. Szilvia és a néni olykor egymásra pillantottak, sápadtan kapaszkodtak az ülésbe, vagy a biztonsági övet markolták elfehéredő, merev ujjakkal.

A nevetős száguldás alig egy óráig tartott, és máris megérkeztek a megyeszékhelyre. A városban Piroska nem tévedt el, annak idején itt járt gimnáziumba, ismerte a főteret és környékét is. Némi nehézségek árán – merthogy annak idején még gyalogos szemmel nézte a világot, most meg majd elveszett az egyirányú utcák tömkelegében – sikerült megtalálnia a legnagyobb parkolót is. Igaz, a behajtásnál voltak nehézségek, először a „behajtani tilos” táblánál próbálkozott Piroska, de néhány szembejövő autós fenyegetően rávillogott, erre hátramenetbe kapcsolt, és csaknem beleszaladt egy közeledő teherautóba. Annak sofőré csikorogva fékezett, majd a lánynak címezve megeresztett egy igencsak bővített mondatot, amelyet itt nemcsak helyhiány miatt nem közlünk ... A néni akkor megelégtelt a dolgot, megmutatta Piroskának a helyes irányt, és a négy hölgy így hamarosan biztonságos révbe érkezett. A parkolóban komor öregúr lépett hozzájuk.

– Öt forint óránként – közölte ellentmondást nem tűrően. Málka akkor kászálódott ki a járműből, felegyenesedett, és fejére helyezte kalapját is. A komor parkolóőr nagyot nézett. Amália megjegyezte:

– Piroska, légy szíves, adj neki tíz forintot. Két óránál tovább akkor sem maradunk itt, ha ez az úr térden állva könyörögne.

– Még hogy én?! Könyörögni?... – kerekedtek el a szemei az öregnek. Annyira megzavarodott, hogy a pénzt sem tette el. De a hölgyek már nevetve távoztak. Piroska megmutatta a néninek a megyei tanács épületét. A csapat kétfelé oszlott; Szilvia a nénivel tartott, Katinka és Piroska pedig kihasználták az alkalmat, és bevásárolni mentek. Másfél óra múlva a kocsinál találkoznak, így egyeztek meg.

A megyei tanács dolgozói azt a napot máig emlegetik. Állítólag rosszabb volt, mint egy tűzvészsel egybekötött nagy földrengés. Többen megfogadták, hogy ha lesznek unokáik, azoknak elsősorban éppen ezt mesélik majd el, okulásul. Elég az hozzá, hogy a „sárga gomba” végigviharzott az épületen, több osztályra is beköszöntött, majd az elnökhelyettesnél kötött ki. Ha kellett,

fuvolahangon beszélt, és édesen mosolygott – ha kellett, spanyolul és magyarul káromkodott, és átkokat szórt hallgatói fejére. Majd hirtelen nagyon is tárgyilagosan és nyugodtan kérdezett valamit, ez a szó általában az volt: „Mennyi?” Különböző osztályokon különböző összegeket rebegtek az ijedt szájak tulajdonosai. A nagy épületben villámgyorsan terjedt a hír. „Egy nagy kalapos, félig külföldi nő megtámadta a tanácsot.” „Nincsenek alakulatai, de ő maga is elégséges, kitesz egy század kommandóst.” Mire a néni beviharzott az elnöki irodába, ott már tudtak róla. A polgári légvédelem parancsnoka éppen arról győzködte a titkárnőt, hogy ha kell, ő bizony nagyon szívesen riadókézsültségbe helyezi a védelmi erőket. Az elnökhelyettesnek tetszett az energikus asszony, csak akkor komorodott el, amikor megtudta, hogy egy magánkezdeményezésről van szó. Kifejtette volna bővebben is, miért nincs most pénze az országnak arra, hogy az ilyeneket közpénzből támogassa – de Amália néni úgy leintette, mint főpróbán Karaján a késlekedő zenekart: „Hagyja csak uracskám! Ismerem én az ország gondjait, magam is olvasok újságot, nézem a tévét. Új adórendszer, nagy kölcsönök, amiket vissza kell fizetni, ipari szerkezetváltás... Új élelmiszeres iparcikkárak, romló cserearányok, a Közös Piac protekcionista korlátai, vámháborúk... Látja, nyitott szemmel élek ebben a világban. De azt nekem senki se mondja, hogy tétlenül kell néznünk a régi értékek elherdálását. Az a kastély műemlék, érti, uracskám? Mú-em-lék! Bizony! És azt nem szabad elpusztulni hagyni. Ráadásul az a nemes cél lebeg a gmk előtt, hogy majdan a külföldi turistáknak teremtünk ezzel szálláshelyeket...” Az elnökhelyettes szólt volna, legszívesebben a Népfronthoz küldte volna a nénit – mindig oda küldött mindenkit, aki valamit kért, és azt ő nem adhatta meg –, ám a néni egyetlen királynői mozdulattal belefajította a szót, és tovább mondta a magáét. Szilvia irult-pirult, előbb a szégyentől, később rettegni kezdett – mi lesz itt? Nem sok hiányzik, hogy a nénit végül rendőrök segítségével vezettetik ki az épületből. A folyosókon rémült titkárnők rohagáltak, az egész nagy épületben szinte megfagyott a levegő. Az ügyvédnö pihegve hallgatózott, mikor hallja meg a folyosón közelgő csizmás léptekeket, mikor rohannak be bilincseket csörgető marcona legények, hogy csendesebb helyre vigyék a kapálódzó nénit. – Nekem pénz kell – hörögte a végén a néni. Kezét felemelte, ujjai és szája széle reszketett, időnként becsukta a szemét, majd megint hirtelen kinyitotta. Egy kissé nagyra nőtt erdei fülesbagolyra emlékeztetett, bár azok – ezt el kell ismerni – igen ritkán hordanak nagy karimájú kalapot. Ez okvetlenül javukra írandó. Az ügyvédnö gyanította, hogy a néni az ügy érdekében kissé rá is játszik, hisz idefelé jövet még semmi baja sem volt. Ám Amália most egy haldokló benyomását keltette, és ezt maga is tudta. Egy öblös fotelbe vetette magát, elsápadt, és szívére szorította a kezét.

– Meghalok... – mondta. – Érzem, már csak perceim vannak hátra ... Nem, ne hívjanak orvost, elegendem van az életből. Az olyan életből, ahol a nemes szándékot gáncsolja mindenki... Az utolsó kívánságom, hogy a tanács adjon százezer forintot a géemkának.

Az elnökhelyettest azonban nem téveszthette meg. Szilviának volt egy olyan érzése, hogy a férfi remekül szórakozik – és kezdte sejteni, hogy ezt Amália is látja. Mégis tovább játszott, miközben két tanácstalan titkárnő – akár a kotlóstyúk – futkosott körülöttük pohár vízzel a kezében. Az elnökhelyettes akkor azt kiáltotta:

– Konyakot! A szekrényemből!...

Az egyik titkárnő hát azt töltött. Az eddig haldokló néni egy másodpercre abbahagyta a haldoklást, villámgyorsan felhajtotta az italt, majd ismét szívére tapasztotta a kezét, és sápadtan hörögte:

– Százezer, vagy itt ér a vég! – És a feje is félrebillent, mint aki tényleg halálán van. Az egyik titkárnő a mentőket hívta volna, de az elnökhelyettes sok ilyen színházat láthatott már ebben az irodában. Hiszen a kereskedelmi vonalat is ő igazgatta, hát ide járt minden maszek is. Elsírták bánatukat, hogy mennyire nem megy az üzlet, milyen szegények is ők, csupa ráfizetés az élet. Néha az ablakból látta, hogy egy-egy ilyen síró alak innen távozva a szemközti parkolóban másfél milliós Mercedesbe pattan.

Szóval ez a férfi ismert már minden trükköt, de a néni ügyében azért megragadta valami, ösztönösen érezte, hogy Amáliának nem a pénzért kell a pénz. Nem is magának kéri. Kastély... Szálló? A megyében még mindig és állandóan kevés a szállodai férőhely.

– Mit kap ezért cserébe a tanács? – kérdezte. Amália erre rögtön elfelejtette, hogy az imént festőien haldoklott, felpattant a fotelból, és kihúzta magát. A kezét szinte esküre emelte.

– A kastély olyan szép lesz, hogy a tanács díszvendégeit is elszállásolhatják benne! Ha idejében értesítenek bennünket, öt főig és három napig egy-egy alkalommal ingyenes vendéglátást biztosítunk a nevesebb idelátogató személyeknek. – A néni ekkor egy összetekert rajzot rántott elő. Kis másolata volt annak, amit a tervező készített a kastély rendbe hozott homlokzatáról. – Ezt nézze meg, uracskám!

Volt mit nézni. Az a rajz magáért beszélt. A művész nagyon szép tervet készített, a kastély régies vonalai szinte a semmiből bukkantak elő ismét. A park, a behajtó út, a kis oldaltornyocskák és a feljáró kanyargós lépcsője nagyon megkapó látványt nyújtott. Az elnökhelyettes – ötvenes, vastag nyakú férfi, kissé somogyi tájszólással beszélt – egészen ellágyult. Még sohasem lakott kastélyban, egyetlen napig sem. Ha behunyta a szemét, egészen jól el tudta képzelni magát, amint odahajt kocsijával a szép főbejárati lépcső elé, kiszáll, és felsiet a lépcsőn, közben beszívja a park virágainak illatát... Hát igen, nagyon szép lesz.

– A magas pesti és külföldi vendégeknek igencsak tetszeni fog – suttogta a néni. Szilviát most Mefisztóra emlékeztette: maga volt a kísértés. Az elnökhelyettes egyetlen percen belül megtört.

– Hát, ha csak fele ilyen szép lesz...

– Miért lenne csak fele ilyen szép?! Pontosan ilyen lesz, uracskám! – dörögte a „sárga gomba”. Az elnökhelyettes valamilyen külön alapot emlegetett, amiből lehetne finanszírozni bizonyos kisebb környezetvédelmi beruházásokat. A néni letorkolta és megkérdezte:

– Hol az a százezer?

Míg az elnökhelyettes az egyik titkárnőnek lediktálta az erről szóló papírt, a néni csöndesen odaszólt a másiknak:

– Van még abból a konyakból?

Tíz perccel később elhagyták az épületet. A portásnő félve csukta be mögöttük a kaput, és kitett egy táblát: ügyféljogadás szünetel. Tudta, a személyzetnek most-egy kis időre lesz szüksége ahhoz, hogy a „vihár” után magához térjen. Amália néni eltette az utalványt, és büszkén Szilviára pillantott.

– No, lányom...? A kastély ügyét már elintéztük, ideje, hogy magunkra is gondoljunk. Vennem kell néhány apróságot a gyerekeknek is. Ha jól számolom, már négy unokám is van! Vezess valami nagyáruházba, merthogy magam is szívesen szétnéznék ott.

Visszafelé jövet Balatoncsillagtól nem messze Amália váratlanul azt parancsolta Piroskának, térjen le a főútról. Mindez akkor történt, amikor a Skoda áthaladt a tó felé igyekvő kis patak hídján. Piroska rosszat sejtve engedelmeskedett az utasításnak. Az autó hamarosan egy drótkerítéssel övezett rozoga épülethez érkezett. Itt a néni intett: ide be! Az autó az udvarra fordult, megállt, és motorja elcsöndesedett. A néni beleszagolt a levegőbe, aztán határozottan mondta:

– Gyertek utánam, de hallgassatok. Majd én beszélek. Piroska, Szilvia és Katinka összenéztek. Sejtették, hogy ismét valami zűr lesz. De azt is tudták, a néni ide aligha pénzért jött. Az épület külseje nem sok jót és főleg nem erős anyagiakat jósolt. Itt bizony nem kaphatnak százezres utalványt.

Az egyik ajtón egy zilált ruhájú férfi bukkant elő, mögötte két másik hasonló atyafi. A kicsiny tábla szerint ez volt a környék népszerű szeszfőzdéje.

– Jó napot! – dörrent a néni szigorúan. A vastag nyakú öreg dacosan felszegte a fejét.

– Jó napot. Kit keresnek? Merthogy ide nem lehet csak úgy bejönni.

– Mi bizony bejöttünk, mint látja. Nincs errefelé olyan intézmény, ahová ne mehetnénk be – mondta a néni sejtelmesen, de egyben fenyegetően. Aztán így folytatta: – A megyei tanácstól jöttünk. – A néni hátrapillantott társnőire. Szilvia jogászi fufangot vélt felfedezni ebben – való igaz, az imént voltak a megyei tanácson, most tehát onnan jöttek. Az öreg persze úgy értette, hogy a tanácson dolgoznak, és behúzta a nyakát.

– Nocsak! Panasz van ránk?

– De még mekkora! – közölte a néni vészjóslóan. A patakhoz vezette az öreg, közben több ízben ráírvallt: – Maga itt a vezető? Maga a főnök? No, vallja csak be, különben baj lesz!

– Igen, kérem.

– És azt tudja-e, mit eresztenek maguk a vízbe?

Az öreg erre szakszerűen magyarázott valamit. Alkoholos erjedés, magyarázta, amiben a baktériumoknak csak alárendelt szerepük van. Fermentáció és melléktermékek, tudálékoskodott az öreg, ám a néni egyszer csak szembefordult vele, és egy percig némán a szemébe nézett. Erre elhallgatott. Amália valósággal kirobbant:

– Nem érdekelnek a melléktermékeik! Az a szennyvíz vagy micsoda belefolyik a patakba, és innen kezdve egészen a balatoni befolyásig pusztítja a halakat! Már sok bejelentést kaptunk... Ha ennek nem szakad vége, de azonnal, gondoskodom róla, hogy bezárják ezt a ... ezt a kábítószergyárat!

– Kábítószer? – döbönt meg a főnök.

– Persze. Az alkohol kábítószer, maga nem tudta? – A széles kalap alól rápislogott, akár az a bizonyos béka a kocsonyából. A főnök hallgatott. A cefreszag néhol úgy megsűrűsödött, hogy Szilvia alig mert lélegzetet venni. Piroska azt latolgatta, ha kitör a botrány, futva eléri-e még a Skodát. De nem lett botrány. A néni elzáratta a vaskos csővezeték csapját, és roppant korholóan nézett a főnökre.

– Jegyezze meg, uracskám: én a patakot mindennap figyelem ezután, és ha csak egyetlenegyszer megérezem benne a maguk cefréjét, hát lesz itt olyan nemulass, amilyen még errefelé sohasem volt! Bezáratom ezt a romfészket, hisz ez úgymint nemsokára összedől! Elég lesz azt mondani az illetékeseknek, hogy életveszélyes az épület, és maguk öt perc múlva nem lesznek itt! A bizottság többi tagja egyetért velem? – kérdezte harciasan, társnőire pillantva. Azok most értesültek arról, hogy ők tulajdonképpen egy „bizottság” szerepében léptek föl eddig. Szaporán bólogattak, helyeselték mindenesetre. Nehogy a néni rájuk is megharagudjon.

– Kocsira! – adta ki újabb parancsát, és mindnyájan megkönnyebbülten másztak be a Skodába. Piroska indított. Elpöfögtek onnan, és egy perc múlva a szeszfőzde csak rossz álommá lett emlékezetükben. Amália néni elégedetten mosolygott: no, most már a kastély parkját átszelő kis patak vize is tisztább lesz. Mert ha nem, hát az ég irgalmazzon ezeknek a szeszfőzőknek, ha még egyszer ellátogat hozzájuk!

A harmadik héten aztán más is történt.

Egy napon a kőművesek nem jöttek dolgozni („Az kő-művesek nem jöttek” – mint Csaba megjegyezte), merthogy Kocsis úr brigádjá szabadnapot vett ki. Érdekes módon Amália néni akkor ezt nem is nagyon bánta. Anikó és a fiúk is pihenőnapot rendeztek hát. De valami akkor is a kastélyhoz húzta őket. Sütött a nap, a gyerekek leheveredtek a ház előtt a fűbe. Szemük a világoskék égbe nyílt. Néha egy-egy kisebb báránnyelű futott át az égen, kellemes hűvös szellő csiklandozta bőrüket.

– Fél füllel hallottam, hogy nincs már elég pénzünk – mondta Huba.

– Pénz soha nincs elég – filozofált az ikre meglehetősen lehangoltan.

– Te mindig hallgatózol? – kérdezte Zoli. Egy fűszálat rágcsált, amibe Huba rögtön bele is kötött:

– Hé, te, nehogy lelegeld már az egész pázsitot... Mi az, hogy hallgatózom? Nyitott füllel járok a világban, ennyi az egész.

Anikó ekkor egészen közel hajolt Hubához, jól megszemlélte a füleit.

– Ami azt illeti, még nyitottabbak lennének, ha néha ki is mosná őket.

Nevettek. Csaba a hátára fordult, nézte a kastélyt. Még nem sok újat lehetett látni a homlokzaton, sem az egyik szárnyon. Az eddigi javítási munkák amúgy is főleg belül történtek. A hallt és a földszintet már nagyjából rendbe tették, most csak a parkettázókra vártak. Közben Kocsis úr emberei kívülről felállványozták a bal szárnyat. Kiverték a régi, korhadt ablakkereteket is. A gyerekek hallották, hogy a néni és Ákos bácsi valamilyen megbízható asztalost keresnek, aki határidőre kész lenne szállítani az új ablakkereteket. Márpedig az egész megyében – ezt mindenki

tudja – nincs ilyen asztalos...

Csaba hát a beállványozott falat nézte, aztán tekintete magasabbra emelkedett. Milyen ócska is a csatorna!... Tulajdonképpen nincs is, csak az emléke, a tartóvasak között itt-ott felbukkanó rozsdás, könnyű kis bádogdarabok idézik az egykori esőcsatornát. Némelyiket csak az imádság tartja, ahogyan errefelé mondják, az első nagyobb szél majd lesodorja őket. Fölötte meg a tető. No, biztosan az is tele van lyukakkal.

A gyerek hirtelen felült. Az arcán tanácstalan és egyben izgatott kifejezés jelent meg. Valamit nem értett, ami pedig nagyon izgalmas dolog lehet!

– Mi bajod van? – kérdezte Huba. Ikertestvére ugyanis pontosan tisztában volt Csaba érzéseivel, és most elég volt egyetlen pillantást vetni rá, hogy lássa, valami történt. Anikó és Zoli is odafordultak. Csaba nyelt egyet, és felmutatott a magasba.

– Tulajdonképpen miért nem mentünk még fel a padlásra?

A kérdésben benne volt minden. Zolinak még a lélegzete is elakadt. Padlás! Hiszen valaha ő is nagyon szerette a padlásokat. Még szülei halála előtt szívesen üldögélt fent, a szűk percek a szarufákban, és olyan jó volt nyári délutánokon az a csendes nyugalom... Később pedig a várban is inkább a toronyban ült sokszor, érezte a tetőcserepeken átsütő napmeleget.

Huba Anikóra nézett.

– Azám, a padlás! A pesti gyerekeknek fogalmuk sem lehet róla, milyen az igazi padláshangulat. Egy tízemeletes bérház tetején nincs is padlás!

– Nem mindenki lakik tízemeletesben... – Anikó gondolatban már a kastély magasabb szintjén volt.

A kislány nem tudta ugyan, miért rajonganak a fiúk ezért a kietlen helyiségért, de érezte, nagy kalandra van kilátás, hát azonnal egyetértett velük.

Zoli felállt.

– Uracskáim, ez az igazi!... Egy ekkora épületnek a padlása is szuper, no nem?

– Mi az hogy! – csatlakozott Csaba, és felrántotta ikrét a fűből. – Ott minden szuper lehet!

– Még a patkányok is! – Huba nem állhatta meg, hogy ne tegyen egy Anikó ijesztését célzó megjegyzést. De most a kislányt nem lehetett elrémisztetni.

– Gyerköcök, felmegyünk?

– Miért ne mennénk? – Csaba hirtelen álunott lett, és mint egy angol milliomos, olyan hanghordozással folytatta: – Attól tartok, extra mennyiségű pókhálón kívül ott semmit sem találunk. A falubeliek már a háború után elvittek onnan minden mozdíthatót.

– Attól még megnézhetjük! – így Zoli.

– Persze. Gyerünk! – Anikó elindult a főbejárat felé, aztán határozatlanul megtorpant. – De tulajdonképpen hol van a feljárat?

Ez elgondolkoztatta őket. Összenéztek, aztán követték Csabát, aki nem várt rájuk, szaporán szedte a lábát. Futva csatlakoztak hozzá. A hallban most nyoma sem volt romoknak, felmehettek a letisztított lépcsőn az első emeletre is. Kocsis úr és szedett-vedett, ámde szerfölközött buzgó segédei már itt is működtek. A gyerekek így akadálytalanul mehettek egészen a második emeletig. Itt azonban ismét romok álltak útjukat. Csaba itt is elsőként mászott át rajtuk. Zoltán trikója beleakadt egy kiálló szögbe, szépen végighasadt. A fiú – Anikóra való tekintettel – elfojtott egy ízletes és nagyon népies káromkodást. Huba félredobta az útjába került törött gerendát, majd izmait megfeszítve Anikóra sandított: látta-e a kislány, milyen erős is ő? De Anikót más izgatta: nagyanyja padlására emlékezett. Nagymama Pest szélén, egy régimódi, alacsony kis családi házban lakott, és ha néha felengedte unokáját a padlásra, az ott bizony számtalan csodával találkozhatott, öreg rokka állt egy sarokban, régi szánkó porosodott rozsdásan. Ismeretlen rendeltetésű bádogtálok, gyékénytáskák, deszkák, szakadt színházi retikül, lyukas dob, molyette ruhák, rongyok, kalapdobozok, akadt ott még régi golyós számológép vagy erősen hiányos varrókészlet is. Anikó sohasem felejt el azokat a nyári délutánokat, amiket a padláson töltött. Igaz, félt az egerektől – Marci, a kandúr is feljött vele ilyenkor, talán afféle testőrként. Míg Marci a kisablak alatti

napsütötte padlódarabon szundikált, és csak olykor-olykor emelte fel a fejét, Anikó bátran turkált a lomok között. Marciról különben túlzás lett volna azt, állítani, hogy ő a környék egereinek réme; jobban becsülte a nagymama házi kosztját, mint a rideg egerhúst, amiért keményen meg is kellett volna dolgozni. Marci hát évek óta nem látott egeret, és talán szívbajt kapott volna, ha egyszer szembejön vele egy kis szürke jószág. Volt az egyik sarokban egy dülöngélő régi szekrény is, egyik ajtaja kiesett, és már soha többé nem lehetett visszatenni a helyére. Ha Anikó óvatosan elvette az ajtót, fiókok egész sora nyílt meg előtte. Némelyikben még régi pénzeket is talált, a történelemkönyvekből ismert címerrel, no meg kártyalapokat, amik régen nem tettek már ki egy paklit. Volt a másik sarokban egy nagy szürke bőrönd, amivel nagypapa fiatalkorában a tengeren is hajózott, bizony! A bőrönd jó ideig nagyobb volt, mint maga Anikó, és a kislány ezért igencsak tisztelte az öreg „bútordarabot”.

A levegőben lebegő porba valami más is keveredett, amit ugyan látni nem lehetett, a kislány mégis érezte, hogy jelen van. Valami nagyon jó hangulat volt ez, a régi tárgyak bűvölete...

Most hát előrement, és eldöntötte, hogy az esetleges patkányoktól sem fog megijedni. Lehet, azon a szuper-padláson szupernagy régi szekrények és még szuperebb, autónyi hajókofferek állnak, és éppen rájuk várnak?

Hubának is voltak ilyen élményei, ő is kedvelte a padlásokat. Igaz, nagy hajóbőröndöket sohasem látott, de egyszer egyik barátjuk felvitte őt és Csabát a padlásukra. Hogy ott mennyi minden volt!... Először is, egy valódi, működő terepasztal. Igazi árammal, igazi vonattal, sőt vonatokkal. Alagútban futottak, kis állomások előtt fékeztek, nagy rakodó-pályaudvarokra álltak be. Az ikrek csillogó szemmel figyelték a csodát, és semmi mást nem vettek észre azon a padláson. Lehet, számukra az a szó: „padlás” – most is zakatoló kisvasutat, gombnyomásra állítható váltókat, műalagútból kibukkanó kicsiny mozdonyokat jelent.

Nagy ajtó elé értek. A szó eléggé nem fedheti a valóságot, az ajtó ugyanis maga volt a roncsok roncsa, szétesőben lévő deszkáit talán csak az egykori fehér festék tartotta össze. A kilincs helyén jókora lyuk éktelenkedett, sarokvasai már nem tartották. Valaha csak odatámasztották a nyílásba. Csaba és Huba összenéztek, aztán a két fiú nekifeszült, hogy ellökjék... És akkor elrepültek.

Egyenesen kiestek a folyosóra. Az ajtó ugyanis szinte elporladt az első érintésre, deszkái szétestek, a két gyerek valósággal orra esett. Miközben feltápaszkodtak, ellenállhatatlan tüsszentési inger fogta el őket. A roncsokból valóságos porfelhő szállt fel. Anikó megkérdezte:

– Nem esett bajotok? – mire igen furcsa válaszokat kapott:

– Nem ... hrakk!... esett... Hrüppsz!...

– Minden ... friiikk!... oké ... Nyühhsz!

Ráadásul Zoli is tüsszögni kezdett, általános meglepetésre nagyon mély medvehangon:

– Hvassz ...! Bruhhh!

– Mi ez a koncert? Hagyjátok már abba! – Anikóra nem hatott a por, megkerülte a feltápaszkodó ikreket, és most ő vette át a vezetést. Egy folyosóra jutottak, innen nyílt a lépcsőház. Az ablak helyén deszkasor, félhomály volt. Fentről sem szűrődött be fény. Lépteik visszhangzottak, ami eléggé félelmetes volt. Zoli összerezzen – sikoltásszerű hang közeledett a folyosó végéről... A gyerek kővé meredt, de mellette vigyorogtak az ikrek.

– Nyugi, kisöreg, csak egy ablakot nyikorgat a szél.

– Mint egy jobb skót kastélyban éjfél táján.

– Az a kísértetek órája, ha nem tudnád.

– Akkor jön a lepedős légnemű pasas a láncával.

– Minden jobb házból való kísértet...

– Jobb kastélyból való kísértet, így akartad mondani, kedves ikrem.

– Tökéletesen igazad van, legkedvesebb ikrem, szóval az ilyen kísértetek láncot szoktak csörgetni...

Az ikrek eközben egymás felé hajolgattak, akár a japánok.

– Nézd el nekem e kis nyelvbötlést, Csaba-szán.

– Bocsásd meg, hogy kijavítani merészeltelek, Húba-szán.
– Elég legyen ebből a szán-kázásból, ez most nem egy szamuráj-tévésorozat, hanem egy komoly expedíció! – közölte Zoli zordonan. Szavai megtették volna a kellő hatást, ha éppen akkor nem botlik el egy kőben. Csaba és Huba persze csak erre vártak.

– Ímhol a csillagi várúr fennkölt, dölyfös fia!

– Ki nem kedveli a szegény szamurájokat...

– Olykor nézz a lábad alá is, várurak utódja!

– Ne csak az eget szántsza orrod, Zoli-szán...

Anikó már nem figyelt rájuk, a folyosón indult tovább. Tudta, a fiúk úgysis követni fogják, és persze nem is tévedett. A folyosón rengeteg törmelék hevert, nehezen haladtak előre. De már látták céljukat: egy pókháló, sötét nyílást, amelyből feltehetően a padlásajtó nyílt.

– Odanézz, egy denevér! – mondta Csaba. Huba először azt hitte, fivére csak marháskodik, ezért kész volt folytatni a játékot. A legszívesebben a denevér szóból csinált volna valami viccet, villámgyorsan töprengett, mi is lehetne az. Például: egy kis bőregérnek véres a torka... Közben automatikusan felnézett, és torkán akadt a szó, mert a tető alól, a sarokból valóban egy fekete folt vált el a faltól, és kiterjesztett szárnyakkal feléje közeledett. A gyerek rémülten kiáltott, legszívesebben arcra vetette volna magát. A denevér azonban – sokkal kisebb volt, mint a fotók vagy filmek alapján képzeltek – egyetlen könnyed mozdulattal kikerülte őt, éles sivítást hallatott, és berepült egy terembe. Anikó szíve úgy, de úgy dobogott... Csak Zoli nem vesztette el a nyugalmát.

– E repkedő emlősök szerfölött kellemetlen hatást keltenek az emberben. Ugye, osztod a véleményemet, kedves barátom?

– De még mennyire osztom, kedves Zoli-szán! – Huba japánosan meghajolt, de inkább azért, hogy leplezze saját ijedelmét. Tisztában volt vele, hogy a vér lefutott a fejéből. Anikó szaporán lélegzett, és úgy érezte, most valamit mondania kell a denevér védelmében:

– Ideszoktak szegények, biztos jó ideje itt élnek már. Képzeld el, mit sem sejtve szundikál a tető alatt, mikor egyszer csak félvad, tüszögő kétlábúak tűnnek fel alatta...

– Mi a fene, még a végén bocsánatot fogunk kérni tőle? – Zoli elnézett arra, amerre a denevér eltűnt. Szép nagy termet látott. A falakon itt-ott aranyozott gipszkeretek, köztük kék ég, zöld foltok és piros-barna vonalak bukkantak fel.

– Valaha szép festmények fedték a falakat – így Huba.

– Restaurálni lehetne őket – vélte Csaba.

– Egyelőre láthatóvá kellene tenni az egészet. – Zoli a folyosó padlójára mutatott. – Látod azt a tócsát? Beesik az eső, mert lyukas a tető. Oldalról is beveri a szél, mert nincsenek ablakok...

– Szegény kastély! – Anikó most valóban sajnálta az épületet. Megtapogatta sérült falát, a sebek ott voltak ujjai alatt, málló vakolat, letört díszek, meztelen téglák képében. Ha varázsló lehetne... Elég lenne egyetlen érintés, máris megváltozna minden. Begyógyulnának a sebek, sima, fényes, hófehér vakolat borítana be mindent, csillogna a parkett, a küszöbök szélét rézszalagok védenék. A barna ablakpárkányokon itt-ott virágok, teli üvegen át nevetne be a nap. Odabent a díszteremben sok tükör verné vissza a lámpák fényét, a mennyezeten kör alakú hatalmas falfestmény, mint az igazi, nagy palotákban, amelyeket iskolai kirándulásokon látott.

– Menjünk. – Csaba elszakította tekintetét a szánalmas látványtól. A díszteremben félhomály uralkodott. Lehangelő és szomorú volt a terem, márpedig Csaba nem kedvelte ezt a hangulatot. Persze ikre is ugyanezt érezte, így hát a két fiú előbbre nyomakodott a padlásfeljáró irányába. Anikó egy kőn megingott – de mielőtt elesett volna, a mögötte jövő Zoli megtartotta. Közben olyan pofákat vágott, mint aki rettenetes súlyokat emel.

Csaba ért elsőnek a feljáróhoz. Megküzdött egy nagy pókkal, amely mesteri hálójával teljesen elzárta a nyílást. Utána Huba vívott ádáz csatát egy százlábúval, amely roppant fürgén futkosott ide-oda a kövek között, míg aztán végleg eltűnt. Egy lépcsőfeljárót láttak, keskeny volt és dohszagú.

– Macskák tanyája – mormolta Csaba. Huba nem válaszolt, hátrapillantott, hogy vajon Anikó is

látja-e bátorságát, majd elsőként vágott neki a felfelé vezető útnak. Hamar megbánta, mert a falépcső már elkorhadt, lába beszorult egy nyílásba, és amikor végre – némi karcolások árán – kirántotta, meg kellett kapaszkodnia, nehogy elessen. A deszkapadló alatt egy kőből épült másik volt, a kettő közti üregben tompán kopogtak a lehulló fadarabok. Csaba jött előre, óvatosabban mozgott.

– Köteleket kéne hozni, mint a Himalája hegymászói csinálják – vélte Zoli.

– Majd Amália rendet teremt. – Huba nagyon bízott a néniben. Csaba közben mindkét kézzel kapaszkodott, és eszébe jutott: ha valamelyiküknek baja esik, a néni többet a kastély közelébe sem engedi őket. Akkor pedig vége a kalandos felfedezéseknek...

Zoli megvárta, míg Anikó is nekieredt a rozoga lépcsőknek. Közben Huba és Csaba egymást biztosítva haladtak előre, hangos kiáltásokkal jelezve a többieknek, melyik deszkára léphetnek, melyiket kerüljék el, „ha nem akarják, hogy gravitációs problémáik támadjanak”, mint Huba megjegyezte. A lépcső közben elfordult, itt már sötét volt, aztán fény derengett előttük. De az még nem jelentette útjuk végét. A falon repedés volt, hiányzott néhány régimódi téglá is. Kiláthattak a Balatonra – igaz, a tavat inkább csak sejtették, a fűzfák és jegenyék sora eltakarta a világoszöld víztükört. A strandról odahallatszott a zaj. Zoli egy pillanatra arra gondolt, talán mégis jobb lenne ott lubickolni a kis famóló mellett, de hallotta a többiek beszédét, és valami jó érzés fogta el. Hát igen, azért ez sem rossz, barátok között menni felfedezőútra...

A felfedezőút majdnem rosszul végződött, mert az élen haladó Huba egyszerre csak hangos kiáltást hallatott és... eltűnt. Csaba kimeresztette a szemét.

– Hol vagy, ikrem?

– Egy nagyon mély, sötét és majdhogynem feneketlen, ámde szerfölött kényelmetlen nyílásban – morogta Huba, meglehetősen közelről. Majd felmerült – portól sötét arcából csak két élénk szeme világított ki.

– Egészen megijesztettél, Huba-szán – tréfált fivére, mikor látta, hogy nem esett baja.

– Megmentettek ugyanettől a kellemetlen zuhanástól, Csaba-szán – mondta Huba, és a fiúk segítségével kimászott a padló alól. A lépcsők itt teljesen elkorhadtak, és ehelyett a gyerekek inkább a kőgerendákon mentek tovább. Mindkét kezükkel kapaszkodniuk kellett, míg ismét úgy-ahogy használható falépcsőket éreztek maguk előtt. Felmásztak rájuk, és folytatták az utat. Anikó sejtette, hogy már a padlás magasságában vannak, amikor...

Nem volt ott ajtó. Vagy ha volt is, csavargók régen eltűzelték. Egykori ott-tartózkodásaiknak több jelét is tapasztalták. Látszott, néhol vandál kezek tépték le a faragott faburkolatot a második emeleten, a szegélyléceket a padló és a falak találkozásainál, az ablakpárkányokat. Csak a meztelen tartógerendák maradtak meg a fejük fölött is, pedig ott nem lehetett könnyű dolguk a pusztítóknak. Lehet, el is tüzelték mindezt – mert sehol sem látták a hiányzó berendezést.

Nem volt már ajtó sem sehol. Huzat csapott az arcukba. Ez a kis légmozgás furcsa illatkeveréket hozott... Korhadó fa, naptól forró cserepek szagát. Anikó behunyta a szemét. Mennyi titok lehet a porral lepett padláson!

De amikor felértek, ennek egyelőre semmi nyomát sem látták. Zoli már sejtette ezt, hát őt lepte meg legkevésbé, amit találtak.

A nagy padlástér majdnem üres volt.

Jókora hodály benyomását keltette az oldalsó, ferde tetőkkel. Szemlátomást régi, erős gerendák tartották a keresztléceket. A cserepeknek valóságos tengere feszült a fejük fölött. Még soha nem láttak ennyi tetőcserepet... Alulról sötétek és komorak voltak, nem olyan szép vörösesbarnák, mint amilyenek kívülről, messziről, a parkból láthatták őket. A lécek viszont itt-ott eltörtek, behajoltak, és nem mindenütt volt cserép sem. A lyukakon benevetett az ég. Azonkívül benevetett a nagyobb, kerek ablakokon is. Az oldalakon olyannyira lefutott a tető, hogy csak négykézláb kúszhattak volna ki a padlás szélére. De erre nem sok kedvük lehetett, mert ott nagyon sötét volt.

– Ha nagy eső van... – kezdte volna Csaba a lyukak láttán, és nem is kellett folytatnia. Tekintetükkel önkéntelenül is követték a lehetséges esőcseppek útját. A deszkapadlón víznyomok

látszottak.

– Nem csoda, hogy a másodikon szétázott a mennyezet – mormolta Zoli. Huba óvatosan előreindult. Vigyázott, csak biztosnak látszó helyre tegye a lábát. Itt-ott a padlódeszkák között lelátott a díszterembe.

– Ez hát a padlás... – közölte Anikó. Zoli már nevetett volna, hogy „megint milyen okos voltál”, de a kislányra nézve elhallgatott. A félhomályban Anikó arcán nagy várakozást látott. A regényekben ezt nevezik áhítatnak, jutott eszébe. Sok történelmi könyvet olvasott, át most maga is érezte a falakból áradó hangulatot. Valami ilyesmi motoszkálhatott Csaba fejében is.

– Képzeldjétek el, odalent valaha nagy, fényes bálókadtak a házigazdák. Az egész környékről idejártak a nemesurak. Hozták a lányaikat, fiaikat, húzta a cigánybanda...

– Micsoda diszkó lehetett! – csettintett Huba, butábbnak tette magát, mint amilyen volt – persze csak azért, hogy idegesítse a többieket. – Díszmagyaros urak meg estélyi ruhás hölgyek „ráztak”, és gyertyákból csináltak diszkólámpákat... Piros, sárga, kék, zöld... Ez volt az ő lézerjük...

Ikre természetesen rögtön elkapta a feldobott „labdát”, és ugyanúgy folytatta:

– ... a cigányzenészeket egy lemezlovas irányította...

– Igazi lovon ült, stílszerűen, nem?

– Ugyan kérem, a „lemez”-lovas egy falemezből csinált műlovon ült!

– Grófok, bárók és más arisztokraták besöröztek, aztán leestek a bárszékek mellé...

– Ahol a bárók mulattak, az volt a báró-bár?

– Az a nagy hangerő vitte el itt-ott a tetőcserepeket.

– És repesztette meg a falakat.

– Szerintem attól estek ki az ablakok is. Százhusz decibel, az az igazi, nem?

– Lézerrel rajzolták a nagyterem falára az akkor divatos sláger első sorát: „Általmennék én a Tiszán ladikon, ladikon...”

– Elég ebből a sok hülyeségből – mondta Zoli, szeretett volna zordon lenni, mert látta, hogy Anikónak sem tetszik az ikrek marháskodása. Márpedig a várúr fia mostanában nagyon igyekezett azon, hogy csupa olyan dolgot tegyen, ami tetszik a kislánynak. De ha ezt valaki a szemébe mondja, biztosan elvörösödik, és élénken tiltakozik.

A fiú most magán érezte az ikrek szemrehányó tekintetét, hát behúzta a fejét, és halkán folytatta:

– Hiszen azért nem üres ez a padlás, azt akartam mondani, menjünk közelebb és nézzük meg jól azokat a halmokat.

Ezzel sikerült rögtön elterelnie a figyelmet saját tapintatlanságáról. Társai mind kinyújtották a nyakukat, akár a zsiráfok. Észrevették, hogy valóban, a padlón itt-ott nagyobb kiemelkedések észlelhetők.

– Valami dudorodik ott alant – jelentette ki Huba költőien. Odacaplattak. Lépteik nyomán kisebb porfelhők emelkedtek fel. Csaba eget verően tüszögött, míg rá nem szóltak, hagyja abba, hisz ettől hullanak csak le igazán a cserepek. Akkor meglepő módon hirtelen abbahagyta.

– Remélem, nem hittétek, hogy kincseket lelünk? – kérdezte Zoli. Meglepetésére Anikó mondta ki mindnyájuk vágyát:

– De igenis, azt hittük. Nagy aranyedényeket, régi veretes ládákat tele ezüstpénzzel és ékszerekkel...

– Gyémántos ládákat!

– Rubinnal teli páncélkasszákat!

– Kötvényeket, takarékleveleket! – fantáziáltak, kissé annak alapján, amit mostanában a tévéreklámokban láttak.

– Ezt már mind elvitték – legyintett Zoli. – Ha egyáltalán volt itt ilyesmi! És miért éppen a padláson tartották volna?

– Nagypapa mesélte – így Anikó –, hogy a faluban a háború után elterjedt a pletyka: valamit elrejtettek a kastélyban. De nem a kastély gazdáit, mert azok akkor már elmenekültek. Mások is

éltek itt néhány hétig, aztán közelebb jött a front, és akkor azok is elmentek. De nem tudják ám, kik voltak!

– Még ha így volna is – legyintett fellengzősen Huba –, gondolod, pont kirakják ide a padlásra, ahol bárki észreveheti?

– Biztosan befalazták valahol! – helyeselt az ikre csillogó szemmel. – Képzeljétek, szét kellene verni a vastag falakat! Régi kéményeket meg egyéb rejtékhelyet keresni!

– Majd szóljatok, ha magatokhoz tértek. – Zoli tüntetően elfordult, és az egyik tartógerendát szemlélte. Ilyenek is álltak középen, úgy látszik, az egykori építők nem bíztak mindent a szarufák teherbíró képességére. Ami azt illeti, kémények voltak itt, középtájon vaskos fallá sűrűsödtek az alulról felfutó és itt találkozó füstvezetékek.

Az első porral lepott kupachoz értek. Egyikük sem vallotta volna be, hogy viszolyogtak kissé a piszoktól, a dohszagtól. Attól, hogy a porréteg alatt esetleg döglött patkányt vagy rothadó, régi holmikát találnak. Ugyanakkor vonzotta is őket a titok – ahogy bizony vonz az mindenkit. Különösen az élénk fantáziájú gyerekeket. Végre Huba szánta el magát elsőnek. Kis szőke feje szinte világított a félhomályban, amikor lehajolt, és óvatosan megfogott egy kiálló valamit...

A Skoda megtorpant a tüzéptől vagy száz méterre. Senki sem volt a közelben, Amália mégis suttogott:

– Biztos vagy ebben, Oszkár fiam?

– Itt szakadjon rám az ég, ha nem a saját szememmel láttam! Ma hajnalban hozták, de gyanúsán korán. Alig öt óra volt. A sovány főnök – Ismerem látásból! – maga irányította a rakodást. Bevitték a cuccot oda hátra. Hogy pontosan hová, azt már innen nem lehetett látni. Volt egy csomó száznyolcvanas meg kétszázás ajtó. – Oszkár mellére tett kézzel esküdözött. Igaz, a keze nem egészen a szíve tájékán volt, ahová szánta, de ez csupán az egykori csavargó hiányos anatómiai ismereteinek tudható be. Mindazonáltal azért esküdözött így, mert jobb filmekben látta: messzi tájakon a nagy tekintélyű bíróság előtt a tanúkat így szokták esketni. Némi bírósági tapasztalatai azért neki is voltak, elvégre legalább tízszer állt már egy-egy gondosan mérlegelő társaság előtt. Igaz, a hazai bírák nem ilyen esküvéseket követeltek meg. Ámbátor ők is szerették, ha a vádlottak igazat mondtak. Oszkárban nem is csalódtak, hiszen ősz táján – mikor már csípősek, hűvösek voltak az éjszakák a szénakazlakban és a betoncsövekben – a csavargó maga is szerette volna, ha minél előbb fedél alá jut. E fedelek alatt általában nemcsak ő, hanem több száz vagy ezer hasonló sorsú egyén is lakott vele együtt. A cellákban. Tavaszig.

– Rendben van. öt perc múlva gyere utánam. – A néni most Piroskára nézett. Tekintete megenyhült. Megsimogatta a lány arcát, aztán – mintha maga is szégyellné elérékenyülését – gyorsan kiszállt, és erősen bevágta az autó ajtaját. A benn ülők összerezzenek, és fülükben még sokáig visszhangzott a zaj. Piroška húsz évének minden tapasztalatával és mély meggyőződéssel jelentette ki:

– Nagyon kedves ez a néni. Szerencséd volt, hogy megismerkedtél vele.

– Bizony, szerencse – bólogatott Oszkár, és lapított. Hogyan is mesélhetné el, hogyan ismerkedett meg a nénival? A csillagi vasútállomáson trógerkedett, mert betevő falatja sem volt, egy napon jött a néni, először meggyanúsította, hogy lopja a bőröndöket, aztán hirtelen munkát ajánlott neki. De tulajdonképpen az ikrek vitték őt be Ákoshoz, a téeszbe. Most végre megbecsült „művész úr” lett, rajzoló, és hamarosan megnősül. Ne adj' isten, még lakása is lesz? A férfi ezt el sem tudta képzelni. Már az idei év is olyan szokatlan volt – az első tél, amit nem valamelyik zárt intézetben töltött, hanem szabadlában. Néha alig tért magához a csodálkozástól.

A néni közben határozott léptekkel közeledett a tüzéptelep bejáratához. A kapu előtt fuvarosok várakoztak – csak kevesen voltak ott lovas kocsival, a többségük kis teherautókkal jött. Egy-egy csoportba verődve beszélgettek, de elállt a szavuk, amikor meglátták a „bolond asszonyság”-ot, ahogyan a faluban sokan nevezték a nénit. Persze, legtöbbször tisztelettel köszöntötte, hisz

ugyanakkor azt is tudták, hogy az argentinás öregasszony soha senkinek nem szokott ártani, éppen ellenkezőleg, akin csak tud, segít. De azért – mióta hallották a nagy hírt: a flúgos várúr-agronómus és ez a nő állítólag megvették a kastélyt – sokan irigykedni kezdtek. Hiába, az emberek már csak ilyenek. Szavahihető tanúk szerint nemcsak Balatoncsillagon, hanem másutt is.

Amália udvariasan viszonzta a köszönéseket, aztán belibbent az udvarra. A kapu melletti mázsaházban álló asszony csuklani kezdett, mikor meglátta öltözetét.

Ó, micsoda feledékenység! Még nem is mondtuk el, aznap reggel mit öltött magára a fantasztikus nagynéni.

Kezdjük felülről. Malomkerék nagyságú kalap helyett ezúttal valamivel szerényebb, alig váll fölé tekeredő fehér-szürke kalapot viselt. Mert valamilyen kalapnak lennie kellett, „anélkül nem élet az élet”, szokta mondogatni Gergely bácsinak, aki ilyenkor csak hümmögött, és jobbnak látta, ha nem szól egy szót sem. Ez alatt, a nyaka körül élénksárga tüllkendő virított. Sárga blúzán olyan válllapok voltak, amelyeket egy tájékozatlanabb külföldi a magyar hadsereg női alakulata tábornoki rangjelzésének vélhetett volna. Amália ugyanis igencsak kedvelte a sárga színt, és nem tudta elképzelni, hogy valaha is anélkül mutatkozzék mások előtt. Mindezek alatt a néni nadrágot és igen szellemes szandált viselt. Ez utóbbi az ősi görög viseletre emlékeztetett. Vagyis térdig felfutottak a többszörös vékony szíjak, egymást keresztezve erősítették a lábhoz az elmés ruhadarabot. A nadrág színe különben méregzöld volt.

Körülbelül ugyanilyen zöld lett a tüzépes pénztárosnő arca is, amikor az irodában meglátta ezt a kreációt. Ám a néni úgy döntött, most nem lesz kedves, inkább zord. Férfiasan mély hangon szólt:

- Jó napot. Kétszázas, ajtó kellene. Meg száznolcvanas.
- Nincs egy darab sem – felelte a nő, és nagyot nyelt. A néni erősen a szemébe nézett.
- Niiiiincs...?

Az i hang utánozhatatlanul ívelt először felfelé, majd visszatért az alsóbb hangtartományokba és akkor valamilyen fenyegető melléklöngő is megjelent benne. A pénztárosnő ezt érezte is, de nem válaszolhatott másképpen. Már csak azért sem, mert felbukkant az irodában egy kék köpenyes, alacsony férfi is. Kissé kopasz volt, ámde szerfölött bajszos. Nem idevalósi volt, a szomszéd faluból járt ki.

– A fő... főnök úr is meg-megmondhatja... – dadogott a pénztárosnő. A néni végre levette róla átható tekintetét, és a főnökre nézett.

– Maga itt a vezető – mondta, nem kérdezte. Ez a mondat különben úgy hangzott, akárha azt mondta volna Amália: „Hát maga az a tizenkétszeres elvetemült tömeggyilkos.”

- Én vagyok. Mi a baj?

Az iroda addigra tele lett. Fuvarosok és ügyfelek gyűltek be, néhányan tényleg vásárolni szerettek volna, de a többség érezte, baj lesz. Ha nem velük van baj, az emberek nagyon kíváncsiak tudnak lenni... A néni tudta ezt, és bár nem fordult meg, sejtette, jó kis közönség gyűlt össze. Mély lélegzetet vett. Kedvelte, ha közönsége volt. Az ilyesmi nagyon fel tudta dobni. Hát most is örült, és ennek megfelelően kezdte el a játszmat:

- Hánykor kelt ma?

A kérdés körülbelül úgy meglepte a főnököt, mintha valaki egy döglött tigris ránt elő a háta mögül, és azt kérdezi tőle: ez a magáé? A férfi csak hápogott:

- De kérem... hogy jön ez ide?

– Nem felelt a kérdésre – közölte Amália fagyosan. Olyan hideg lett a hangja, hogy a jelenlévők beleborzongtak. Jeges tundrái szél süvített át a tüzépirodán. Az élénkebb fantáziával rendelkezők már látták a jégvirágos ablakokat, a csöpögő csap megfagyott vízsugarát...

- Négykor – nyögte a főnök. Most már teljesen elvesztette a fonalat.

– És gondolom, hajnalok hajnalán már árut vett át itt, ugye? Hiszen maga olyan lelkiismeretes és gondos főnök – hízelgett a néni. Ez a hang olyannyira más volt, mint az iménti, hogy a fuvarosok hada szinte trópusi meleget érzett. Pálmafák hajladoztak, banán érlelődött a képzelte melegben. Lángoló forróság ömlött az égből, egyesek szinte szédelegtek a hirtelen hőségtől...

– Ami azt illeti... hát... – nyögte a főnök. A néni akkor kondor lett, magasból alázuhanó nagy ragadozó, amely sohasem téveszti el a célt. Sötét felhők lepték el az irodát, elsötétült minden, villámok dörögtek körös-körül, mennykő csapott be az irodába.

– Ötkor hozták a kétszáz asztalt is, igaz? Hová tette?

– Nem hoztak ilyesmit – sivított a főnök, akár egy kismalac, amelyiknek a farkára léptek. A néni ekkor megfordult. Szónokká lett hirtelen, tömeghez beszélt, a híveihez, akik lelkesülten, csillogó szemmel nézték:

– Emberek! Barátaim! Most bebizonyítom maguknak, mennyire bízhatnak a főnök úr szavában! Utánam!

És elindult. A vevők és fuvarosok sorfala előbb megnyílt előtte – mindenki a néni hipnotikus hatása alá került –, majd összezárult. Vagy húsz férfi indult a nyomába. A főnök tanácstalan pillantást vetett a pénztárosnőre, majd maga is a csapat után eredt. Amália átvágott az udvaron. Méregzöld nadrágjában egy kissé nagyra nőtt rovarra emlékeztetett, de ez őt egy cseppet sem zavarta. Határozottan irányozta lépteit a leghátsó raktár felé. Cementeszsákok mellett mentek el, majd a szabad ég alatt tárolt tízes és tizenötös gerendák között kanyargott a menet. A gerendák barna végeire sárga, kék és piros jeleket rajzoltak értő kezek. Egy teherautóra brikettet rakodott néhány fekete, szénporos férfi; most gyorsan ledobták lapátjukat, és ők is csatlakoztak. Mindenki érezte, hogy a botrány a levegőben lóg. A néni közben – ezt senki sem tudhatta, nem láthatta – magában csak azt ismételte: „Ha Oszkár rosszul látta, hát ez lesz az utolsó napja. Még ma délelőtt kitekerem a nyakát!”

A hátsó raktárhoz érve hirtelen sarkon fordult, a főnököt kereste tekintetével. Elég volt egy pillantást vetnie a bajuszt övező hamuszínű arcra, hogy megnyugodjon. Jó nyomon járt. Ha a főnök fél, akkor minden rendben van!

– Volna szíves kinyitni? – dörrent rá. Amaz sokáig bajlódott a lakattal, mintha az időt húzná. Valamilyen csodában reménykedett? Valaki hátul gúnyosan megjegyezte, hozhatnak egy ötkilós kalapácsot, azzal hamar leüthetik a lakatot. Erre a főnök keze is gyorsabban kezdett járni.

De amikor kinyitotta a vasajtót, sőt szélesre tárta mindkét szárnyát, a tömeg meglepetten felmordult. Ugyanis a raktárban csupa-csupa kicsi, alig félméteres ablak állt magasra felpolcolva. A padlótól a mennyezetig csak ilyeneket láttak. A nyers fa illata azonnal betöltötte a levegőt.

Amália nagyot nyelt. Hát ez hogyan lehetséges? Ha még sincsenek nagy ajtók, akkor miért félt annyira ez a nagyon is bajuszos főnök? Mi más lehet a rovásán? Netán a kisablakok kerültek ide nem egészen tiszta módon? De az is eszébe jutott, neki most nem ilyesmikre van szüksége, hanem ajtókra. Nem létezik, hogy Oszkár összetévesztette volna az alig hatvancentis kisablakokat a kétszáz centis nagyajtókkal. Még hajnali öt órákor sem.

A néni belesett az ablakok között. Aztán felegyenesedett, és villogó szemmel nézett a mögötte csoportosuló fuvarosokra. Akár egy tábornok, úgy mutatott közülük néhányra.

– Maga, maga... és maga! Maguk fogják elszállítani a kastélyba az ajtókat. De előbb dobják el innen az ablakokat!

– De asszonyom! – sivalkodott a főnök. – Itt nincs más, csak ablakok!

– Akkor meg minek izgul? – kérdezte a néni. Hangjában ismét időjárás-változás érződött. Beborult tőle az ég, fekete felhők rohantak vészterhesen. Mindjárt lecsapnak a villámok!

A főnök bajusza lekonyult. Valaki nevetett, aztán a férfiak nekiestek az ablakoknak, egymás kezébe adták, rakták le a bejárat mellé.

És lám csak! Az ablakok sorai mögött, egészen hátul, a fal mellett legalább harminc, szemmel láthatóan egészen másféle fakeret sorakozott. Az egyik fuvaros felkiáltott:

– Hej, de jól tudta az asszonyság! Tényleg itt vannak a kétszáz asztalt!

– Én minden disznóságról tudomást szerzek, úgy vigyázzanak! – jelentette ki a néni szerényen, és nagyon, de nagyon átható tekintet vetett a főnökre. Annak a feje akkor már püspöklila volt, csak ötölt-hatolt. Magában a pokolba kívánta a méregzöld nadrágos öregasszonyt. A fuvarosok jókat derültek, és szorgalmasan hordták kocsijukra az ablakokat. A néni elkapta a pénztárosnőt.

– Akkor most menjünk. Fizetek az ajtókért. Az összesét elviszem. Az esetről pedig majd jelentést teszek, ahová kell! – Ez nagyon titokzatosan és főleg fenyegetően hangzott. A pénztárosnő összerázkódott, a főnöknek pedig legörbült a szája. Majdnem sírva fakadt. Nagy, lógó bajszos gyerek lett hirtelen, úgy állt ott, mint egy Liberó-reklám, nincs kizárva, hogy éppenséggel szüksége lett volna egy ilyen pelenkapótlóra. Nem sok hiányzott, hogy mindkét öklét a szeméhez emelje és zokogni kezdjen. Csak az tartotta vissza, hogy annyian nézték. Erőt vett magán, és lassan elsomfordált hátra, az égetett mész raktára mögé. Ott kedvére dühönghetett.

Oszkár állt meg a néni mellett.

– Nos, Málíka?

– Nagy voltál – súgta a néni az egykori csavargónak, majd hangosan folytatta: – Ügyelj, hogy mindet felrakják, és vezesd a szállítmányt a kastélyba. Jó lenne, ha már el sem mennél onnan. Érted, ugye?

– Én ne érteném? – Oszkár felhúzta a vállát, miáltal a feje szinte teljesen eltűnt, ortopéd külsejét csak fokozta kissé elálló füleinek megrázó látványa. – Kell oda megint egy éjjeliőr, nem? Értékes anyagokat tárolunk ott, vagy mi a szösz.

– Pontosán erről van szó. Ahogy a múltkor is, úgy most ismét rád gondoltam – közölte a néni ellentmondást nem tűrő hangon, aztán elkapta a férfi mellén az inget, közelebb húzta, és halkán, nagyon halkán – csak ők ketten hallották – azt mondta még: – Csak az esküvőd napjáig kell ott lenned, Oszikám. Utána te is otthon alhatsz, mint minden rendes ember.

Oszkár behunyta a szemét. „Mint minden rendes ember...?” Hát igen, akkor lesz belőle valaki, ha már családja, lakása lesz. „Otthon...” A múlt teljesen eltűnik, egy idő után senki sem fog rá emlékezni, és ha nem ad rá alkalmat, hát a rendőrség sem abajgatja majd. Jaj, de szép idő lesz! Lelkesen mondott volna valamit a néninek, de mire kinyitotta a szemét, Amália már messzire járt.

...Az a por alól kiálló valami nem volt más, mint egy rossz, szakadt, szétmálló seprű. Huba előráncigálta, és amikor a félhomályban felismerte, csalódottan lecsapta. Nagy porfelhő szállt fel, társai szerették volna kinevetni a „kincs” miatt, amit talált – de a por az orrukba szállt.

– Khhhm!

– Kah-kah-kah... km!

– Krrrüh... krrrüh...

Öt perc múlva végre véget vetettek a köhögőversenynek, és óvatosabban bontogatták tovább a rejtélyes halmot. Anikó, arcán titkolhatatlan borzadállyal vett elő valami könnyű és gyanús puha dolgot, Csaba pedig egy lapos tárgyat rángatott. A kislány leletéről hamarosan bebizonyosodott, hogy réges-régi, repedt műbórtáska, amely olyan állapotban volt, hogy soha semmire nem használhatták már. Ezért is került a padlásra.

– Furcsák ám az emberek – bölcsekedett Huba. – A padlást sokszor szeméttelnek használják.

– Ahelyett hogy kidobnák ezeket a cuccokat – helyeselt Csaba is.

– A szomszédunkban lakik egy öreg néni – mondta Anikó. – Az mindent eltesz azzal a felkiáltással, hogy „jó lesz ez még valamire”.

Csaba lelete valaha asztallap lehetett. A festék is lekopott róla. A fiú csalódottan tette félre a deszkát, a seprű és a műbőr micsoda mellé. Zoli következett. Tudta, hogy Anikó figyel, hát legyőzte undorát, és bátran belenyúlt az ismeretlen dolgokat rejtő poros halomba. Valami vékony madzag akadt ujjai közé.

– Csak nehogy egy patkányt húzz elő a farkánál fogva – suttozta Huba. Zoli elengedte a madzagot – hátha éppen patkányfarok –, de igyekezett uralkodni magán. Fémes, kemény kis tárgy akadt kezébe, ezt emelte ki. Lefújta róla a port – és valami megcsillant.

– Nézd csak!...

– Ez igazi kincs! – suttozta Huba megilletődötten. Kimondta hát ő is a szót. Kincs! Könyvekben olvasták, filmekben látták. Kalózok rég eldugott arannyal teli ládáit ássák ki egy lakatlan szigeten,

régi romos házak pincéiben lelnek régi pénzekre. Kalandregénybe illő dolgok peregtek szemük előtt.

Aztán a varázslat úgy, ahogy jött – el is illant azonnal. Zoli megrázta a kis dobozt, próbálta kinyitni, még nem sikerült. De azt látta, hogy ...

– Rézből van.

– Ilyenben ékszereket tartanak – mondta Csaba olyan hangsúllyal, mint aki egész életében ékszershakértő volt. Ám akkor a várúr fiának sikerült lefeszítenie a fedelet. Mindnyájukból csalódott sóhaj szakadt fel. A dobozka üres volt. És már nem is csillogott annyira ...

– Te jössz – mondta Huba a testvéreinek. Csaba még egy pillantást vetett a rézdobozra, aztán óvatosan szétkotorta a halmot, és előhúzott egy... teáskannát. Csak az volt a baj, hogy nem kínai porcelánból készült – hanem alumíniumból.

– Hát ez aligha kétszáz éves műemlék – közölte Anikó. Huba közben kicibált egy hosszú... zsinórt. Fonott volt és valaha vörös.

– Ez vagy függönyhúzó, vagy csengőzsinór – mondta Zoli szakértelemmel. Hiszen ő szerette a történelmi regényeket.

– Csengő? A kapunál lógott? – értetlenkedett Huba.

– Az eszed tokja! – Zoli legyintett, miáltal ismét por szállt fel. Kiköhögték magukat, és akkor a várúr fia folytatta: – Az ilyen zsinórok a szalonokban vagy a hálószobákban lógtak, és ha ott meghúzta valaki, akkor a lakás másik részében csörgött. Az inasnál vagy a szobalánynál.

– Inas? – Csaba csíkos mellényes, pofaszakállas, angol filmekből ismert háziszolgát látott.

– Szobalány? – Anikó csipkés főkötős és kis fehér kötényes vidám leányzóra gondolt. Pedig, gondolta, a szobalányok sem voltak mindig vidámak, biztosan nem.

– Szóval ez sem ér semmit – jelentette ki Zoli, és félretette a zsinórt. Aztán közös erővel szétúrták a halmot. Volt ott még régi csajka, rossz harapófogó, konzervdoboz festékmarradvánnyal az alján, összeszáradt ecset és öreg szánkó maradványai. Ezzel ki is merült a kincseslád.

– Gyerünk tovább. Ott még látok egy halmot – mondta Huba.

– És ott a sarokban van egy harmadik is – így Anikó.

A következő félórán azokat is megvizsgálták. Varrópárnától csorba vonalzóig sokféle tárgy akadt a kezükbe, de bajosan lehetett volna bármelyiket is értékesnek nevezni.

Utána megnézték a padlásablakokat. Ezeket valaha bádoggal fedték be körbe, a kerek nyílások szélén már csak törékeny, rozsdás lemezek meredeztek – amelyikhez hozzáértek, pattanva vált le. A nyílásokon kiláttak a messze távolba, a falu házaira, a távoli hegyekre is. A gyerekek hirtelen úgy érezték, ideje már itt hagyni ezt a komor területet. Annál is inkább, mert hisz nem sok kilátás van igazi kalandokra. Csak éppen egyikük sem tette ezt szóvá. Még lelkükben rezdült a kaland vágya. Hát tényleg nem lehet itt találni kincseket, nem bújik elő a hétfejű sárkány egyik sarokból sem? Régóta nem olvastak már meséket, a fiúkat inkább a számítógép meg az űrtechnika érdekelte – de azért, ha nem vallották is be soha, élt bennük a vágy a mesék után. De jó lenne, ha most felbukkanna egy rettenetesen csúnya, valahogy mégis szeretetre méltó öreglány rözsével a vállán, és azt mondaná: „Jó tett helyébe jót várj!” Vagy hogy „szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál!” ... No és a szegény ember legkisebb fia? Meg a két bors ökröske? De hallgattak, hallgattak... Átmentek az egész padláson, léptük nyomán por szállt fel, nyomaikra ülepedett. Csaba még talált egy nagy kartondobozt, amiben természetesen szintén csak por volt. Ki tudja, hány éve ülepedett szorgalmasan? A fiú csalódottan legyintett. A padló dobogott a lábuk alatt. A padlás széléin, ahol a tető a padlóval érintkezett, majdnem tökéletes volt a sötétség. Zolit ez izgatta, közelebb ment néha, lehajolt, sőt le is guggolt, hogy belessen – de csak gerendákat és szegélyléceket látott. Itt-ott a cserepek között betűzött egy-egy vékonyka napsugár.

– Hallgassátok csak! – emelte fel ujját Huba. Mind a négyen megmerevedtek. És akkor tisztán hallották, hogy valaki lépked a... fejük fölött. Apró lábacsok taposták a cserepeket a tetőgerinc táján – legalábbis abból az irányból hallották ezt a kis, furcsa totyogást.

– Galambok – mondta Zoli, és megkönnyebbülten elnevette magát.

– Csak nem ijedtetek meg? – kérdezte fölényesen Csaba, pedig az imént az ő szíve is a torkában dobogott.

– Galambok. Persze, galambok. – Anikó még egyszer körülnézett a padláson. A fiúk már megkönnyebbülten és egyben kissé csalódottan indultak a lejárathoz – a remélt kincsekből hát semmi sem lett! –, ám a kislányt még visszatartotta valamilyen ismeretlen erő. Körülnézett.

A nagy hodály tetejét gerendák tartották. Vaskos, nagyon vastag telifa gerendák, biztosan jó fából ácsolták őket valaha. Középen néhány kémény szaladt ki a tetőre, kormos nyílásukból hiányzott a kéményajtócska. Érdekes, ezek éppen középen vannak – mondta félhangosan a kislány. Próbálta megszámolni a tetőgerendákat a kéményektől jobbra és balra is – de eltévesztette kétszer, erre abbahagyta. A széleken rosszul vakolt, mállott téglafalak zárták le a padlásteret, ezeken nem voltak ablakok. Talán, ha az ablakok száma sem egyezne ... – töprengett a kislány, felemelte fejét, hogy most meg a tetőablakokat számolja, de a fiúk türelmetlenül kiáltották:

– Hé, Ani!

– Beállsz kísértetnek?

– Itt hagyunk, ha nem igyekszel... Aztán majd téged is belep a por.

Ettől az utolsó mondatától a kislány hátán végigfutott a hideg. Fúj, az a ronda por! Már is a lejárathoz volt, a fiúk sarkát taposta. De mielőtt a feje egy vonalba került a padlóval, még visszanézett. Halványan érezte, hogy visszajön ő még ide, mert... mert bár semmit sem találtak most, valami azért még sincs rendben a kastély padlásán.

ÖTÖDIK FEJEZET

Egy titokzatos idegen felbukkanása – Tolvajok csapdában – Egy feljelentés következményei – Végső csapás?

Az a férfi augusztus elején érkezett a faluba, és kezdetben senki sem figyelt fel rá.

Magas volt, szikár, ösztövé, sovány karja körül lebegett a zakó ujjja. Mert mindig zakót hordott, még a legnagyobb melegben is. És nyakkendő. Ez eleve gyanús lehetett volna a balatoncsillagi bennszülötteknek – de hát ők már annyi fura, sőt bolond idegent láttak errefelé! Lapaloma Jóska, a fodrász – még megvolt a nyüzött lemeze a népszerű dél-amerikai slágerrel, amelynek többek között Amália néni kitüntető barátságát is köszönhette – nemegyszer ábrándozott a régi Balaton-parti időkről. „Negyven évvel ezelőtt – mesélte türelmesebb és nem idevalósi ügyfeleinek – csak egy picit kompj járt Szántódról Tihanyba és vissza, ha ráment egy olyan régimódi busz, tudja, aminek a motorja kívül volt, hát a másik oldalára kellett állítani minden parasztszekeret, de az utasoknak is oda kellett állniok, nehogy felforduljon az egész szerkentyű. Nem voltak ám még autók, az egész környéken csak egyetlen maszek taxi volt, a Piros Jenőé Tihanyban. Tehenek meg ökrök húzták a kocsikat, és olyan jó csönd volt!... Nem robogtak itt a turisták ezrével, mint akik az eszüket veszítették. Már megbocsásson, kedves uram, ez önre nem vonatkozik...”

De eltértünk a tárgytól. Szóval az az idegen férfi augusztus elején, egy hétköznapon érkezett, amikor ráadásul az idő sem volt a legjobb, borongós-esős nap volt éppen, szinte az egyetlen ilyen azon a nyáron. A férfi nem itt lakott, reggelente jött a busszal, elsétálgatott a környéken, és még senki sem vette észre, hogy a legtöbbször éppen a kastély felé került. Megállt valahol a park maradék fái között, messziről figyelte az épületet. Néha fel is írt magának valamit, olykor kis japán gépével néhány fotót is készített. De sohasem ment közelebb, nem beszélgetett el az építőkkel. Csak állt a bokrok – között, és kifejezéstelen, savós színű szemével töprengve bámulta az épületet...

Azon az éjszakán Oszkár nem tudott aludni. A néni rábízta a kastély őrzését, és a csavargó igyekezett „megfelelni az elvárásoknak”. Ezt a kifejezést még tavasszal hallotta a téesz egyik értekezletén, ahová őt is meghívták. Oszkár máig emlékszik arra a napra, hiszen az volt az első

értekezlet az életében. Régebben másféle értekezésekhez szokott. Szigorú hangulatban ültek akkor a fiúk, csupa férfi, szemben velük a nevelőtisztek és a börtönparancsnok. Sorra vették elő a dossziékat, és osztották a büntetéseket. Az ilyen értekezletek kellemetlen nyomott hagytak Oszkár amúgy igen érzékeny lelkében, és mostanában nagyon örült, hogy már jó ideje nem látta belülről a rácsok és szürke falak, kötélverő műhelyek és gyengélkedők világát. Nem hiányoztak a cellák, a hálórácsos folyosók, a figyelő kamerák magasan a falakon. Sem az egész éjszaka égő reflektorok odakünn, a nagy veszekedések a cellatársakkal odabent. Szabad ember lett végre.

Szóval Oszkár azon az értekezleten büszkén feszített, és bár senki sem kérte fel szólásra, mégis úgy érezte, ő nagyon is részt vesz annak munkájában. A téveszelnök és az agronómus különben a csalamádékukorica besavanyításáról beszélt, ehhez a témához Oszkár körülbelül annyit értett, mint a házinyúl az integrálszámításhoz. Így hát né-mán ülte végig az értekezletet, de nagyon elégedett volt önnön jelenlétével. Mindenki láthatta hát, hogy Oszkár, a csavargó, akit pár éve nemegyszer még a gyerekek is megdobáltak kövel, és ráuszították a kutyákat, ha elment egy-egy ház előtt – most teljes jogú tagja lett a falunak. Ezt a szót, hogy „teljes jogú”, is ott tanulta. De a legjobban a „megfelelni az elvárásoknak” tetszett Oszkárnak, ez roppant jó kis felmondattal volt, sokfelé használhatta, és használta is. Legjobban leendő apósát és anyósát kápráztatta el vele, amikor a kastélyépítéssel kapcsolatban beszélt valamiről, majd elkomolyodva jelentette ki a végén: „A legfontosabb, hogy az ember megfeleljen az elvárásoknak.” A mondatnak súlya lett, belezuhant a nagy csendbe. Az apósa tisztelettel pislogott, az anyós nyaka közé húzta a fejét – hát ilyen okos ember ez az Oszkár, gondolhatták. A csavargó pedig akkor értette meg, milyen fontos, hogy az ember szépen, gömbölyű mondatokkal beszéljen. Elhatározta, erre ügyelni fog még a legrázósabb helyzetekben is.

Hát lehet, most éppen ilyen helyzet következik – cikázott át a férfi agyán a hirtelen gondolat, amikor meghallotta azt a neszt. Nem tudta még, mi lehet, de ősi ösztönök ébredtek benne, és meglapult. Oszkár maga sem tudta, hogy ősei – valaha nagyon régen, legalább ötven- vagy százezer évvel korábban – így lapultak vízmosások mélyén, lestek a közelgő vadakat, lándzsájukat emelték a sötétben, ha kardfogú tigris bömbölt valahol a közelben...

Hát bömbölésről itt aztán szó sem volt. Léptek zaja közeledett a parkon át. Oszkár az imént ugrott ki a földszinti kis szobácskából, ahol egy hevenyészett napozóágyon feküdt, és a hiányzó ablakon át a csillagokat nézte. Éppen azon járt az esze, hogy tényleg olyan messze vannak-e azok, ahogyan a csillagászok állítják, vagy sokkal közelebb, -merthogy a tudósok netán tévednek. Akkor hallotta meg a lépteket, és rögtön az ajtófélfához húzódott.

Nem egy, hanem legalább két ember jött. Ettől Oszkárnak égnek állt a haja; tisztán érezte, hogy a frizurája már olyan lehet, mint a sündisznó tüskéje, Lapaloma Jóska elájulna, ha látná. Hamarosan hallotta amazok suttogását is. Márpedig ha suttognak, abból jó nem derülhet ki, ezt Oszkár saját gyakorlatából tudta. Hisz azokban az átkos időkben, amelyekre ma már nem szívesen emlékezett vissza, nemegyszer volt kénytelen lopásra fanyalodni ő is, azokban a régi, rossz időkben – vagyis tavalyelőtt meg azelőtt. Nagyon jól ismerte az érzést, amikor az ember közeledik a kerten át egy elhagyatottnak látszó víkendházhoz, és még nem tudja biztosan, feltörje az ajtót, lefeszíti-e a lakatot, benyom-e egy ablakot, ha nincs rajta rács – vagy talál valami gyümölcsöt a fákon, esetleg konzerveket a garázs polcán, akkor nem kell betörnie, mégis jóllakhat...

Két férfi jött, fiatalok lehettek. Megálltak az egyik szélső fenyő alatt, biztosan a házat nézték. Oszkár a lélegzetét is visszafojtotta, és nagyon, de nagyon szeretett volna láthatatlanná válni. Ami részben sikerült neki, az éjszaka eltakarta őt is. Az idegenek suttogtak, Oszkár csak egyikük, a magabiztosabb hangját hallotta:

– Ne tojj be, kisöreg. Ideállunk a kocsival, és megrakjuk. Majd csöndben csináljuk.

A léptek eltávolodtak. Oszkár fellélegzett, de akkor elhatolt tudatába, mit is mondott az ismeretlen. Hiszen ezek igazából nem mentek el, most jönnek csak vissza igazán! Tolvajok, rablók, gyilkosok! Oszkár eleinte megrémült, aztán megkeményítette szívét. Hiszen ilyen alakok között töltötte élete felét. Ő félne...? Később ütemes, fura neszt hallott. Kis késéssel értette meg: a fogai

vacognak.

Elvált az ajtókerettől, amely mögött eddig rejtőzött, és határozatlanul elindult a parkon át. Hol lehetnek amazok? Hirtelen fényszórópár hasított az éjszakába, halkan duruzsolt egy autó motorja. Mozdultak a fények. Oszkár egy bokor mögé vetette magát.

A csillagokat felhők takarták el, de nem esett. A tó felől langyos szél hozta a nádasban élő békák fel-felhullámzó énekét. Az idegen jármű megkerülte a kastélyt. Látszott, aki vezeti, eléggé ismeri a környéket, nem habozott. Oszkár utánuk osont.

A két idegen akkor már rakodott. A kocsni lámpáit leoltották, a motor is elhallgatott. Kemény tárgyak koppantak a kis teherautó platóján. Oszkár sokáig erőltette a szemét, míg rájött, mi történik. Lopják az ajtókereteket! – szeretett volna üvölni, de hallgatott. Hiszen amazok ketten vannak. Ő meg csak egyedül. Ha lármát csap – ki sietne a segítségére? A falu messze van, el sem hallik oda a hangja. Ezek pedig biztosan el vannak szánva mindenre. Oszkár izzadó tenyereken markolt feszítővasakat látott, kétszer becsukta, majd kinyitotta a szemét, és már tudta is, mit kell tennie. Csak gyorsan!

Megperdült, és igyekezett, hogy ne csapjon zajt. Sebesen távolodott a kastélytól. Hamar kijutott az útra. Senki sem járt arra. A férfi lihegve rohant. Bizony, elszokott már a nagy futásoktól. Valaha régen megesett többször is, hogy kergették, üldözték, fenyegették, és akkor nagyon sebesen szedte a lábát. Most valahogy lassabban futott, pedig az ijedtség most is ösztökélte.

A faluba érve habozott. Hová menjen előbb? A rendőrségre? Józsi, a körzeti megbízott valahogy még nem nyerte el Oszkár rokonszenvét. Különbösen is, a volt csavargó szerette magát távol tartani a törvény egyenruhás őreitől. Ha csak belegondolt, hogy most, éjnek idején kellene az ágyból kihúznia a rendőrt... Brrr! Inkább Gergely bácsiék háza felé vette az irányt.

A kapu nem volt bezárva – Amália és Gergely nem félték a betörőktől. Balatoncsillagon különben, a sok turista ellenére is, az emberek biztonságban érezhették magukat. Igaz, olykor előfordultak kisebb lopások, hiázen a turisták sem mind csak turisták, sem nem angyalok, no és Oszkár későbbi követői is életjelet adtak néha-néha.

Oszkár beszaladt az eresz alá, és megzörgette az ablakot. Jó ideig zörgette, míg végre kicsapódott.

– Hogy az a nagy szakállú páncélnadrágos bakkecske taposson meg azokkal az acélkemény patáival! Ki vagy és mit akarsz?

A testvéries hangú felszólítás nem azonnal ért célt. Oszkárnak ugyanis torkán akadt a szó, különös kép született agyában. Amúgy is felizgatott képzelete előtt megjelent egy hosszú szakállas és szép szarvakkal ellátott bakkecske, „aki” ismeretlen okból páncélnadrágot öltött magára... Végre megeredt a nyelve. A néni hallgatta, aztán rádörrent:

– És ezzel ide jöttél először? A rendőrhöz meg Ákoshoz kellett volna futnod! Sőt tudod, mit kellett volna tenned? – És ki is mondta. Oszkárnak szeme-szája elállt a döbbenettől. Hogy neki ez nem jutott eszébe! De hát érthető, merthogy annyira félt amazoktól... A néni ötlete nagyon is kézenfekvőnek látszott. Miért is nem tette meg? Bezzeg Amália néni nem félt volna, az biztos! Ha ő ott van, minden másképpen történik!

– Várj meg, felöltözöm és megyünk! – A néni feje eltűnt az ablakból. Oszkár sejtette, Gergely bácsi nem is vette észre a kis közjátékot, mély az álma.

A néni nadrágban, könnyű ingben és ezúttal – micsoda meglepetés! – kalap nélkül bukkant fel. Oszkár rácsodálkozott, már-már el is felejtette, hogy néz ki az asszony fedetlen fejjel, de aztán szedhette a lábát, mert a néni korát meghazudtoló fürgeséggel száguldott máris a gyéren megvilágított utcán.

Vagy negyedórás rohanás után értek a parkba. Lihegésüket nem titkolhatták, lépteik lelassultak. A néni egy fának támaszkodott, aztán újra meglódult. Oszkár mutatta, merre lehetnek „amazok”. A néni nem habozott, fúriaként robbant be az épület mögé és...

Földbe gyökerezett a lábuk. Ugyanis az autó már eltűnt.

A néni egy ideig csak fújtatott, mint a dühös fenevad, majd egy másik, a páncéltöltözetű kecskével felérő káromkodássorozatot eresztett meg. Hogy erről lehet szó, Oszkár csak az indulatból sejtette –

ugyanis a néni ezúttal spanyolul engedte szabadjára a hangját. A kastély fala csak úgy visszhangozta a lendületes és főleg cirkalmasan hosszú mondatokat. Oszkár behunyt szemmel állt. Az egzotikus hangok hatására pampákat látott, amelyekről maga a néni mesélt az elmúlt télen, amikor a társaság hosszú, szép estéket töltött a várban egy forró kályha körül, éppolyan forró, illatos teáscsészék társaságában. Vad pampákon bikák rohantak, kötényes argentin lovasok ostoraikat pattogtatták, paták dobogtak, és oly forrón tűzött a nap... Oszkár sejtette: ha a néni most keze közé kaphatná a tolvajokat, feltehetően nem sok maradna az illetőkből. Néhány véres cafat mindössze, talán.

Az argentin indulathullámvégén a néni egyszer csak azt mondta magyarul egészen normális, csillapodott hangon:

– Hozz egy zseblámpát, te... éjjeliőr!

Az utóbbi bizony némi lenézés is volt. „Hát így lehet rád bízni bármit is?” – volt még ott a kimondatlan kérdés. Oszkár lehorgasztotta a fejét, és elporoszkált. Mire visszajött, a néni már el is felejtette iménti szemrehányását.

Nem volt nehéz megtalálniuk a keréknyomokat. A fólia alatt rögtönzött kis raktárból legalább tíz ajtó hiányzott. Végre Oszkár is szólni merészelt:

– Sokan építkeznek a környéken. Lehet, híre ment annak az... akciónak a tűzéptelepen, tudták, ide került az összes kétszázas ajtó.

– A tűzép főnöke nem gyanús? – kérdezte a néni.

– Nem. – Oszkár határozottan rázta a fejét. – Ő nem építkezik. Ha akarod, Málka, elmehetek holnap délelőtt szénézni. Egy kis szaglászás árán megtudhatjuk, hová kerültek azok az ajtók...

– Aligha találsz rájuk, Oszkár barátom. – A néni már megbékélt. – Ha a tolvajoknak van egy csöpp eszük, más faluba vitték az ajtókat, vagy ha itteniek is, hát néhány hétig eldugják valahol. Nem látjuk mi már őket – szomorodott el Málka, de mivel megrögzött optimista volt, a rossz hangulat nála mindössze harminc másodpercig tartott. Utána ismét visszanyerte életkedvét, és vele együtt parancsolta máris:

– Oszkár fiam, senkinek egy szót sem, értetted?

– Elhallgatjuk a többiek előtt? – döbönt meg Oszkár. Ezt azért nem tétélezte volna fel a néniről. Maga előtt látta Ákost, Katinkát, a gyerekeket, Gergelyt, Szilviát, no és az ő Piroskáját is.

– Legalább egy napig. Te, azt hiszem, ezek még visszajönnek ide. Ha mi nem csapunk nagy zajt, nem kiáltunk „tolvaj!”-t, vérszemet kapnak.

– Vérszemet? – Oszkár egy hatalmas vörös Szemet látott, angóranyléknál divat az ilyesmi, vagy valaki akkorát kapott a fejére, hogy elöntötte a vér a szernét? Csak kis késéssel kapcsolt, hogy a néni szokásához híven népies szólásokkal tarkítja beszédét. „Még jó, hogy nem argentin közmondásokat idéz” – gondolta Oszkár, és magában igazat adott Amáliának. Tényleg lehetséges, hogy a tolvajok többször is eljönnek oda, ahol büntetlenül lophatnak. Tudta ezt Oszkár jól – valaha maga is így csinálta.

– És akkor mi lesz? – kérdezte kissé bambán.

– Hát eljönnek megint! – közölte a néni ellentmondást nem tűrő hangon. – Akkor aztán lecsapunk rájuk! Vagyis te fogsz lecsapni rájuk, Oszkár barátom!

Abban a pillanatban Oszkár valóságos szupermennek képzelte magát, ő lesz a kemény öklű Joe, aki seriffként csinál rendet ebben a faluban. Reszkessenek a tolvajok és más efféle aljanép!

– Csak azt ne felejtsd el, amit mondtam. Úgy kell elbánni velük, akkor aztán már nem szabadulhatnak! Rács mögé kerülnek! – És a néni a kezét dörzsölgette. Oszkárnak a „rács” említésére végigszaladt a hideg a hátán, de ha arra gondolt, hogy amazok az ő keservesen összeszedett pénzükből vett ajtókkal mentek el innen, büntetlenül... hát csak a fogsorát csikorgatta. Amália néni igen elégedetten hallgatta ezt a zajt, majd megveregette Oszkár vállát, és távozott, vissza a faluba. Oszkár pedig bement kietlen szobájába, egy ideig megint a csillagokat nézte. Aludni már nem mert, folyton fülelt, nem zúg-e ismét az az autó – észre sem vette, hogy közben kivilágosodott, rázendítettek a madarak a fákon. Új nap kezdődött a kastély mellett és az egész

világon.

A zakós, ösztövérférfiú leszállt a buszról, és lassan, ráérős léptekkel sétált ki a faluból. Útközben megállt, az újságosnál vett egy megyei lapot, aztán hosszan nézte az egyik butik kirakatát is. Szája lefityvedt, megvetően. Alighanem a kórházi gézből készült lenge kis női blúzt nézte meg, amelyen szerényen lógott egy kicsiny árcédula. Négyjegyű szám volt rajta. A férfi továbbment. A kastélypark elé érve megtorpant. Látta, hogy éppen egy teherautó fordul be, rajta néhány ember hosszú deszkaszálakat visz. A kőművesek kis csapata érkezett. Állványokat is hoztak, és nekifogtak a munkának. Az ösztövérférfi idegen érdeklődve állt, majd odébb ment, mintha csak másik oldalról szeretné látni. Megkerülte a nagy épületet, gondosan ügyelve, hogy ne kerüljön hozzá közelebb. Ha arra jött valaki az építők közül, a férfi elkapta a tekintetét, úgy tett, mintha a világon minden érdekelné – a fákon csivitelő madarak, a bokrok, a távoli nádas, az égbolt –, csak éppen a kastély nem. Végül megállt egy biztonságosnak hitt rejtekhelyen, távcsövet emelt szeme elé.

És hosszan, hosszan nézte, mi történik a régi falak mellett.

Csaba felemelte a gerenda egyik végét.

– No, mi van, lusták királya? – szolt késlekedő ikrére. Huba is felemelte a gerendát, nyögött egyet. Már délutánba hajlott a nap, és a gyerekek arról ábrándoztak, elmennének egyet fürödni. A strand közel, ám mégis nagyon messze volt – mert hisz a kötelességtudat vívott bennük szörnyű harcot a nyaralási vággyal. A legszívesebben élvezték volna a Balatont, de mivel ezen a délutánon itt volt az egész „brigád”, hát nem illett ellógniok a munkából.

Ákos és az egyik kőműves nagy állványokat hordtak. Kocsis úr, a kőművesek gyöngye szakértő képpel bámult felfelé, ahol a már felállított első deszkaemelen másik segédje imbolygott. Kocsis úr beavatatlanok számára érthetetlen üvöltésekkel a távolból igazgatta emberét, amelyek megközelítőleg úgy hangzottak, mint szeptemberben az erdőből hallatszó szarvasbögés. De segédei értették e „beszédet”, és szépen emelkedett az állványzat. Most tértek át ugyanis a kastély bal oldalfalára.

Anikó vizet hozott kannában, Gergely bácsi elkapta a műanyag-poharat, és mohón ivott. Aztán így szolt nejéhez:

– A tanácselnök Laci is a tanítványom volt. Azt mondta, nyugodtan vágjunk bele, ássuk ki az árkokat. Még az ősszel elhozzák a vezetékes vizet a Kossuth utcán végig, az pedig innen alig háromszáz méter.

Amália néni megtörölte verejtékes homlokát. Tudta, hogy Gergely bácsit mindenütt ismerik a környéken, sőt: mindenki, aki ma számottevő ember arrafelé, kicsiny gyermekként valaha az 5 tanítványa volt. Így hát Gergely bácsiból ideális kijáró ember lett. Kastélyügyben a faluban és környékén a néni férjét küldözgette. Ő maga a nehezebb ügyeket vállalta.

Katinka és Szilvia parkettakötegeket cipeltek. Az ügyvédnő valamit mormogott arról, hogy nem egészen így képzelte a részvételt a gmk-ban. Már fáj a keze és a háta is. Katinka viszont, mintha csak megérezte volna, mire gondol barátnője, így szolt:

– Én tanítónő voltam az ország másik végén, míg ezek a gézengúz ikrék el nem hoztak ide egy nyáron. Megláttam Ákost és a várát, mindkettőbe beleszerettem... Tanítok itt is, de most valahogy nem sajnálom az erőmet. Hát te se sajnáld. Majd meglátod, milyen szép lesz ez a nagy ház! Akkor aztán örülni fogsz, hogy te is cipelhettél ezt-azt!

– Oké, de miért éppen parkettát? Az olyan nehéz! – panaszkolta Szilvia, és újra felnyögött. Mögötte jött Zoli, a gyerek egy egész dobozzal hozott, de összeszorította a fogsorát, nehogy feljajduljon. Közben azért arra mégis jutott ideje, hogy Anikó felé sandítson: látja-e a kislány, milyen erős is ő, a várúr fia?

És Anikó látta. Leeresztette a kannát a lábához, jól megszemlélte a packettacipelő fiút, és így

szólt:

– Nahát, Zoli! Hogy te milyen erős vagy!...

A fiú ettől valósággal szárnyakat kapott Rohant a másik dobozért, sebesen vitte befelé, csaknem elsodorta a kifelé tartó Katinkát. Az asszony csodálkozva nézett utána. Zoli úgy érezte, most még a valóságosnál is erősebb lett, igazi gigász ő, akinek bármekkora terhet is rakjanak a vállára, elviszi, bizony, ő aztán elviszi! Amint így megtáltosodva rohangált, felbukkantak az ikrek. Egyikük biztosan hallotta Anikó álmétködő megjegyzését, mert most rákezdtek:

– Nahát!

– Ó, Zoli!

Finnyáskodva, női hangon bájologtak:

– Hogy te milyen erős vagy!

– Valóságos Fanyűvő János!

– Egy Gulliver a törpék között!

– Ó, Zoli!... – idétlenkedtek.

A gyerek ügyet sem vetett rájuk, hordta tovább a dobozokat. Akkor jött Ákos.

– Mi bajotok? – dörrent az ikrekre, öblös hangját visszhangozták a boltíves falak. – Nincs munkátok? Uracskáim!

– Dehogy nincs!

– Máris rohanunk! – És szaporán szedték a lábukat. Cipelték tovább a gerendákat. Csak magukban morogtak:

– Azt hittem, elmúltak már azok az idők...

– Amikor még a gyerekeket is dolgoztatták.

– De úgy látszik, helyenként tovább élnek e felháborító csökevények!

Csaba felpillantott, mert valami suhogást hallott. Éles kiáltás tört ki a torkán:

– Viiiigyááááz!...

Az ikrek szétugrattak. Közöttük – ahol az imént álltak – nagy csattanással, porfelhőt verve egy széles deszka landolt. Kocsis úr egyik segédje ejtette le fentről. Ákos bőbeszédűen magyarázta el neki, mi lett volna, ha valamelyik gyereke esik, majd azzal folytatta, hogy akkor ő saját kezűleg mit csinált volna a gondatlan illetővel. Ez a fenyegetés felért egy többrészes horrorfilm legizgalmasabb részleteivel is, még az ikrek is belesápadtak. Nagyon véres szózat volt ez, Kocsis úr segédmunkása aznap már nem is jutott szóhoz, megilletődötten és főként falfehér arccal végezte a munkáját estig.

Mire leszállt a nap, felállványozták a keleti oldalt is. Itt csupán néhány ablak volt a földszinten, az emeleten meg mindössze kettő. Kocsis úr még kiverte az elrothadt ablakfákat, aztán társulata autóra pattant és elszáguldott Piroska vacsorát hozott a „bandának”. Oszkár frissen, fiatalosan ugrott ki az autóból – napközben jól kialudta magát, és készen állt arra, hogy éjszaka – ha kell – felvegye a harcot az ismeretlen tolvajokkal. Csabának majd kiesett a szeme az éhségtől, és természetesen ikre is téli farkasnak képzelte magát, amikor Anikó és Piroska kicsomagolták az ételt. Egy abroszba kötött tálból isteni illatot árasztó bableves is előkerült, erre még Ákos is nyugtalanul mozgatta rozmárbajuszát. Elmaradhatatlan széles karimájú kalapját a hátára vetette, és elment a patakhöz mosakodni. A férfiak és a fiúk követték. Anikó még összeszedte a kőművesek „hagyatékát”, azt a harmincnégy sörösüveget, amit ma kiürítettek, aztán segített Piroskának megteríteni néhány tisztábbra söpört deszkán.

Oszkár vacsora alatt Amália néni tekintetét kereste. Szerette volna jelezni a „nagyasszonynak”, hogy ma nem történhet meg ugyanaz, ami tegnap – ám úgy tűnt, a néni már nem is figyel rá.

Amint így vidáman falatoztak, Csaba váratlanul azt kérdezte:

– És mit szóltok a rejtélyes zakós pasashoz?

A zakós pasas ugyan már délután elhagyta a falut, de végül is – így kellett ennek történnie – nyomot hagyott a falusiak lelkében. A szemükben, az agyukban. Kis nyugtalanságot keltett, ugyanis Lapaloma Jóska, minden Balaton-parti fodrászok gyöngye, aki természetesen szintén értesült a

rejtélyes idegenről, kijelentette: ezt a madarat biztosan az adóhivatal küldte. Kocsis úrnak a hírre majdnem a hajáig szaladt fel a szemöldöke. Nicsak! Hát így állunk? – kérdezte volna, de óvatos ember lévén, hallgatott. – Az új adóval együtt ilyen kis kémeket is a nyakunkba eresztenek? Mert abban nem kételkedett, hogy az adóspiclik elsősorban a hozzá hasonló kisiparosokra vetik majd vigyázó szemüket.

Szóval a hír eljutott a kastélyhoz is. Zoli említette, hogy már másodszor látott egy nyakkendős, szikár férfit arra ögyelegni. Erre Oszkárnak is eszébe jutott, hogy vagy háromszor látta már a környéken az illetőt. Nagy csönd lett. Gergely bácsi falatozott tovább, őt már semmi sem lephette meg ebben az életben. Am az ikrek fantáziája természetesen élénken működésbe lendült. Ki is mondták:

– Málka, nem követtél el valamit? Merthogy ez a járási Derrick főfelügyelő biztosan utánad nyomoz – így Huba.

– Netán sikkasztottál? – kérdezte szemtelenül Csaba. A néni akkorát legyintett, hogy Szilviát majdnem elvitte a szél – ő ugyanis éppen szemben ült Amáliával.

– Sikkasztani, én? Miből? Hiszen már nincs egy vas... – A néni ekkor hirtelen témát váltott: – Honnan veszitek, hogy az a pasas minket les?

– Nem tudjuk, csak sejtjük.

– Afféle megérzés – fellengzősködött Csaba. Anikó elkomorodott.

– Lehet, Argentínából küldték a néni után?

– Tényleg, Málka! – Zoli is belelendült. – Mit követtél el a távoli, kies pampákon?

– Néhányszor férjhez mentem. De ezt nem üldözi az ottani törvény – nevetett Málka, ám látszott, azért a gyerekek beleoltották nyugtalanságukat, és mostantól kezdve már ő is körül-körülnezz majd a faluban, ha kilép az utcára. Ki lehet az az idegen, és mit akarhat?

Oszkár az éjszaka neszeit hallgatta.

Fülelő vadászkutyára emlékeztette Piroskát. Ezen az éjszakán ő is eljött a férfival. Már délután észrevette, hogy Oszkár lelkét nyomja valami, és addig mesterkedett, míg kiszedte a férfiből a nagy titkot. Akkor nyugtalan lett. Csak nem esik valami baja az ő Oszkárjának? Most, hogy már hallott a veszélyről, egyetlen éjjel sem aludt volna nyugodtan. Míg ő alszik, Oszkárt esetleg megtámadják holmi szedett-vedett idegenek?

Piroska egyszerű leányzó volt. Huszonegy éves mindössze, de már sokat látott az életben, és tudta – bármennyire is furcsa –, Oszkárt meg kell becsülnie. Ez a fiatalember ugyan szegény, mint a templom egere, de látszik, hogy törekszik. Szakított a múltjával, és most mindenképpen jó útra tért. Ha csak egy kis segítséget kap, nem zuhan vissza többé oda, ahonnan jött. Ezt mondogatta Piroska édesapja is, aki – anyjával ellentétben – a fiatalember pártját fogta, ha szükség volt rá. Piroska anyja még gyakran morgolódott: „Inkább a téeszben találtál volna magadnak egy jó partit, nem egy ilyen éhenkórászt...” De Oszkár őt is gyakran levette lábáról, négyesben ültek este vacsorához, fél szemmel a tévét lestek, a híradóban merényletek, gyilkosságok, tűzvészek, árvizek követték egymást, de ők biztonságban érezték magukat, és Piroska ilyenkor arra gondolt, milyen jó lesz neki Oszkárral.

De most félt. Sejtette, leendő férjeura sem olyan bátor legény, amilyennek mutatja magát.

– Te is hallottad? – kérdezte a férfi suttogva. Az előtérben álltak, egyik kezükkel a falat fogták, a másik összekulcsolódtott. A fal hideg volt, a másik keze viszont forró. Halkan lélegeztek.

Odakünn a parkban és a falu felől ezernyi apró neszt hozott a szél. A Balaton partján soha nincs igazi csönd. Egy nyári éjszakán pedig rengeteg zaj kél, el is hal rögtön, majd újabbak követik. Ha könnyű szellő oson a parton – mint most is –, nem mozdítja a jegenyék vaskos ágait, de rezegnek a levelek, susogásuk semmivel össze nem téveszthető. A nádasban madarak fészkelnek, ilyenkor javarészt hallgatnak, de néha ellebben arra egy bagoly, a part fölött denevérek cikáznak, éles kiáltásuk messzire hangzik. A túlparton vonat füttye kél, a víz messze viszi a hangot. Valahol zene

szól, hangosan, mégis el-eltűnik a hang, másfelé viszi a szellő. A fűben apró állatok mozognak. Egy pele surrant odébb, minden pillanatban bagolytól félve, A falu szélén róka osont ki az akácospól, de ezt a kastélyban úgyszem hallották. Vizont ahányszor elment a közeli úton egy autó, nemcsak hallották, de látták is. Messze az égre vetült a fénykévéje, amikor felkaptatott a kicsiny dombra. Valahol a magasban repülőgép húzott el, sárga, villogó lámpáit még látták egy ideig, aztán eltakarta a kastély.

– Nem. Mit? – kérdezte Piroska suttogva. De mire ez a válasza megérkezett, a világ tucatnyi újabb neszt szült körülöttük. A régi kövek között bogár járt, apró kavicsdarabok gördültek alá, a minilavina is elhalt. Sündisznó kocogott a fák alatt, amikor kiért a már letisztított területre, és a fallal párhuzamosan folytatta útját, egészen hangosan topogott. Oszkárt nem lepték meg e neszek, hiszen előző életében sok ezer éjszakát töltött a szabad ég alatt. Piroska falusi lány volt, de őt azért néha csodálatra készítette, milyen sok zaj van ilyenkor éjszaka is. Néha meg egyenesen félt.

– Lehet, hogy soha többé nem jönnek el. Az a tíz ajtó elég nekik – vélte a férfi. Piroska nem felelt. Leült az új küszöbre. Most úgy érezte, ők ketten őrzik a kastélyt. Istenem, milyen régiek is ezek a falak!... Megint kinyújtotta a kezét, ujjai hűvös köveket érintettek. Valaha itt egészen másféle emberek laktak. Igaz, a szolgáltók akkor is balatoncsillagiak lehettek. Amott hátul voltak a cselédházak, úgy mesélik az öregek, akik gyermekként még látták a gazdasági épületeket, az istállókat is, de ezeket már lebontották.

Oszkár aztán majdnem elaludt, feje vállára billent, többször is, ilyenkor felébredt, zavartan krárogott. Később Piroskát is elnyomta az álom ültében, az ajtófélfának dőlt. Egyik kezét feje alá tette, és éppen elhelyezkedett volna még kényelmesebben, amikor fényszóró tejfehér kévéje csapott a park fáira...

– Itt vannak! – ugrott fel Oszkár. De le is bukott rögtön, mert a reflektorok nyugtalanítóan villogtak a közelben. Az az idegen autó ide-oda bóklászott a fák között, ebből is tudhatták, hogy aki vezeti, nem ismeri pontosan az utat. Mert az az autó nem a főbejárathoz vezető úton jött, hanem már hátrafelé, a ma felállványozott keleti falhoz igyekezett. Amint végre eltűnt a fal mögött – piros fény villant fel, a vezető biztosan fékezett –, Oszkár elkapta Piroska karját. Egészen kiszáradt a szája az izgalomtól.

– Rohanj ki a fák között. Siess!

Piroska könnyed pusztit lehelt a férfi arcára.

– Vigyázz magadra, Őszi!

És már szaladt is. Oszkár utánanézett, megvárta, míg eltűnik a parkban. Remélte, a lány baj nélkül kijut az útra, onnan meg egyenesen a faluba.

Zsebébe nyúlt. Amália néni tanácsát nem felejtette. Elővette AZT, elég volt egyetlen határozott mozdulat. Csak egy kattánás hallatszott, de a tárgy engedelmesen, ismerősen simult a férfi kezébe. A nagy, törnek is beillő kés pengéjén megcsillant a messziről ideszűrődő gyér fény.

Oszkár elindult.

Piroska lélegzete már az első utcán elakadt. Lihegve támaszkodott a sarki plakátoszlophoz. Az utcák üresek voltak. Józsi, rendőr nem lakott messze, de most, hogy futva kellett rohannia vagy egy kilométert, bizony a vége felé már azt hitte, sohasem ér oda. Tüdeje úgy fújtatott, azt hitte, mindenkit felébreszt e zajjal, de a házak hallgattak, sötét ablakok előtt futott a lány. Végre elérte a rendőr lakását, berohant, és megverte az ablakot...

Oszkár megint éjjeli vadász volt, maga is meglepődött, milyen nesztelenül tud osonni a bokrok között. Kezében a késsel meg-meglapult, ha újabb zajt hallott a kastély mögöl. Ugyanakkor a félelem is siettetete, hisz ha amazok gyorsan felrakják az ajtókat, hamar elporzanak innen! Tegnap óta gyakorlatuk lehet az efféle „munkában”.

Kinézett a sarok mögöl. A teherautó lámpáit leoltották, két vagy három alakot látott mozogni. A kisteher mögöl álltak, tárgyak koppantak. Valaki mondott két szót, egy másik suttogva felelt.

Oszkár nem várt tovább, a fal mellett ment előre. Vigyázott minden lépésére, nehogy észrevegyék.

Hamar odaért. Tornacipője nem csapott zajt, szerencsére nem lépett régi deszkára, mely reccsenve tört volna ketté súlya alatt. Amikor már ott állt, alig karnyújtásnyira a járműtől, meghallotta az egyik férfit:

– Hány van még?

– A fene tudja a sötétben – felelte egy másik, szintén halkan. – Csak az biztos, hogy tegnap észre sem vették a dolgot.

– Nyomás, kapd el!

– Hol van? Nem látom!

– Itt, te ökör, nyújtsd a mancsodat!

Mindhárman a másik oldalon rakodtak, ezért az autó innenső felén senki sem volt. Oszkár megmozdult, a hátsó kerékhez guggolt. Tőre hegyét az abroncs oldalába mélyesztette, és lassan, óvatosan, de minden erejével belenyomta. Először nem sikerült, az abroncs keménynek bizonyult. Újra megfeszítette erejét. Érezte, megy, halk süvítést is hallott, bal kézzel betakarta a lyukat, lassan húzta ki a kést...

– Nem hallottad? – kérdezte az egyik idegen. Oszkár meglapult.

– Micsodát?

– Sok a szöveg, öregem! – mondta valaki. Ez lehetett a harmadik, nyögve emelt valamit, és káromkodott.

– Segíts neki – tanácsolta az első. A második nyilván megfogadta a szavát, mert nem esett több szó, ellenben egy nagy, súlyos, kemény tárgy csúszott fel a platóra. Oszkár nem kételkedett benne, hogy egy újabb ajtót tettek fel.

A férfi most macska lett, nesztelenül, négykézláb változtatta a helyét, egy pillanattal később a bal első keréknél volt. Fülelt – az idegenek újabb ajtótokot emeltek, Oszkár a platóra csúszás zajára várt, akkor mélyesztette bele kése hegyét az abroncsba...

Három perccel később a férfi ismét a fal mellett lopózott. Igyekezett a lába alá nézni, hamarosan elérte a sarkot, megkönnyebbülten ugrott mögé, a falnak vetette hátát, és hangosan fellelegzett. „Nem buta asszony ám az Amália!” – gondolta elégedetten. Aztán úgy döntött, elmegy kicsit messzebbre, nehogy mégis baja essen. Becsukta a nagyméretű bicskát, zsebre tette, és hirtelen nagyon jól érezte magát. Ha eszébe jutott, milyen pofát vágnak majd amazok, ha rájönnek, hogy az autót aligha tudják mozdítani!... Ha csak egy abroncsot lyukaszt ki, előkapják a pótkereket, és öt perc múlva vidáman elhajtának innen. De kettővel már nem boldogulhatnak, az az autó innen ugyan el nem megy holnapig.

Nem kellett sokáig várnia. Talán tíz perc sem telt belé, és hallotta, hogy felhördül a dízelmotor. A kisteher ajtói csapódtak, fény gyúlt a kastély mögött. Oszkár felnézett. Az égen a hold csupán keskeny sarló volt. A tető félig még ezt is eltakarta, furcsa volt az a kis „vessző” az égen, a csillagok között. Valahol a tapon felbődült egy kürt Oszkár ezt is hallotta, meg a kisteher kínlódó motorját. No, mi van? – kérdezte volna kárörvendve, de persze csak várt szótlantul. A motort többször is felpörgették, az autó megmozdult, de lassan... Valaki csalódottan kiáltott, egy másik hang csitította. „Ha észreveszik, mi történt, talán a keresésemre indulnak” – gondolta Oszkár aggódva, és megkerülte a kastélyt. Nem ment be, inkább a park bokrai közé húzódott. Remélte, itt nem keríthetik be, és ha kell, egéruat nyerhet.

Aztán a kastély mögött kialudtak a fények, és elcsitult a motorzaj is. Oszkár nyugtalanul fülelt, mi lesz?

De egy ideig csak a csöndet hallotta.

Aztán a falu felől közeledő motorzúgás, és egy jármű fordult be a földútra. Motorkerékpár volt, dübörögve haladt el a fák között. Oszkár még nem mert előjönni, mert hátha ezt is olyan valaki vezeti, aki a bandához tartozik. De amikor a motorkerékpár elhaladt mellette, felállt, és futva indult utánuk. A hátsó ülésen ugyanis Piroskát pillantotta meg.

Józsi őrmester gyorsan leállította a motort. Mikor a lány leugrott a motorról, Józsi is felállt.

Hosszú lábain ingadozó hatalmas termete miatt valóságos óriás benyomását keltette. Oszkár máris ott volt mellette.

– Örmester úr! Jaj, örmester úr!

– Hol vannak? – kérdezte a rendőr. Nem vesztegetett el egyetlen pillanatot sem.

Oszkár mutatta. Józsi elstartolt az épület mögé, Oszkár futva követte.

– Ne hagyjatok itt, félek! – kiabálta Piroska, de amikor körülnézett – a kivilágított faluban a szeme elszokott a sötétségtől –, semmit sem látott, inkább a motor mellett maradt hát.

Józsi és Oszkár hiába siettek. Mire a kis teherautóhoz értek, ott már senki sem volt.

– Biztosan meghallották a motort – legyintett keserűen Józsi. Zseblámpát vett elő, felkattintotta. A kéve végigsiklott a házfalon, az autón, a környéken. Sehol senki.

– Úgy futhatnak, mint a nyulak – jegyezte meg Oszkár nem minden elégtétel nélkül. Józsi körbejárta az autót, látta az abroncsokat is.

– Nem rossz ötlet. Bátor ember vagy te, Oszki – mondta Józsi. Ilyen rendőri dicséretben Oszkár még sohasem részesült, hát a megilletődöttségtől egy darabig szóhoz sem jutott. Csak utána nyögte ki:

– Meg kell felelni az elvárásoknak, örmester úr.

Józsi szerencsére nem hallotta már ezt az előkelő mondatot. Az autó túloldalán ugyanis egy feliratot fedezett fel, rávilágított.

– Te Oszkár, gyere ide. No, nézd csak... – A fejét csóválta. Aztán ketten nézték a piros festékkel felpingált szavakat:

SZÉLL KÁROLY

kőművesmester

Ott volt a mester címe is. A szomszéd faluban lakott. Józsi a fejét csóválta.

– Eddig sem tetszett nekem az a fickó, de most...! Azt hittem, nem kereskedik lopott árukkal.

– „Elfújta a Széll...” – idézte Oszkár a balalonszavakat „közmondását”. Józsi megvakarta a fejét, aztán döntött:

– Te csak maradj itt. Én elugrok a Széllhez, megkérdezem, tudja-e, hol a kocsija. És alkalomadtán szétnézek az udvarán, a raktárában, nincs-e nála kétszázás ajtó tokostul.

– Tíz darabnak kell lennie, örmester úr – rebegte Oszkár. Még mindig az iménti dicséret hatása alatt állt. Mire föleszmélt, már messziről hallotta a motor pöfögését. És Piroska állt előtte.

– Most mi lesz?

– Nem tudom – vallotta be Oszkár. – Egyelőre menjünk vissza a kastélyba. Amazok aligha jönnek vissza, és minek is jönnének? Az autót nem mozdíthatják el innen, az ajtókat pedig nem viszik el a hátukon. Reggelig nyugtunk lesz tőlük. – És megfogta a lány kezét. Odafönn kissé megvastagodott a hold, több lett a csillag is. Az égbolt egyetlen hatalmas, ragyogó mezővé változott.

Délelőtt Amália néni összehívta a gmk-t.

A „tanácsülésre” természetesen a kastélyban került sor. Pontosabban szólva, mellette. A park egyik régi, terebélyes fája alatt ültek le a résztvevők, akik majdnem hiánytalanul jelen voltak. Csupán Szilvia, az ügyvédnő nem érkezett meg idejében. Amália nénit azonban ez nem zavarta, rögtön a tárgyra tért:

– Mint már hallottátok, az elmúlt éjszakákon hívatlan látogatóink voltak. Az ajtókra fájt a foguk. Először sikerült a dolog, azt hitték hát, másodszer is meglophatnak bennünket. De ezúttal, hála Oszkár éberségének, nem ment nekik olyan simán.

Oszkár behunyta a szemét, és arca meglepően hasonlított a meleg kályha mellett simogatott macska elégedett, sőt kéjes arckifejezéséhez. Merthogy – ha valaki még nem tudná – a macskáknak

is van arcuk. Szóval Oszkár roppant jól érezte magát, és magában nagyon hálás volt a néninek, főleg azért, mert egy szóval sem említette a saját érdemeit. Kizárólag Oszkár érdemeiről beszélt.

– De nem kapták el őket, sajnos – folytatta a néni. – A ma éjjeli eset után az ajtókat visszaraktuk a kocsiról a raktárunkba, az autót pedig a rendőrség elvontatta innen. No persze én nem hagytam annyiban a dolgot, hiszen a mi értékeinkről van szó, nemdebar, uracskáim?! Mint a rendőrségen megtudtam, Józsi őrmester kis házkutatása Széll Károly bontómesternél nem járt sikerrel. Annál a rossz hírű fickónál egyetlen kétszázás ajtót sem találtak. A mester viszont feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, aki este ellopta a ház elől az ő kis teherautóját.

– Lopta ám, a fenét! – dühöngött Ákos. – Az ő segédjei tehettek, és maga Széll küldte őket az ajtókért, fogadni mernék!

– Fogadhatsz – intette meg szigorúan a néni. – De ezt ne hangoztasd, mert nincs rá bizonyítékunk. És ez a Széll még képes minket beperelni alaptalan vádaskodásért.

– Mi az, hogy alaptalan? – dühöngött tovább Ákos. – Csak kerüljön a kezem közé valamelyik embere, megszorogatom a nyakát, és majd meglátjuk, kinek volt igaza!...

– A bontómester gondoskodott róla, hogy ezt ne tehesd meg – folytatta a néni nyugodtan. – Az őrmester is a segédeit kereste, érdekelte, van-e alibijük a fiatalembereknek. De Széll úr állítólag néhány napra az ország túlsó végébe küldte az embereit anyagért, így azokkal most senki sem beszélhet. Távoli tűzéptelepeken kutatnak ritkán kapható különleges tetőfedő és szigetelőanyagok után, és maga sem tudja, hol járnak, míg elő nem kerülnek, így mondta.

– Minek neki szigetelőanyag? Hiszen ő nem is épít soha, csak rombol! – Most már Gergely bácsit is elkapta az indulat. Arca kipirult, és vékony kezével a levegőbe csapkodott. – Minket meglopni, arra van esze, de hogy tisztességesen felépítsen egy házat, arra nem!

– Csillapodj, szívem! – mondta Amália meglepően gyengéden. A többiek még sohasem hallottak látták ilyennek. Gergely erre rögtön megnyugodott. A néni Katinkára nézett.

– Azért érdekelne, mit beszélnek erről a faluban. – Hegyezd a füledet, lányom.

– Igenis – rebegte Katinka. Nem tehetett róla, harminc éves múlt, de Málikával szemben mindig kislánynak, sőt olykor gyereknek érezte magát. A néni valahogyan lehengerelte.

Csaba és Huba eddig hallgattak. Zoli egy fűszálat rágsált. Anikó a fákat nézte. Milyen rossz emberek vannak a világon! Piroska a Skodára gondolt. Ha a nagybátyja hazajön külföldről, biztosan vissza kell majd adni neki az autót. És akkor ő mivel fog járni? Már nagyon megszokta, hogy autóval közlekedhet. Szereznie kellene egy járművet. Ákos zajt hallott a kastélyból, odanézett. Az egyik első emeleti ablakon kihajolt egy leányfej, kiáltás szállt a fák között. Amália önkéntes segítői dolgoztak. Az állványon is állt néhány fiú, a régi vakolat maradványait verték le, hogy Kocsis úr majd helyrehozhassa a fal folytonossági hiányait és újra vakolhassa a keleti oldalt. „Holnaptól én is kijárok rendszeren” – ígérte magának Ákos, hiszen szabadságot vett ki. Éppen emiatt. A térszben túl voltak a betakarításon.

A néni ekkor komolyra váltott. Mindnyájan látták az arcán, hogy valami nagyon fontosat fog közölni. De arra mégsem számítottak, amit végül mondott:

– Elfogyott a pénzünk.

– Máris? – szakadt ki Katinkából.

Zoli azon csodálkozott, hogy egy ilyen drámai bejelentés után még ugyanúgy süt a nap, és énekelnek a madarak az ágak között, mint annak előtte. Huba szeme fennakadt, Csaba csuklani kezdett. Oszkár rémülten pillantott a nénire, aztán Piroskára. Gergely bácsi – az imént vörös volt a dühötől – most fehér lett a rémülettől. Nincs pénzük? Ákos nagyot nyelt. Egy vasuk sem maradt? Hát mi lett azokkal a százazrekkel, amik...

A néni nem is váratta őket:

– Tudom, nem hiszitek el, milyen könnyű kiadni egymilliót ... vagy majdnem annyit. A tőletek és tőlünk begyűjtött pár százezer és az állami támogatóktól kapott százazrek hamar elolvadtak. Van fogalmatok róla, mennyit fizettem már ki a munkásoknak? Meg anyagra? Különben itt vannak a számlák. Készítettem egy részletes jegyzéket is. – A néni papírokat szedett elő, kezében tartotta,

körülnézett harciasan. – No, ki számol utána?

„Én biztosan nem” – gondolta Zoli; a számtan sohasem volt erős oldala. Mellesleg senki sem akart utána számolni. Látták a néni arcán, hogy ezúttal komoly a helyzet. Míg máskor Amália szeme körül mindig ott lapult néhány vidám ráncocska, most ezeknek nyomuk sem volt. Gondfelhők ültek homlokán, csak azok. Látszott, őt is nagyon bántja a dolog. Oszkárnak kedve támadt megvigasztalni, ám fogalma sem volt, hogyan fogjon hozzá. Hát inkább nagyot sóhajtott és hallgatott.

– Kiadtunk már majdnem egymilliót – nézett föl Katinka a kastélyra. A többiek követték tekintetét. Most a felnőttek és a gyerekek is a kastélyt ügyellek.

Az épület szemmel láthatóan megszépült az utóbbi hetekben. Igaz, a homlokzatot nagyjából most is csúnya foltok éktelenítették el, a tető úgy csúszott le, akár a részeg ember fején a kalap, és a hiányzó ablakok miatt kellemetlen benyomást tett a szemlélőre. Mégis volt benne valami szépség, amit egyikük sem tudott volna pontosan meghatározni, szavakkal elmondani. Csak érezték, hogy az egész ház a maga évszázados otlétével már nyomot hagyott itt, ebben a világban, és kár lenne, ha eltűnne. Ha többé nem lenne... Lehetséges ez? A gyerekek körülnéztek. Mintha először látnák a parkot, az eget, a távolban a nádat, a tó párás felületét, a túparti hegyeket. Ott valahol messze kettős templomtornyokon csillan a fény. Tihany. Madarak szállnak el, galambok telepednek a tetőre. Lám, még a galambok is természetesnek tartják, hogy ez az épület itt áll, nélküle üres lenne minden.

Katinka a földszintet nézte. Már majdnem használható, új bejárati ajtót tesznek oda hamarosan, kijavították a lépcsőket, és több ablak is a helyén van. Igaz, nem félkörívesek, mint egykor, hanem egyenes vonalúak, hisz olyan félköríveset sehol sem gyártanak már, a maszek asztalosok pedig nem vállalták ezt a munkát. Azért így is szép lesz. Majd egyszer – jövőre? – a helyükre kerülnek a gipszrózsák is az ablakok fölött. Lehet, restaurálják majd a Pereszteghy-címert is, nem kell félni az ilyen jelképektől manapság, már senki gondol a nemesi családra, inkább kellemes, régies hangulatot kelthet a vendégekben. Vendégek? Ákos az első emeletet nézte, bizony még messze az az idő, amikor beköltözhetnek az első vendégek. Autóparkolót kell majd csinálni hátul, a kastély mögött. Ne csúfítsák el itt a térséget azok a fránya, benzinszagú szörnyek.

Csaba még mindig nem tért magához. Hamarjában átszámolta, mennyi pénzük lehet az ikrével, aztán arra a belátásra jutott: ahol százazrekkkel dobálóznak, ott az ő félretett pénzük, még az otthoni kis takarékbetéteket figyelembe véve, nem érne semmit. Hallgatott. Oszkár megnedvesítette a szája szélét. Mi történik itt? Hát olyan drágaság van ebben a világban, hogy egymillió forint nem elég egy kastély egyik szárnyának úgy-ahogy helyrehozására?

– Bizony ez eddig kevés pénz volt – folytatta a néni már határozottabban. – Mégis, nem kevés eredményt értünk el, mint látjátok, de legalább ennyi kell még, hogy jövőre megnyithassuk az egyik szárnyat. Drága a kőműves, az anyag, a segédmunka, a szállítás... Minden drága.

– Van még valami reményünk? – kérdezte Ákos.

– Van. A műemlék-felügyelők ígértek még hatszázazretet, merthogy háromszázat már adtak.

– Vagyis négyszázazret még az ősz beállta előtt össze kéne szedni – tette hozzá Katinka töprengve. Nem válaszoltak neki, Már csak azért sem, mert az értekezlet résztvevői ekkor igen furcsa akusztikus zörejeket észleltek a távolból. Vagy nem is a távolból?...

Az út felől félelmetes zakatolással közeledett valamilyen jármű. Egy traktor és egy repülőgép hibridje lehetett, így füllel ítélve. De aztán kibukkant a fák közül...

– A motorizált sáska! – ugrott fel Anikó.

– A háromkerekű szörp- és fagylaltárus – tápázkodott fel Zoli is. Az ikrék önkéntelenül megnyalták szájukat – a „sáska”, tudták tapasztalatból, nagyon finom fagylaltot árult. Különösen a pisztácia és a mogyorós volt igazán sikeres.

A motorszörny berobogott a kastély elé. Észrevették, hogy a fekete bőrfejű, nagy szemű „sáska” ezúttal utast is hozott. A hátsó ülésről Szilvia, az ügyvédnő csúszott le, és a társaság felé szaladt. Az ősmotor közben néhányszor hátrafelé lőtt, majd fekete füstfellegbe burkolózott. Mivel már mindenki megszokta e mutatványokat az elmúlt hetekben, senki sem vetett rá ügyet. A kastélyban

lakó fiatalok sem, ellenkezőleg. Azonnal otthagyták munkájukat, és szaladtak egy kis kóláért.

Szilvia sebbel-lobbal jött át a pázsiton. Ákosnak az jutott eszébe: ha Szilvia is újabb baj hírére hozza, hát ő feladja az egész kastélyépítő gmk-t, és valamivel nyugalmasabb elfoglaltságot keres üres óráira.

Amália felállt.

– Mi hírt hozol?

– Rosszat – mondta Szilvia habozás nélkül. A szőke, vékony, szinte gyermekhez hasonló fiatal nő egy levelet húzott elő retiküljéből, és a néninek adta. – Kinyitottam már, mert a gmk-nak címezték. A műemlékvédők értesítenek bennünket, hogy megvonják tőlünk a támogatásukat.

– Megvonják? Miért? – ugrott fel Gergely bácsi. Meglepően fiatalosan mozgott. A gyerekek is oda csoportosultak. Oszkár és Piroska egymásra néztek.

– Nekünk nincs pénzünk.

– Talán, ha eladnánk valamit... – felelte a lány, de tanácstalanul. Hisz nem volt semmije.

– Mivel indokolták? – kérdezte a néni, kezében tartotta a borítékot, de nézett bele. Most nagyon komoly volt.

– Azt írták, tudomásukra jutott, hogy a munkálatok nem a kívánt tempóban haladnak, nincs is pénzünk, csak feltehetően szélhámoskodtunk.

– Szélhámoskodtunk?! Mi?! – A néni arca egészen lila lett. Szilvia sejtette, baj lesz a dologból, de már nem foghatta vissza magát. Úgy érezte, az lesz a legjobb, ha elmond mindent. Hadd igyák ki mindnyájan ezt a keserű poharat.

– Valami olyan értesülést is emlegetnek, hogy szerintük a kastély nem renoválható, túl romos állapotban van, fölösleges tehát befektetni a pénzt. Inkább le kellene bontani, és hogy erre már igen kedvező ajánlatot is kaptak...

– A Széll! A bontómester! – hörögte a néni, és lilából sötétvörösbe ment át a feje. Mindkét keze ökölbe szorult. – Ha én azt a pasast egyszer a kezembe kapom!

Ákos agyában villámgyorsan kergették egymást a gondolatok. Az a Széll mester ezek szerint egyszerre több szálon futtatta az ügyet. Lehet, már hetekkel ezelőtt feljelentette őket a műemlékvédőknél, és pocskondiázta mindazt, amit eddig tettek a kastéllyal. Ha valóban az ő emberei jártak két éjszaka is a kastély körül, az már csak másodlagos ügy lehetett. Talán azt hitte Széll mester, nem ért célba áskálódása a műemlékvédőknél? Hát bizony célt ért vele, minden jel erre mutat.

– Talán most inkább... a műemlékvédőkkel kellene beszélni – tanácsolta Katinka bátortalanul. A néni már nem figyelt rá, táskájába gyűrte a levelet, és kiugrott társai közül. A sáskához szaladt. Az javában árulta az üdítőitalt és fagyaltját, amikor hátulról megragadta egy erős kéz. A csodálatos kék szem tulajdonosa megszeppenten fordult hátra.

A fiatalok gyorsan elmentek onnan, a gmk tagjai pedig csak távolról szemlélték az eseményeket. Nem mertek beleszólni az ügybe, hisz látták, milyen állapotban van a néni.

Egyetlen percig tartott csupán az élénk tárgyalás. Aztán gazdát cserélt egy bórsapka és egy motoros szemüveg, majd...

Amália az ősmotor nyergébe pattant. A „sáska” elfoglalta a hátsó ülést, egy kétségbeesett pillantást vetett a társaságra – lehet, segítséget kért némán? –, és Amália egyetlen rúgással elindította a motort. Éktelen dörgés és füstfelhő közepette lőtt ki, szinte álló helyzetből azonnal hatvanra gyorsult fel... A gyerekek leesett állal bámulták ezt a csodát. Oszkár később azt állította, a kanyarban a „sáska” vízszintesen lebegett ki oldalt, akár egy zászló, csupán erős markának köszönheti, hogy nem zuhant a bokrok közé.

– A megyéhez megy – suttozta Katinka.

– Már másodszor – tette hozzá Ákos.

– Pénzt kell szereznie, különben... – Anikó megfordult, a kastélyra pillantott. A többiek követték a mozdulatot, hamarosan az egész gmk arccal a kastély felé állt, mély tisztelettel nézték a réges-régi falakat, de az eszük másutt járt. Mit tesz most a néni? – töprengtek lázasan.

A megyei műemlékvédő hivatal előtt galambcsapat rebbent fel, amikor a fekete ősmotor fékezett. A csikorgásra a környéken mindenki az ablakhoz tódult. A néni leszállt, és csak annyit mondott a „sáskának”:

– Köszönöm, uracskám. Most menjen haza Csillagra, holnap elszámoljuk a benzinköltséget és az idejét.

„Nemcsak benzint és időt vesztettem” – szerette volna mondani a fagyaltárus, de egyelőre nem jött ki hang a torkán. Még mindig azt hitte, a szívét csak a nyelve tartja vissza. Verejtékben fürdött, és megfogadta, soha többé senkinek sem adja kölcsön a motorját. Eddig azt hitte, ő a leggyorsabb és legügyesebb motoros a magyar tenger déli partján – most szomorúan búcsúzott maga adományozta címétől is. A „flúgos amerikai nő” ezúttal csúfosan lefőzte. Megkönnyebbülten nézte a távolodó asszonyt, aki messziről, kecses mozdulattal hajította vissza neki a bőrsapkát és a motoroszemüveget. Szegény „sáska” észrevette, hogy időnként a házak ütemesen megremegnek, sőt mintha fel-felugrálnának a levegőbe – akkor értette meg, hogy ijedtében csuklani kezdett.

A néni valaha már járt itt, még a nyár elején, amikor az anyagiak ügyében tapogatózott. A gmk megalakulásakor nem is hozakodott elő társainak avval, hogy innen származik majd a pénz nagyobb része. Most úgy tűnik, mintha tévedett volna...

Háromnegyed tizenkettő volt, amikor belépett az épületbe, és megkérdezte valakitől, hol találja az igazgatót...

Ha valaki azt hinné, ettől kezdve „földrengés” rázta meg az épületet, és az ott dolgozók félelmükben kiugráltak az emeleti ablakokból – az nagyon téved. Amália néni ezúttal felülmúlta önmagát. Nem ordított, nem üvöltött, nem csapkodta az ajtókat, és nem szidott le boldogboldogtalant csak azért, mert azt rossz sorsa eléje hozta. Bement a titkárságra, és közölte, a vezetővel akar beszélni. A nevét a neki címzett borítékról olvasta le. A titkárnő furcsálkodva nézte végig a sárga ruhás, kissé megviselt idős hölgyet. Aztán beengedte a főnökéhez.

Amália néni, mint említettem, egy csöppet sem volt hangos. Nem ordított, nem fenyegetőzött, nem ájuldozott és nem zsarolt. Nem is könyörgött. A főnök – középkorú, rokonszenves, de szigorú arcú férfi – érdeklődve várta, mit fog mondani.

A néni eléje tette a levelet.

– Ezt, ugyebár, öntől kaptam.

Amikor az belenézett és bólintott, a néni leült az íróasztal előtt álló székbe, és halkán rebegte:

– Akkor meghívom önt egy temetésre.

– Tessék?

– Egy temetésre, kedves uram. Ott fogjuk örökre elásni legszebb reményeinket. Egy gmk, egy remek baráti társaság mondhat búcsút az eddig befektetett nagy pénzeknek és a nyugalmas, munkával teli, de szép életnek. Engem feltehetően börtönbe csuknak, mert nem tudom majd visszaadni a tartozásainkat. De ami a leginkább fájdalmas, az... Az, hogy szétfoszlik egy ábránd, amelynél szebbet én, aki ha... aki sok évet éltem már le ezen a földön, még szebbet nem éltem át. Egy álom volt, kedves uram, kár, hogy önök meggyilkolták.

– Meggyilkoltuk? – A főnök még mindig nem értett semmit.

– Nézze! – A néni egy icipicit felélénkült, táskájából két borítékot húzott elő. – Ímhol a csillagi Pereszteghy-kastély, amelyre annak idején némi támogatást kértem önöktől.

– Némi támogatást? Másfél milliót tetszett kérni! – Az igazgató hirtelen visszaemlékezett mindenre.

– De lealkudták rongyos kilencszázezerre, amiből nagylelkűen háromszázezret kifizettek! – vágta rá a néni régi stílusában, aztán eszébe jutott a temetési téma, gyorsan elszomorodott újra, és megtört, panaszkodó hangon folytatta: – Bizony, ennek már vége. Furcsa ugyan, hogy egy műemlékvédelemmel megbízott szervezet maga is úgy látja, jobb, ha egy régi épületet elbontanak...

A férfi már nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon és védekezzen, de a néni az egyik borítékból képeket vett elő és az asztalra öntötte őket.

– Ilyen az a kastély, kedves uram.

– Ilyen? – A főnök felkapta őket, és nem titkolt diadallal rakosgatta egymás mellé. – Hát persze! Ezek is bizonyítják, hogy helyes döntést hoztunk. Hiszen ez... No, nem! Maga is beláthatja, kedves asszonyom, hogy ez csupa rom. Se rendes teteje, se ép falai, a többről nem is beszélve... Ez egy rom, őszintén szólva.

– Elfelejtettem megemlíteni, hogy... hogy ilyen – mondta a néni még mindig halkán és alázatosan. – Ebben a borítékban a rendbehozatal előtti állapotot rögzítő képeket tartom.

– A rendbehozatal előtt?... – A főnök megzavarodott. Felállt, és kiszólt a titkárnőnek: – Küldje be Muzsolát!

Muzsola kartárs vékony volt, öreg és vastag szemüveges. Rövidlátó módon tapogatózott be, nagyon örült, hogy megtalálta az egyik széket, gyorsan ráült, mint aki attól tart, hogy a bútordarab elmenekül előle. A keze remegett. Alighanem nyugdíjas kiségitő lehetett.

– Muzsola! – dörrent rá az igazgató. – Mi van a csillagi kastéllyal?

– Rommá lett – dörmögte amaz, meglepően mély medvehangja volt, pedig nem sokkal múlta felül egy nagyobb madár méreteit. – „Vár állott, most köhalom...” – idézte ábrándosan.

– Nézze meg a képeket. Maga ennek a referense! – Muzsola egészen közel emelte a szeméhez a fotókat.

– Látom. Romok. Egy kőműves ajánlotta, hogy ha neki engedjük át a lebontását, kétszázezer forintot ad a használt anyagokért, és miénk marad a telek is.

– De mi nem kereskedhetünk műemlékekkel! – A főnök zavart pillantást vetett a néniire. – Nekünk az a feladatunk, hogy megőrizzük őket! Ezt a levelet maga íratta a csillagi kastélymentő gmk-nak, és elém tette, hogy írjam alá, igaz?

– Igaz – bólintott Muzsola, nem vesztve el a nyugalmát. – Államunk nem engedheti meg magának, hogy minden romhalmazból palotát csináljon, hát gondoltam, szelektálni kell...

– Maga csak ne szelektáljon! – A főnök dühösen fűjt. Szemlátomást szégyellte, hogy egy ilyen vitára éppen egy idegen előtt kerül sor, de maga hívta be ezt a Muzsolát. Már emlékezett is a jelenetre, amikor ez a Muzsola beóvakodott, és eléje tette a levelet, ő éppen telefonált, és csak gyorsan alákanyarintotta a nevét... A néni ezt a lélektanilag rendkívül kedvező pillanatot használta fel. A másik borítékból is kivette a fotókat, és szerényen, nagyon szerényen mondta:

– Ez pedig a felújított rész mostani állapota. Két napja csináltam a képeket. Saját kezűleg – tette hozzá, mintha ennek bármi jelentősége is lenne.

A főnök felvette a képeket az asztalról, sorban megnézegette, majd Muzsola elé dobta őket

– Hát csak nézze a „romokat”, maga szerencsétlen! „Vár állott, most köhalom...” ugye, Muzsola?

Muzsola nyugalmát semmi sem ingathatta meg. Szép lassan, egyenként vette kézbe a képeket, jól megszemlélte őket, aztán sóhajtott:

– Hamis tájékoztatást kaptunk, főnök.

– „Kaptunk?” Ki ezért a felelős? Magát tájékoztatták félre! Ment volna ki a helyszínre, mielőtt ilyen lépésre határozta el magát!

Muzsola csak legyintett.

– Hiszen ha kimegyek, se sokat látok, főnök.

– Ez igaz. Maga aztán alig lát valamit. Minek is tartjuk itt? Van éppen elég nyugdíjas építészmérnök, akinek kevesebb dioptriás szemüvege van, mint magának. Tűnjön el a szemem elől, de igencsak sebesen, Muzsola ... Menjen vissza a kuckójába, és gondolkozzon, hogyan hozhatjuk helyre az ügyet. Merthogy azt a pénzt már kiutaltuk másnak. – És ekkor a néniire nézett. Muzsola kicsoszogott. A néni sápadtan ült a helyén. Mit sem ér tehát a fotódokumentációval? Hiába újítják fel szépen a kastélyt, ha... ha nem lesz pénz?

A főnök visszaült a helyére, hallgatott. A csönd kissé hosszúra nyúlt. Végül így szólt:

– Az idén már nem lesz pénz, ez biztos. Januártól ismét kérvényezhetik a dolgot, és akkor természetesen kiutalunk majd, amennyit csak lehet. No, annyit már nem, amennyit szeretnének, de valamennyit... valamennyit biztosan.

Amália szótlánul összeszedte a fényképeket. A küszöbről még visszafordult.

– Szóval tényleg eltemethetjük az álmainkat?

A főnök nem válaszolt, nem is nézett a nénire. Az asszony halkan becsukta maga mögött az ajtót. A lépcsőn lefelé, a hűvös öreg falak között megállt. Könnyeit nyelte. Most, hogy senki sem látta, aki ismerte volna – hát ennyire elengedte magát. Zsebkendőjét vont elő, megtörölte a szemét, és azon gondolkodott, mit fog mondani a többieknek. Hogyan néz a szemükbe? Egyáltalán, van-e a világon olyan szó, amellyel elmondhatja nekik, hogy... Hogy vége az ábrándoknak, az élet legyőzte őket, a kastélyból semmi sem lesz? Ami rom volt, örökre az is marad?

Lassan ment ki a térre.

HATODIK FEJEZET

Egy rejtélyes fuvar – Hugó és Tóbiás – Az idegen felbukkanása – Aszfalt minden mennyiségben – A fájó titok

Sötét felhők gyülekeztek a Kastély Gmk fölött. Ezt mindnyájan megéreztek, még talán azok is, akik nem tartoztak közéjük.

A kőműveseknek feltűnt, hogy a néni nem hajtja már őket olyan lendülettel, a strandon „összefogdosott” segéderők is megfogyatkoztak. Hát még ha tudták volna, hogy egy ideje már nem vásárolnak anyagot sem! Ákos bácsi csak a fejét vakarta, ha erre gondolt. Mivel pedig szinte folyton ezen járt az esze, hát szüntelenül vakarózott. Katinka sem volt sokkal jobb állapotban. Néha rémülten gondolta, hogy ha túlságosan megszorodnak a tartozásaik, egy napon adóvégrehajtók népes serege jelenik meg a vár falai alatt. Már látta maga előtt az csillagokba illő jelenetet: kontyos végrehajtók létrákat támasztanak a falhoz, és próbálnak feljutni, a gmk tagjai pedig vitézül és derekasan védekeznek majd: forró vizet, köveket, szurkot zúdítanak az ostromlók nyakába. A végrehajtók seregének kapitánya – feltehetően egy Budapestről érkezett fő-fő-adóhivatalnok – sátrában ülve fogalmazza ultimátumát, majd azt egy extra méretű nyílvezzőhöz kötik és fellövik a várba. A kapitány természetesen Ákos lesz, a zászlójukon minden bizonnyal Amália néni egyik nagyméretű kalapját lehet majd látni, ez lesz a jelvényük. A gmk seregében Oszkár és Gergely bácsi is helyet kap, nem is szólva a hölgyekről és a gyerekekről. Meglehetősen családias hadsereg, jutott még Katinka eszébe, aztán az is, hogy zsoldosokat is felbérelhetnek. Kocsis úr kőműveslegényei és a Balaton-parti hátizsákosok remekül megfelelénének e célnak...

Ábrándozásaiból kiáltás riasztotta fel. A kaput verte valaki. Az asszony tudta, hogy a többiek mind elmentek pénzt keríteni, a gyerekek pedig vagy a strandon, vagy a faluban csavarognak. Katinka az első pillanatban nem is tudta elválasztani egymástól képzelete álmokképeit a valóságtól. Csak nem az ostromlók állnak a kapu előtt?

A kaput ismét megverték. Katinka végre lerázta magáról a rémálom bilincseit, kicsapta a konyha ajtaját.

– Megyek már!...

Kitárta az ajtót, és megdermedt.

A várkapu előtt nagy teherautó állt, tele téglával. A motor még járt, a déli melegben csak úgy izzott-vibrált a levegő a motorház fölött. Katinka nagyot nézett, még sohasem látott ennyi ezer téglát egyetlen autón. No de az az autó sem volt mindennapi! Igen nagy és ráadásul pótkocsis jármű volt. Mellette két férfi állt. Az egyik kicsi volt és szerfölött kövér, a másik magas és sovány. Egészen olyanok, mint régi filmekben egy komikuspár. A kicsi ráadásul majdnem kopasz is volt, a magasnak viszont bőségesen nőtt a fején szőr, alig látott ki egybefolyt szakálla-haja-szemöldöke közül.

– Kezét csókoljuk. A kastély építőket keressük – mondta a kicsi, és ok nélkül a kezét dörzsölgette. Egy vigyorgó mesebeli törpére emlékeztette Katinkát. Az asszony rosszat sejtve

kérdezte:

– Biztos, hogy minket?... A Kastély Gmk-t?

A magas egy papírlapot húzott elő. Valószínűtlenül hosszú volt, akár a számítógép által kiöklendezett leporelló. Mikor a felső végét a szeme elé tartotta – rövidlátó lehetett –, a vége a térdéig hullott alá.

– Borzogh Ákos? – kérdezte öblös hangon. Senki sem hitte volna, hogy pont ennek a vékonyak van ilyen pincehangja.

Katinkának elröppent már a rossz hangulata, de azért a sok ezer téglá megrémisztette. Nagyot nyelt.

– Úgy nézek ki, mint egy férfi? – kérdezte incselkedve. A magas ekkor elvette szeme elől a papírlapedőt, jól megszemlélte Katinkát egészen közelről, aztán közölte a szemle eredményét:

– Nem, maga nem férfi.

– De nem ám, Tóbiás! – ujjongott a kicsi. Szemlátomást egyetértett társával, és ennek nagy örömmel adott kifejezést. Körbetáncolta őket, akár egy vidám cirkuszi törpe, majd a kocsira mutatott. – Hová rakjuk le a nyolcezer téglácskát?

– Nyolc... ezer... tégl... téglácskát? – Katinka csuklani kezdett a döbbenettől, ami egy cseppet sem volt nőies dolog. A törpe zavartan megtorpant. A magast – akiről már tudjuk, hogy a meglehetősen ritka Tóbiás névre hallgatott – semmi sem hozta ki a sodrából.

– Szóvai Borzogh Ákos nevére érkezett a téglá. A fuvardíj ötezer-ötszáz forint, merthogy meglehetősen messziről hoztuk.

– Te jó ég! – Ha Katinka arra gondolt, hogy csak a fuvardíj ötezernél többbe kerül, mibe kerülhetnek maguk a téglák? Nyolcezer téglá, aminek darabja ki tudja, hány forint – hisz mostanában minden héten más az áruk, ki győzné fejben tartani? Vagy harmincezer forint kellene sebesen! Mikor háromszáznál több nincs a háznál!

– Én ... én most nem tudom kifizetni... – nyögte, és rettenetesen szégyellte magát. Tizenkétezer szeplője külön-külön is elvörösödött, ez csak növelte a hatást. A kicsi kövér téglaszállító megtorpant, lábujjhegyre állva szemlélte ezt az érdekes természeti jelenséget, majd a fejét csóválta.

– No, no, nem kell szomorkodni, kisasszony. Minket erre is figyelmeztettek. Sebaj, kisasszony.

„Kisasszony!” Ez a szó aztán végleg megfőzte Katinkát.

Harmincéves elmúlt már... no, hagyjuk, hány évvel ezelőtt, a lényeg az, hogy bizony már nagyon régen szólítottak utoljára kisasszonynak. Most egy pillanatra a mennyekbe röppent, és olvaton felelte:

– A férjem... talán ő tudna fizetni... de nincs itthon. A tészben dolgozik.

– És ki a gmk vezetője? – érdeklődött a magas, rendkívül mély hangján.

– Amália néni...

– Csak így egyszerűen „néni”? – A kicsi megint körbeugrálta őket. – Málíka, Málíka! Tényleg így hívják?

– Így hívják – bólogatott Katinka, és a gyomrából nem múlt el a nyomás. – De most nem tudom, hol van. Azt hiszem, elment pénzért... Szóval pénzügyeket intéz. Az ügyvédünk nem ebben a faluban lakik. A többiek meg... úgysem tudnák fizetni a téglát. Amit különben is a kastélynál kellene lerakni.

– A kastélynál? – ismételte elgondolkodva a magas. – És az hol van?

– Megmutatom szívesen – mondta Katinka.

A magas végigmérte, mintha kételkedne benne, hogy egy ilyen Katinka-féle asszony képes nekik megmutatni az utat. Aztán nagy kegyesen bólintott.

– No, ugorjon föl.

– Becsukom a várat – mondta az asszony, és elsietett. A magas csak akkor vette észre, miféle építmény előtt állnak. Tömlőszerű orrát a magasba emelte, szinte szaglászta a meleget árasztó falakat. A csipkés ormot, a tornyot, a meredek tetőt. Még az egyik sarkon csatlakozó villanyvezeték is felkeltette a figyelmét. Aztán lehajolt, nagyöri mélyre, hogy barátja és társa is hallja bizalmas,

csak neki szánt kérdését:

- Te Hugó, szerinted ezek normálisak?
- Kik? A szeplős hölgyemény?
- No ... akik ilyen várat építenek.

– Szeretnél te is ilyenben lakni, csak nem mered bevallani, Tóbikám – állapította meg a kicsi olyan hangon, hogy a magas már nem mert ellenkezni. Még egyszer megnézte a várat – ilyenben lakni? Aztán nekifogott összehajtogatni a leporellót. Ez elég sok idejét elvette, így mire Katinka útra készen kilibbent a kapu elé, még nem készült el vele. Most erre még kisebb lett az esélye, ugyanis amint rápillantott az asszonyra, mindent kiejtett a kezéből.

Még nem mondtuk, de most itt az ideje közölni: Amália néni hatása akkoriban kezdett érvényesülni a faluban. A Málka-féle divatra gondolunk, természetesen. Merthogy a balatoncsillagi hölgyek elsősorban azt tanulták-lesték el tőle, amit mindenki rögtön láthatott. Nem a szívjóságot, az erélyességet, a céltudatos előretörés képességét vagy éppenséggel a spanyol nyelvtudást. Dehogy! Hanem az öltözködését.

De ami most belefojtotta a szuszt Hugóba és Tóbiásba, az nem volt más, mint a néni egyik ajándékkalapja. Átmérője egyes, állítólag hiteles mérések szerint meghaladta a száztizenöt, magassága pedig a hatvannyolc centimétert. Merthogy középen olyan mexikói sombrero mintázó kúpos kiemelkedés volt. Ez állítólag egy ottani vulkanikus hegység pontos mása volt. Ja, tegyük még hozzá, hogy a kalap karimájának széle aranyosan sárga, a többi része pedig mélylila volt.

Hugónak káprázott a szeme, Tóbiás pedig szédülni kezdett.

- Üljön be előre, kedves kis... asszonyom, és mutassa az utat.

Katinka frissen, fiatalosan fellendült volna a vezetőfülkébe jobbról, de a kalap beakadt a fülke nyílásába. Sehogyan sem fért bele. Az asszony zavart mosollyal vette le és az időközben hátra, a téglahalomra fellendült Tóbiásnak nyújtotta.

- Tartsa meg, kedves uram. Csak pár perc az egész, a kastély nincs messze.

Tóbiás arcát leírni – lehetetlen feladat. Az imént többször mély lélegzetet vett, ettől némileg megnyugodott, ámde most, hogy a kalap ismét a szeme elé került, csak fújtatott tehetetlenül, akár a partra vetett bálna. Az asszony viszont kedvesen mosolygott rá, és ez megtette a magáét. Elvette tőle a ruhadarabot, de nem uralkodhatott az arcán. A férfi olyan utálattal fogta meg a lila malomkereket, akárha egy tucat döglött patkányt bíztak volna rá. A kicsi a volán mögé pattant, tolatni kezdett. Katinka látta, hogy igen ügyesen vezeti a hosszú szerelvényt, pedig alig látott ki a volán fölött. Az ülésen több párnát látott Katinka, Hugót ezek emelték a magasba. Kikanyarodtak a vár előtti utcába, majd – más út nem lévén – át kellett hajtaniok az egész falun.

A főutcán a látvány meglehetősen szenzációt keltett. Dübörgő motorral ment a megrakott autó, hátul pedig vöröslő téglahalom tetején üldögélt egy valószínűtlenül hosszú, szakállas fiatalember valami lila kerékkel a kezében.

Így döcögtek be a mellékutcán a parkba. Amikor meglátták a kastélyt, megfélelkeztek minden egyébről. Tóbiás a kalapról, Hugó a vezetésről. Így nem csoda, ha forduláskor legázolt néhány csenevészebb bokrot. Szerencsére azok közül, amelyeket a néni úgysis kiirtásra szánt.

- Ilyen nagy! – álmélkodott Hugó, mikor megérkeztek.

– Ilyen szép! – álmélkodott Tóbiás, és leugrott a téglahegyről. Előbbi aggodalmas ötletét megvalósítva a kalapot ejtőernyőként használta, ezért aránylag lágyan ért talajt. Aztán minél előbb meg akart tőle szabadulni, a kikászálódó Katinka kezébe nyomta. Katinka feltette a fejére. Attól kezdve mindenki csak tisztos távolból beszélhetett vele – no nem a tekintélytisztelet, csupáncsak a széles karima okából.

– Itt vagyunk! – rohantak oda a gyerekek. Katinka kissé megkönnyebbült. Van itt néhány ember, aki lerakhatja a rakományt. De mi lesz a kifizetéssel? Tanácstalanul fordult a szállítók felé. Azok még mindig a kastélyt nézték, és ilyen velős észrevételeket cseréltek egymás között:

- Hát ez bizony nagy.
- De még mennyire nagy!

- És két szárnya van.
- Az, jobb és bal.
- Ki hitte volna!...
- Ekkora tető alá négy ház fér, bizony.
- Van vagy száz ablaka.
- Van az kétszáz is.

Katinka félve közeledett hozzájuk. Hugó és Tóbiás összenéztek, a gyerekekre is vetettek egy pillantást, és már tudták, miről lehet szó.

– Rakodjunk le?

– Nagyon megkérem magukat. – Katinka szeplői összeszaladtak, aztán ismét szétfutottak. Nyakán, vállán, karján is volt több ezer példány, Hugó ezúttal is álmélkodott,ilyent még nem látott. Tóbiás megtörölte a homlokát, megvakarta nyakát szakálla alatt – aztán megadóan sóhajtott:

- A megrendelő ezt is kifizeti, Hugó. Hiszen ő is mondta, nincs ezeknek egy vasuk sem.
- Nagyon remélem, hogy kifizeti, Tóbiás.
- Akkor hát...
- Álljunk neki.

Katinka intésére a gyerekek láncba álltak.

Nem volt ez könnyű munka. Sokáig – hetekkel, hónapokkal később is – emlegették még azt a napot. Az égből valósággal ömlött a forróság, az arany sugarak, amiket máskor – például a strandon – olyannyira szerettek, most szinte ellenségükké lettek. Izzadtak, a verejték homlokukról a szemükbe folyt. És nem volt vége a tégláradatnak; Hugó és Tóbiás fáradhatatlanul dobálták onnan fentről, ők pedig – Csaba, Huba, Zoli, Anikó és Katinka továbbították az épület első fala mellé. Közel a főbejárathoz raktak előbb egy nagy rakást, aztán egy másikat, egy harmadikat... Közben úgy tetszett, a teherautón és a pótkocsin még mindig ugyanannyi a téglák, mint kezdetben. Védőkesztyűik hamarosan kirongyolódtak, kezükön sebeket vágott a téglák éle, sarka. És furcsa volt, hogy egyre nehezebbek lettek. Mintha a gyárban nem ügyeltek volna arra, hogy minden téglák egyforma súlyú legyen...

Katinka már rég levetette kalapját. Csaba és Huba olykor összenéztek, de nem szóltak. Nem volt szükségük beszédre, értették egymást. Anikó összeszorította a fogát, és eldöntötte, addig fogja bírni, amíg a fiúk. Hiszen semmivel sem alábbvaló ő sem, igaz? Ezt ismételte magában, közben már szédült néha, és bár árnyékos helyet talált magának az egyik hamar felnőtt téglarakás mögött, azért már majdnem rosszul lett a hőségtől.

Zoli, a várúr fia sem érezte magát jobban, de ő kétszeresen is megmakacsolta magát. Egyrészt az ikrek előtt nem akart leszerepelni, tudta, ebből még hetekig tartó gúnyolódás lenne, sőt Csaba és Huba jövő nyáron is előhoznák a dolgot. Másrészt mindent megtett, hogy Anikó előtt ismét erősnek és kitartónak mutassa magát. Ebbeli igyekezetében a végén már lihegett, és nem mindig sikerült olyan könnyedén elkapnia a következő téglát, ahogyan szerette volna. Egyik-másik a földre is zuhant. Olykor eltört. Ilyenkor Zoli kénytelen volt elviselni az összes munkatárs megvető tekintetét. De ez a megvetés csak addig tartott, míg ők is elejtettek egyet-kettőt. Akkor aztán Zoli tekintett rájuk olyan megrovással, akárha többszörös gyilkosságot követtek volna el.

Aztán egyszer vége szakadt ennek is. Hugó és Tóbiás leugrottak a platóról.

- No, kisasszony?...
- Elfogytak a téglák.

– Hála istennek! – nyögdécselte elhalóan Katinka, és ledőlt az árnyékba. Még aláírta a leporellót, amit a magas tartott eléje, aztán majdnem elájult – mindenesetre tengerpartot látott és pálmafákat, fehér homokot és színes napernyőket, jó lett volna belegázolni a hús hullámokba... Mire kinyitotta a szemét, a kicsi és a magas felpattantak az autóba, onnan köszöntek ki:

- A megbízónk meg kifizeti a rakodást is. Mármint nekünk.

– Nekünk meg a gmk fizeti – mondta Csaba. Csak azért, hogy lássák ezek a szállítók: ők sem alábbvalóak náluk.

– Hát viszlát! – A magas Tóbiás még egy pillantást vetett a közeli fa ágán himbálózó lila kalapra, majd gyorsan elfordította a tekintetét. Hugó gázt adott, és a teherautó lassan eldöcögött a műút felé.

A park szélén egy széles fatörzs mellett ott állt a zakós idegen. Szeme elé emelte a fényképezőgépet, csinált néhány felvételt, majd eltette a kis japán masinát, és még sokáig állt rejtekhelyén, nézte a kastélyt.

Amália néni csak délután került elő. Gergely bácsival jött. Hamarosan befutottak a többiek. Katinka és a gyerekek látták az arcukon, hogy mindnyájan sikertelenül jártak. Ákos halkán káromkodott, majd feleségére pillantva zavartan elhallgatott. Oszkár érezve az általános elkeseredést és rossz hangulatot, meglapult. Piroska mellett Szilvia, az ügyvédnö is hallgatott. Fáradt volt, hisz reggeltől futkosott a néivel. Ám hiába mentek el minden szóba jöhető hivatalba, sehol sem várták őket tárt karokkal. Nem lobogtattak százezreket az orruk előtt, nem nevettek rájuk nyájasan, nem kínáltak még többet is, mint amennyit kértek. A takarékszövetkezet, a téesz, a harmadik faluban lévő másik téesz, a műanyaggyár és a halászati szövetkezet – semmi. Órákig gyözködtek őket, eredménytelenül. Bár némelyik cég kénytelen volt mostanában eladni balatoni üdülőjét is, mégsem akart magának évente pár hétre néhány szobát biztosítani a leendő „Hotel Kastély”-ban. A néni rekedtre beszélte magát, szintúgy Ákos is. Gergely bácsi közben a megyénél is járt, felkereste egykori tanítványait. Mindenütt megértéssel hallgatták, de amikor kiejtette száján azt a szót: pénz – csak sajnálkozva tárták szét karjukat.

– Mit képzelsz, Gergely bátyám? Ilyen időkben? Minden fillért meg kell fognunk, legszívesebben örökre megmarkolnánk, ha lehetne, sohase adnánk ki a kezünkéből.

– De fene takarékosak vagytok egyszerre – mormolta az öreg, de ezt már csak kifelé menet a folyosókon, lépcsőházakban mondta, ahol senki sem hallotta: – Eddig sokszor pazaroltatok! Most meg sóherek lettetek...

Szilvia a környék tehetősebb embereit járta végig. Főorvosokat, itt nyaraló fővárosi művészeket. Tudta, hogy van pénzük. De egy bizonytalan üzletbe senki sem mert belevágni. Még ha jó kis kamatra lehetett volna elhelyezni a pénzüket, akkor talán... De így inkább videomagnókat vásárolnak maguknak, meg telkeket, felelték Szilviának. A szegény ügyvédnö mindenhol úgy kotródott el, akár a megvert kutya. Mind bánatosabban indította kocsiját, végül az is elszomorodott, és az utolsó sikertelen látogatás után már a házigazdának kellett betolnia, az akkumulátor rakoncátlankodott.

Oszkárnak egészen más feladatot adott a néni. Piroskával kocsin bejárták a környező gyárakat. Ezek persze a parttól távolabb voltak. Az anyagbeszerzőként jelentkező Oszkár mindenütt csak annyit kért, hadd tekinthesse meg a hulladékokat, hátha talál valami hasznosíthatót, amit esetleg megvásárolna. Néhol be sem engedték, másutt Piroska bájos mosolya enyhítette meg a portásokat. De volt olyan gyár is, ahol örömmel fogadták, és valami alfőnök vezette őt a hulladékokhoz. Látszott, hogy ezeknek nagy szükségük van pénzre. Oszkár talált is néhány tucat használható vassínt, amikkel az első emeleti mennyezetet szerették volna megerősíteni. Másutt fellelt régi gerendákat és kidobott hulladék rézlapokat, ezekből remek ablakpárkány-borítást csinálhat majd egy bádogosmester. Oszkár hát tulajdonképpen sikerrel járt... volna, ha másnap elmehetne mindezekért az árukért, pénzzel a zsebében. De most már tudta, erre nem sok esélye van.

A néni leült egy asztal mellé. Az a szó persze, hogy „asztal”, erős túlzás volt; a kőműveslegények állványkészítés közben itt-ott leejtettek néhány törött végű, keskenyebb deszkát, Ákos ezekből ütötte össze azt a bizonyos szabadtéri bútordarabot. Katinkát egy erősen elaggott, tántorgó kecskére emlékeztette az asztal, de ezt a világot sem mondta volna meg férjeurának.

A gyerekek még mindig pihentek. Szilvia is a néni mellé ült. Ákos pár téglából csinált magának sámlit. Oszkár és Piroska egy fának támaszkodtak.

– Nincs pénzünk, gyerekek – kezdte a néni. Ez nem volt újság, hát hallgattak. A néni levette széles karimájú, szemfájdítóan sárga kalapját, körülnézett. Megpillantotta Katinka ugyanilyen,

ámde lila kiadású fejfedőjét, amely egy ágon himbálózott a könnyű szélben. A néni meglendítette karját, a sárga kalap – akár egy kisméretű „repülő csészealj” – felszállt a magasba. Elegáns ívet írt le a nagyon is jól azonosítható repülő tárgy, majd pontosan Katinka kalapja mellé, egy másik ágon akadt fent. A néni büszkén körülnézett – értékeli-e valaki remek teljesítményét? De senki sem figyelt rá. Még a gyerekek arcán is bánat üldögélt. Amália erre megint elszomorodott. Helyette Ákos szólalt m-eg:

– Nincs mese, abba kell hagynunk. Jövő tavasszal a műemlékvédők ismét adnak pár százezret, arra elég lesz, hogy egy szezonban működtessük a balszárnyon a földszintet. Lesz ott hat szoba, ha ez állandóan foglalt, akkor abból is összejön valamicske pénz. Annyi talán, hogy két év múlva megcsináltathatjuk a balszárnyon az emeletet is...

– És amit két év múlva terveztünk megcsinálni, az hat év múlva sem lesz készen! – csapott Amália az asztalra. A rozoga bútordarab erre nemes egyszerűséggel összerogyott. A deszkákat tartó szögek megcsillantak, ismét napvilágra kerültek. Néhány szilánk jelezte csak a néni félelmetes és cseppet sem nőies erejét. De a néni erre sem ügyelt, asztal híján most saját térdét csapkodta, és emelt hangon kiabált tovább: – Így én nem játszom! Mindenképpen pénzt kell kerítenünk valahonnan, ha kell, a föld alól is!

– Keressünk kincseket – jegyezte meg Anikó. Szerencsére olyan halkán, hogy a néni nem hallotta. Szilvia odébb rugdosta a nem sok napot megélt asztal földi maradványait.

– Mese pedig nincs – ismételte kedvenc mondásukat Gergely bácsi is. De ő ezt egészen másképp értette. Meg is magyarázta: – Bele kell nyugodnunk, hogy nem lehet mindent egyszerre és gyorsan megcsinálni. A Kastély Szálló jövő tavasszal jóval szerényebb méretekből nyílik, aztán majd meglátjuk, mit tehetünk...

– De akik kölcsönt adtak, azok már jövőre szeretnék visszakapni a nagy részét! – Szilvia józanul mérlegelte az esélyeket. – Az itteni tévesz például jövő nyár végén félmilliót akar kapni. És ha megcsinálják is a lovasiskolát, kik fognak lovagolni? A hat szobában nem mindig lovagolni tudók szállnak majd meg.

– Ráadásul azt terveztük, olcsón adjuk a szobákat, hogy a vékony pénzü turistáknak is legyen szállásuk – tette hozzá Ákos.

Oszkár a „vékony pénzü” szóra felkapta a fejét. Nem tudta elhessegetni maga elől a képet; rongyos, szakadt alakok vándorolnak a kastélyba vezető úton, rengetegen lesznek, és mind szegény! Jönnek keletről és nyugatról, batyuval a vállukon, akár a mesék szegénylegényei. Csupa-csupa legkisebb fiú, akik mind királyfiak akarnak lenni. De legalábbis megszállni szeretnének a kastélyban. Életükben egyszer, hogy elmondhassák majd másutt: Magyarországon valaha egy Balaton-parti kastélyban laktak. Aranyozott falak között, magas, festett mennyezet alatt.

„Aranyozott falak?” – Oszkár keserűen mosolygott. Itt még aranyozatlan falak sem lesznek, ha minden így megy tovább. A téglákra tévedt a tekintete, felélénkült:

– De azért ez jó vásár volt. Ennyi téglá! Hol szereztétek?

Ákos a néniére intett.

– Tőle kérdezd, barátom. A néni csodálkozott:

– Én?... Nekem semmi közöm hozzá. De igaza van Oszkárnak. Jó vásár volt. Bármelyiktek is vette, köszönet érte. A közfalak pótlásánál nagyon jól tudjuk majd használni a kisméretű téglákat.

– Hát nem te küldted? – Katinka szeme kistányér nagyságú lett, szeplői nyugtalanul táncoltak homlokán és nyakán. – Hiszen azt mondta a Hugó ...

– Miféle Hugó? – Amália összehúzott szemmel nézett Katinkára. – Nincs neked lázad, lányom?

– Nincs. Hugó és Tóbiás hozták a téglákat, csak hát Tóbiás nagyon szégyellte a kalapomat, mikor felült a rakás tetejére...

Amália, Gergely, Ákos és Szilvia aggódva néztek össze. De a gyerekek akkor a várúrnő segítségére siettek. Egymás szavába vágva magyarázták, hogy valóban volt itt egy ilyen hatalmas teherautó, két vígjátéki alak hozta a téglákat, és ők, bizony ők rakodtak le róla! Csaba hozzá is tette:

– A mi kis gyenge kezeinkkel. Csak Katinka segített!

– „A kis gyenge kezetek...” Még a végén megsajnálak benneteket – mormolta a néni kissé elérzékenyülten. A gyerekek ebből már tudták, hogy az az időben meghatározhatatlan „végén” már el is érkezett. Csaba és Huba odaszaladtak hozzá, Anikónak sem kellett több, ő is követte őket. Zoli, látva Anikó iramát, szintén rákapcsolt. A néni nevetve ölelte magához mind a négy gyereket, az „unokáit”. Aztán elkomorodott, és Ákosra nézett.

– De akkor, a fenébe is... hát ki vásárolta nekünk azt a pár ezer téglát?

Gergely bácsi csak a bajuszát pödörgette, ami nála a nagyfokú idegesség jele volt. Piroska félve mondta ki:

– Lehet, ismét a Széll próbálkozik?

Oszkár hirtelen felült, és kettőt csuklott ijedtében. A saját gondolataitól ijedt meg.

– Mi van, ha ez a bontómester bosszúja? Ő erre sem sajnálja a pénzt. Ideküldte ezt a sok téglát, amiről nincs papírunk, azt sem tudjuk, honnan származik. Lehet, úgy lopták? És feljelent bennünket a rendőrségen, hogy lopott téglát használunk a kastély építéséhez! Lehet, éppen ebben a percben tesz feljelentést ellenünk?

A nénit még sohasem látták ilyen idegesnek. Fel is állt A gyerekek úgy hullottak le róla, akár az érett gyümölcsök a fáról. Amália az égre vetette a fejét, és imígyen szólott:

– Hogy az a kacifántos, fodros szoknyás, nagy nőstény elefánt taposná össze az efféle undorító alakokat! Hogy essen beléjük a népies nyavalya hetedik változata, az, amelyiktől lila szilvák nőnek ki a hátukon, és villanykörte lesz a fejük! Háromezer méter magasból essen rájuk egy végelgyengülésben elpusztult nyolckilós vadliba! Fulladjanak bele egy hideg vizű patakba, ahol négyféle folyami rák lakmározik majd belőlük vígan!

Oszkár nem bírta tovább, a földön fetrengett a nevetéstől. Piroska csitította, de – amikor elképzelte, milyen is lehet a fodros szoknyát viselő elefánt, amelynek a néni szerint kacifántosnak is kell lennie... hát ő sem bírta megállni. És a négyféle rák, amelyek vígan lakmároznak? Táncolnak közben netán, vagy hogyan mutatják ki jókedvüket? Csak a többiek hallgattak. A veszély nagyon is közelinek tetszett. Széll úr még biztosan nem felejtette el, hogy mi történt a kocsijával a kastély mellett.

– Mese pedig nincs – közölte most Ákos, és felállt. – Jobb lesz, ha azonnal szólunk a rendőrnek. Be kell jelentenünk, mi történt. Keressék meg azt a két embert, akik a téglát hozták. Hát nem gyanús, hogy ilyen értéket hoznak, még fuvardíjat sem kérnek, csak úgy szóltanul eltávoznak utána?

– De igen!

– Ez nagyon gyanús! – helyeselték a hölgyek. Csupán Katinka volt kissé szomorú. Lehetséges, hogy Hugó és Tóbiás... gazemberek? Netán bűnözők, Széll úr cinkosai? Vagy mit sem sejtjenek e szörnyű ármányból, nem részesei neki? Hiszen olyan rokonszenvesek voltak! És az is mellettük szól, hogy őt többször is kisasszonynak szólították.

– Megyek – állt fel Ákos, és tényleg indult volna. Érezte, nem szabad várnia egy percet sem.

Mégsem indult el. Csak állt, lába a földbe gyökerezett. Meredten bámult a fák közé...

Az egyik ösvényen egy férfi közeledett. Határozottan, habozás nélkül jött feléjük. És mindnyájan felismerték.

– A zakós idegen! – morogta Oszkár.

– Az adóspicli – suttogta Amália.

– Az argentin rendőrfelügyelő – így Huba.

– Vagy egy itteni felügyelő – tódította az ikre.

Az idegen csak jött, jött. Hamarosan ott állt előttük. A felnőttek önkéntelenül is felálltak. Ákos közelebb húzódott az asszonyokhoz: ha meg kell őket védeni, bizony nem sajnálja majd használni az öklét! Oszkár is így vélte, de azért még körülnézett: ha menekülni kell, merre futhat el idejében?

Az idegen ötven év körüli, kissé megviselt arcú férfi volt. Amikor közelebb ért, látták, barna a haja és a szeme. Mint a hírek szerint eddig mindig, most is kifogástalan fehér inget és nyakkendőt viselt, ami ebben a délutáni melegben valósággal öngyilkos cselekedetnek tetszett. Az elegáns ruha

napbarnított, kisportolt testet rejtett.

És a férfi mosolygott.

Egyenesen Amália néni elé lépett és megszólalt:

– Kedves asszonyom! Üdvözlöm, és engedje meg, hogy bemutatkozzam.

Kis csönd lett, a néni a meglepetéstől szólni sem tudott, ami nagyon nagy dolog volt, hiszen őt kevesen tudták meglepni.

Az idegen mindenestre kihasználta ezt a szünetet. Halkan szólt:

– Pereszteghy Kázmér vagyok. Ebben a kastélyban születtem.

Azt mondják, hatalmas viharok után egy nagyon rövidke percre mindig elcsitul a természet. Trópusi ciklonok csavarnak ki ősfákat és rombolnak le egész városokat, törnek hidakat és tornyokat, süllyesztenek el hajókat – és amikor elvonulnak, a rémült természet egy percig hallgat, mintha még nem merne lélegzetet venni.

Magyarországon, Balatoncsillag közvetlen közelében, a nagy, zöld vizű tó partjától alig pár száz méterre is ugyanez történt. Emberlelkek vihara csitul el, de még senki sem jutott szóhoz. A bejelentés megrázta a jelenlévőket, elvette a szavukat, csupán csak vadul gomolygó gondolatokat ébresztett.

Lehetséges, hogy egy valódi Pereszteghy áll előttük? Abból a családból, amely egykor ennek a kastélynak, sőt az egész környéknek ura volt? A gyerekek agyában egymást kergették a merész és döbönt gondolatok. Hiszen nemrég tanulták az iskolában. Középkor! Jobbágyok! Hadba vonuló parasztok! Lázadás, háború, röghöz kötöttség! Szigorú törvények! Deresre húzott parasztok! Zongorázgató, festegető, négyest táncoló grófkisasszonyok! Körvadászatok, tarokkpartik! Kártyákra feltett és elvesztett birtokok! Az első vasutak és gőzhajók! Kényeskedő vagy éppen reformpárti nagyurak. Széchenyi, Kossuth és később tanácsköztársaság, nagyipar. Földbirtokosok. Ezek a Pereszteghyek is ilyenek voltak, ezek közé tartoztak? Érdekes – villant Zoli agyába –, ez a... Kázmér, vagy mit is mondott, éppen úgy néz ki, mint más ember. Csöppet sem arisztokrata. „Mint mi.”

A néni nagyot nyelt. Tudta, szólnia kell. Ha a többiek mind megnémultak is, neki azért beszélnie kell, hisz ő itt a főnök. Ezt ugyan soha senki nem mondta ki – de mindenki tudta.

– Azok közül a Pereszteghyek közül? – kérdezte, talán feleslegesen. Hiszen az idegen már közölte, hogy itt született. A kastélyban. A néniben ez nem lelkesedést vagy csodálkozást, inkább aggodalmat ébresztett. – Remélem, nem azért jött, kedves uram, hogy bejelentse igényét a kastélyra?!

– Dehogyan. – Pereszteghy Kázmér Körülnézett. Talán széket keresett tekintetével, de ilyen bútornak itt nyoma sem volt. Katinka helyet mutatott maga mellett egy téglahalmon. Ákos is odébb húzódott. Kázmér úr lassan, kényelmesen leült, és a nénire nézett. – Ne tartson semmitől, asszonyom. Ausztráliában élek, a szüleim a háború végén vándoroltak ki, és engem is magukkal vittek. Semmire sem emlékeztem Balatoncsillagból, a csecsemők, ugyebár, nem emlékeznek élményeikre... – Mosolygott. Ettől rokonszenvesebb lett az arca, és valahogy a többiek is magukhoz tértek. Oszkár tisztelettel pislogott Kázmérra. Már a neve is olyan érdekes. Kázmér? No és Pereszteghy... Piroska gyakran hallotta emlegetni ezt a nevet az öregek szájából. De csak most nézhetett meg magának egy eleven, igazi arisztokratát. Csalódnia kellett. Nyoma sem volt rizsposz parókának, de még szmokingnak és gyémántos nyakkendőűnek vagy kézelőgombnak sem. Pereszteghy Kázmér semmiben sem különbözött más emberektől. Annak ellenére, hogy Ausztráliából jött. Zoli és az ikrek összesúgtak:

– Ez a földgömb aljából jött, képzeljétek!

– Ahol fejjel lefelé járnak az emberek.

– Negyven-valahány év alatt igencsak fejébe szállhatott a vér.

– Ne marhászkodj. Vajon mit keres itt?

A kérdésre ők is szívesen válaszoltak volna, de várniok kellett. Kázmér körülnézett. Mindenki hallgatott – látták az arcán, emlékezni próbál. De ahogyan mondta, semmire sem emlékezhetett.

Töprengve szólt:

– Anyám sokat mesélt a faluról. Meg a háborúról. Amikor engem megszült, már közeledett a front, és úgy döntöttek, nem várják be a katonákat. Fogták az értékeiket, és egy éjszaka elindultak autóval. Én meg már csak odakünn tanultam meg magyarul. Kétszer is hazajöhöttem volna, de mindig közbejött valami. A fiaim felnöttek, és most elég szépen keresek. Reklámszakember vagyok. Valami mindig idehúzott... nem tudnám megmondani, micsoda.

– Láttuk magát ezelőtt is – szúrta közbe Oszkár. – Vagy két hete jár ide a környékre, igaz?

– Igen, Siófokon lakom egy szállodában. Nem béreltem kocsit, elegendem van az autókból. Szeretem a csendet. Eljártam ide a faluba, néztem az embereket. No és a kastélyt. Csináltam sok fotót is. Képzelmek, az anyám még él. Hetvenöt múlt, és jól tartja magát. Nagyon fog örülni a képeknek.

A néni hallgatott. Mit is mondhatott volna? Ismerte ezt az érzést. Ő negyven évig volt távol Magyarországtól, de majdnem felnőttként ment el, hát volt mire emlékeznie egész idő alatt. Lopva Gergelyre pillantott – látta, férje is éppen őt nézi. Mindketten ugyanarra gondoltak. Jó szikraeső, kellemes fény a szemükben – örültek egymásnak, egymás eltalált gondolatának.

– Mi ezt a kastélyt... – Katinka félve szólalt meg. – Mi... rendbe hozzuk, mert már nem tudtuk nézni, hogyan pusztul tovább.

– Igen dicséretes dolog – bólogatott Kázmér úr. – Örülök neki. A magam szerény módján szerettem volna ehhez hozzájárulni. Sokat hallottam a faluban magukról, az egész GKM-ről...

– Gmk-ről – javította ki a néni.

– Bocsánat, gmk-ről. – Kázmér elmosolyodott. A többiekben is felengedett a kezdeti feszültség. Látták, nem ellenséggel van dolguk. – Arra gondoltam, ez az én ügyem is, egy nagyon kicsit az enyém is. Hogy ha bármiképpen is segíteni tudnék...

Ákos megköszöri a torkát, Amáliára nézett, majd így szólt:

– Ami a segítséget illeti... ránk férne. – Pereszteghy Kázmér lenyúlt a földre, felvett egy téglát.

Töprengve forgatta, nézegette, közben folytatta:

– Egy kis anyag nem árt, gondolom. A fodrász mesélte, hogy elfogyott a pénzük.

– Bizony elfogyott – helyeselték az ikrek kórusban. Anikó és Zoli hallgatott.

– Ezért küldtem maguknak néhány ezer téglát – mutatott Pereszteghy a hátuk mögött magasló halmokra. – Nyolcezer darabot, és kifizettem a fuvardíjat is. – A néni felpattant ültéből.

– A pótkocsis teherautót azzal a ... Hugóval és Tóbiással... maga küldte?

– Én. És mint említettem... hogy ne legyenek nehézségeik... bátorkodtam kifizetni az árát is meg a fuvardíjat is. Ugyebár, ha nincs elég pénzük...

– Köszönjük! – A néni megragadta a férfi kezét, szorongatta és el nem engedte jó ideig. – De miért tette, ha megkérdezhetem?

– Hát... – Pereszteghy Kázmér arca elborult. Mit válaszoljon? Annyi mindent kellett volna mondania. Az első reggelről, amikor kiment Pesten a szállodából, és az utcán meghallotta, hogy körös- körül magyarul beszél. Ilyesmit még sohasem tapasztalt. A nyelv, amelynek szavait eddig csak anyjától és néhány emigráns ismerősétől hallotta, most hirtelen életre kelt, tömegessé változott, tenger volt, amelynek hullámai körülvették őt. Jólesett lemerülni... Egész nap az utcákat járta, élvezte, hogy bárkihez szólhat, mindenki érti a szavát. Kezdetben e szavak persze nehezen hagyták el ajkát, félt is kissé, hogy nem értik meg, hogy baj lesz, ha valamit nem úgy ejt... Aztán órák alatt belejött, félelme elmúlt. Igaz, voltak szavak, amelyeket nem értett meg rögtön, ezek az elmúlt évtizedekben születtek.

Aztán lejött a Balatonra. Amikor megállt a siófoki móló csúcsán, és elnézett Tihany felé, valami megmozdult a szívében. Már tudta, el fog menni abba a faluba is. De amikor első nap végigsétált Balatoncsillag főutcáján, még nem érezte azt, amire vágyott. Csak amikor meglátta a kastélyt... Ez az öreg ház volt mindennek a kezdete. Innen indult el és most ide érkezett vissza. Ez volt hát a szilárd pont Ausztrália és Magyarország között, a világ két pontja, a múlt és a jelen között... Eleinte órákig ült a park szélén, és nézte a felhők játékát a nagy tetőn, a víz csillogását a távolban, a hegyek kékje előtt gyorsan tovatűnő vitorlákat. Hallgatta a nádas susogását, a madarakat. Még soha nem

érezett ilyesmit. Ausztrália most nagyon idegennek tetszett innen messziről, a kastély tövéből nézve.

Hogyan beszélhetne minderről?

Nyelt egyet, és Amália arcába nézett. Két tekintet találkozott, ők, csak ők ketten értették egymást, akik már érezték a honvágyat, akiket az az érzés annyiszor gyötört messzi tájakon. Pereszteghy Kázmér sóhajtott.

– Nem vagyok még öreg. Korai még arra gondolni, mit csináljak majd a pénzemmel... De a kastély az más dolog. Az nekem nagyon kedves emlék. Jó, hogy akadtak kedves emberek, akik nem sajnálják a fáradságot és a pénzt, hogy rendbe hozzák. Azt hiszem, legalább ennyit én is tehetek érte.

– Köszönjük – mondta Ákos. Kázmér végignézett rajtuk, felállt.

– Hallottam, kis szállodát akarnak berendezni... Ha készen lesz, írjanak nekem. Az Ausztráliából hazalátogató magyar ismerőseimet ide irányítom majd. Hiszen úgyis eljönnek a Balaton partjára. Fogadni mernék, hogy mindnyájan magánál szállnak majd meg. – Névjegyet adott Amáliának, majd lehajolt, és kezet csókolt neki. Ez olyannyira meglepte az asszonyt, hogy szólni is elfelejtett. Anikó tátott szájjal bámulta a jelenetet. Milyen érzés lehet az, ha egy nőnek kezet csókolnak? Kíváncsisága hatalmas volt. Mit nem adott volna érte, ha valaki neki is kezet csókol, méghozzá minél előbb!

A néni szóhoz sem jutott. Ha ezt más teszi, ha más körülmények között történik, biztosan elrántja a kezét, és jól leteremti az illetőt: „De uracskám, mit képzelsz, hogy az a rézfánfütyülő... Nem vagyok én vénasszony!” Ám most hallgatott. És hallgattak a többiek is. Aztán Kázmér úr még egy pillantást vetett a kastélyra, bólintott a társaság felé, és elment.

Utána néztek. Alakja lassan távolodott a fák között. „Holnap repülőre száll, és talán soha többé nem jön el ide. Vagy... egyszer ismét felbukkan?” – gondolta Piroska.

Kázmér elment.

Másnap reggel már senki sem dolgozott a kastély környékén. Kocsis úr, a kőműves ugyan elismeréssel nyilatkozott a téglapiramisokról, de közölte, ezt majd belül építik be, előbb a külső munkálatokat kellene elvégezni, amíg szép az idő. Ebben a néni is egyetértett, de nem tehetett mást. Ígérte, hamarosan pénzhez jut ismét, akkor majd folytatják az építkezést. Aztán elment egy faiskolába. Nem tudni, milyen úton-módon intézte el és mit ígért cserébe – állítólag Ákos is közbenjárt –, de szerzett tizenhat darab hatalmas, kétembernyi magas fenyőt. Ezeket földlabdával együtt szállították el a kastélykertbe.

– Most már csak gödröket kell ásni, uracskáim – jelentette ki. A társaság elfancsalodva nézett össze. Szilvia közölte, az ő kezei erre nem alkalmasak, és különben is tárgyalásra kell mennie. Piroskának is sürgős dolga támadt. Katinka arra hivatkozott, hogy otthon feltette az ebédet a gázra, azt ugyebár, nem lehet felügyelet nélkül hagyni. Mire észbe kaptak, a társaság nagy része szétfutott a szélrózsa minden irányába, csak a férfiak és a gyerekek maradtak itt. Gergely bácsi azzal foglalkozott, hogy lemérte a leendő fenyők helyét. Ügyelt rá, hogy egymástól jó távol legyenek, hiszen arra is gondolni kell, mekkorára nőnek majd az évtizedek során. Az öreg megállt, felnézett. A nagy platánok fölött halvány felhők suhantak. Ezek a fák itt állnak már, amióta ő él. És még jó ideig itt lesznek utána is. A fenyők pedig, amiket most elültetnek, még kétezer-harmincban is itt állnak majd, ha minden jól megy. Gergely bácsi nagyot sóhajtott. Kétezer-harminc év? Hol lesz ő már akkor? De a fenyők most életre várnak, el kell őket ültetni. Lehajolt hát, és kis csöveket vert a talajba. Itt is áll majd egy, meg ott is. Hiszen még sok évig itt leszek köztük én is, gondolta makacsul reménykedve.

– Mese pedig nincs – közölte Ákos zordonan, és Oszkára nézett. – Mi ketten kiássuk a tizenhat gödröt. Ha egy hétig tart, akkor is.

„Egy hétig biztosan eltart” – gondolta Oszkár, de nem merte hangosan kimondani.

– Tulajdonképpen igazatok van – felelte a néni töprengve. – A fenyők földlabdában vannak, a

gyökereik nem száradnak ki, meg hát öntözzük is őket. Sietni nem kell éppenséggel, de azért jó lenne minél előbb.

– Igyekszünk. – Oszkár hozott két ásót, az egyiket az agrónómus kezébe adta, odébb ment pár méterrel, és megállt Gergely bácsi első cövekjénél. – Itt ássak?

– Ott. – A néni összehúzott szemmel nézte a cöveksorokat. Gergely jól mérte ki, itt egy szép, egykorú fákból álló sor lesz majd hamarosan. Szépen mutat majd a frissen fehérre festett kastély háttére előtt. Te jó ég, mikor lesznek a külső falak már szépen lefestve? Majd a végén! – vigasztalta magát az asszony. Most először érezte, hogy talán mégis túl nagy fába vágta a fejszóját, de ezt a viláért sem vallotta volna be senkinek. Még Gergelynek sem. Győzni kell, győzni kell, ismételtegette makacsul.

– És mi? Mivel ássunk? – kérdezte Csaba. A néni felriadt gondolataiból.

– Ti szereztetek lapátokat – adta ki a parancsot. Ennyi elég is volt, az ikrek elrohantak. Zoli állt meg a néni mellett.

– Málka, tudod, mit láttam a falu innenső szélén?

– Megcsinálták a vízvezetékét – felelte a néni.

– Azt is. De most aszfaltozzák az utcát. – Zoli alulról sandított fel a néniire. – Sok aszfaltjuk van a gépben, láttam. Itt meg – a bekötőútra intett –, ha jönnek az őszi esők, nyakig ér majd a sár.

– Jó ötlet – felelte Amália röviden. Nem kellett többet beszélniök, ismerték egymást, nekik éppen elég volt ennyi is. A néni leakasztotta az egyik ágról a kalapját, fejére tette. Emiatt ismét egy nagyra nőtt, sárga gombához vált hasonlatossá. Ruganyos léptekkel indult a falu felé.

Ákos a földbe vágta ásóját, és sóhajtván megnyomta. Oszkár követte példáját. Kifordult a barna föld, és gyorsan nőtt a kupac.

A szemtanúk később azt mondták, eleinte semmit sem vettek észre. Már azon kívül, amit bármikor és bárhol láthattak volna. Egy sárga kalapos asszonyság közeledett az aszfaltozó munkásokhoz, és beszédbe elegyedett a brigádvezetővel. Akkor még senki sem sejtette, mi lesz ebből. Mulatságos dolog lehetett – mondták később –, mert a zajtól nehezen értették egymást, javarészt inkább csak mutogattak. Az arrafelé járók hamarosan megálltak, és nézték ezt a különleges balettelőadást.

A sárga kalapos asszony leguggolt, és kezeit széttárta. Többen azt hitték, repüléshez készülődő vadkacsát utánoz. Akkor mulatságosan tovaugrált, kezeit időnként a földhöz értette. A brigádvezető – kopaszodó, negyvenes férfi, akit sok nyár napja égetett négerbarnára – szintén leguggolt, és ő is mutogatott valamilyen távolságot a földön. De közel sem tudott olyan szépen ugrálni, mint a néni, egyszer fel is bukott, majdnem beletenyeredt egy aránylag friss aszfaltfolthba. A munkások nevettek. Mielőtt a szemlélők megérthették volna, hogy a néni egy leendő út szélességét mutatta meg ily módon, a brigádvezető a fejét rázta erősen. Akkor a néni arca eltorzult, és valami nagyon hosszút mondott. A brigádvezető csak a felét értette, nagy volt az aszfaltkeverő és -terítő gép zaja, de ez is nagyon erős lehetett, mert eleinte eltorzult tőle az arca. A sárga kalapos nő akkor – talán, hogy nyomatékot adjon szavainak -káromkodása egy részét le is játszotta, hogy a zaj ellenére is érthető legyen. Akkor már a munkások is odagyültek köréje. Még a két forgalomirányító is otthagya a helyét, és leesett állal bámulták a különös produkciót.

A néni először azt mutatta, hogy fára mászik. Indiában állítólag vannak olyan fakírok, akik az ilyesmit úgy beleszuggeralják nézőikbe, hogy azok azt hiszik, valóságot látnak. Hipnotizáltan meregették a szemüket hát most az aszfaltozó munkások is. Nagydarab, narancsszínű nadrágos, félmeztelen, barna férfiak álltak tehetetlenül, leesett karokkal és állal. Később közülük állítólag többen megesküdték, hogy igenis látták a nőt, amint sárga kalapjával együtt felmászott egy fára, pedig az úttest közepén nem is nőtt fa. Aztán a néni két ujját szájába dugta és füttyölt, közben a nadrágjára mutogatott. Ezt követően, többen úgy vélték – helyesen –, hogy egy rézfán füttyülő, piros nadrágos páviánról, lehet szó. A páviánt a néni igen élethűen adta elő – két hirtelen megnyúlt karját feje fölött illegette –, ám örök titok marad, miképpen jöttek rá a nézők, hogy a képzeletbeli fa

rézből készült. Majd a néni leugrott a fáról, csaknem elmerült a friss aszfaltban, és újabb mondást avagy káromkodást kezdett előadni. Akkor már mindenki ott állt körülötte, még az is, akinek az aszfaltozót kellett volna vezetnie. A gépezet, ha lassan is, de azért ment tovább a maga útján. Előbb szépen az úttesten, aztán a kis kanyarban letért róla és a padkán döcögött lova. Az úthengeres is otthagya szerszámát, de az is ballagott szépen, már egy ösvényen volt, majd nekiütközött egy piros-fehér terelőkorlátnak, kidöntötte, és felkapaszkodott egy sóderhalomra. Még nem ért a tetejére, amikor elhalt lendülete, és kezdett lassan visszafelé gurulni. Visszaért az elejére, de a motor előremenetbe volt kapcsolva, hát újra felment. Így járt egy darabig fel-le, és a sóderkupacot sikerült olyan keményre döngölnie, hogy amikor másnap a munkások nekiálltak szétszedni, csak csákányokkal sikerült megbontaniok.

A brigádvezető végre feleszmélt, látta, mi történik a környéken – az arra járó autókat az útszűkületben senki sem irányította, csaknem összefutottak, senki sem mozdulhatott se előre, se hátra, a vezetők dühösen dudáltak –, és szétugrasztotta embereit. A különös előadás varázsa szétfoszlott, ám hatása azért nem múlt el. A néni egészen közélről harsogta ajánlatait a brigádvezető fülébe, majd a kastély felé mutogatott. Felemelt ujjak bizonyos összegekről árulkodtak, de a brigádvezető a fejét rázta, és valamit mondott. A néni arca felderült, szaporán bólogatott és elrohant. A nézők úgy vélték, vége az előadásnak, és csalódottan szétoszlottak, amit nagyon rosszul tettek. Mert ha van türelmük, és várnak még félórát, láthatták volna a második felvonást is.

Tizenkettőt ütött a falu templomtornyán az óra, az öreg harang méltóságteljesen meg is kondult – amikor különös menet közeledett az aszfaltozókhoz. Az élen a motorizált sáska haladt büszkén pöfögve, utána egy kerékpáron maga Amália asszonyság igyekezett. Leghátul egy kis furgon közelgett. A menet megtorpant az aszfaltozó gép mellett a padkán. Két férfi ugrott elő a kocsiból, a sáska is segített nekik. Villámgyorsan két összecsucsható asztalt szedtek ki, szétnyitották, fehér abroszt varázsoltak rá, majd... megterítették. A bámészkodók ismét összefutottak, ezek mit sem tudtak az előző színjátékról, és nem sejtették, hogy a kettő között szerves összefüggés van.

Öt perc sem telt bele, és egy remek ebédet terítettek a munkásoknak. Amália néni – ha később erről kérdezték – csak annyit mondott, hogy volt még otthon eldugva egy autónyeresemény-betétkönyve, amivel soha nem nyert, és különben is, minek neki egy kocsis. A lényeg az, hogy megvendégelte az útépitőket. A félmeztelen férfiak elégedetten telepedtek le az asztalokhoz, szinte féltek hozzáérni a fehér abroszhoz is. Amália néni intett a sáskának, az jéghideg üdítőket tett az asztalokra. Valaki halkán megkérdezte, nincs-e valami erősebb ital is, de a néni megsemmisítő pillantást vetett rá, erre rémülten elhallgatott. Bográcsgulyás került elő jól lezárt alumíniumedényekből, remek illatok párállottak. Az egyik helyi vendéglő emberei – igaz, fehér kabát nélkül – szolgáltak fel. Közben egész idő alatt folyamatosan haladtak arra az autósok, majdnem egymásba futottak a kocsik, amikor a vezetők meglátták ezt a szokatlan ebédet. Az egyik munkás még fehér szalvétát is tűzött a nyakába, erre aztán teljes lett a kép. Festő ecsetjére méltó látvány! Ha még lennének olyan igazi festők persze, akik ilyesmit festenek. „Az útépitők ebédje”, lehetett volna a címe. A néni oldalt állt, és örült a szíve. A sáska is megkapta már a maga pénzét, kiszolgálta a munkásokat, és leste a néni újabb utasításait.

Az ebéd végeztével a vendéglő emberei leszedték a tányérokat. A második fogás különben túrós csusza volt, amiből mindenki tripla adagot kért és kapott. Felhajtottak még néhány remekül behűtött gyümölcslevet is. Valaki tréfásan megkérdezte: desszert nem lesz? – de ha azt hitte, ez vicc volt, hát tévedett. Merthogy igenis volt desszert, Amália erre is gondolt. A megfáradt útépitők a nagy falatozás végeztével még tejszínhabos tortát is kaptak.

Amikor felálltak az asztaltól, az ebédeltetők villámgyorsan elraktak mindent. Egy perc múlva semmi sem emlékeztetett arra, hogy az imént itt egy korszakalkotó jelentőségű táplálkozás folyt. A munkások megtörölték szájukat, a furgon elporzott, a sáska is berúgta ösmotorját, és már el is tűnt. A brigádvezető kipiszkált a fogai közül valamit, aztán embereire nézett.

– No, mire vártok? Indulunk!

A menet elején teherautók haladtak. Azt követte az aszfaltozó, a végén ballagott az úthenger. Mire ez utóbbi is a kastélyhoz ért, ott már készült a keskeny, de nagyon szép és erős, új út.

Amália néni csak a szemével csipentett az álmélkodó gyerekeknek.

– Szervezés kérdése az egész – és hozzátette; – Mindent meg fogunk csinálni, a fenébe is!... Mese pedig nincs!

Anikó nyugtalansága nőttön-nőtt. Lapátolta ő is a földet, de egyre gyakrabban nehezedett a szerszámra. Felnézett ismét.

A tető ... Mi benne a különös? Hiszen olyan, amilyen más, nagyobb házak teteje. Anikó jól emlékezett pesti iskolájának tetejére. Igaz, azt alig lehet látni az utcáról, túl keskeny ahhoz, hogy az ember messziről nézhessen a tetőre. De mögötte van egy üres telek meg a tornapálya is, hát onnan szokta nézni nemegyszer. Az ilyen nagy házaknak jó magas és erős a tetejük is.

– Méltóztatnál visszajönni hozzánk? – kérdezte Csaba. – Az ember vagy filozofál vagy lapátol. A kettő együtt nem megy. Az előbb is rám szórtad a földet – méltatlankodott a gyerek. Ő már mélyebben állt az első gödörben, mint Anikó.

– Bocsánat – felelte gépiesen a kislány, és egy ideig szótlánul lapátolta a földet. A másik gödörben Huba és Zoli viccelődtek. Oszkár a fogát összeszorítva hánytta ki a földet a harmadik gödörből. Ákosnak is nehezebb esett már a munka, meleg volt, és különben is elszólott már az ilyesmitől. A várát vagy tíz éve fejezte be, azóta tulajdonképpen nem gyakran volt a kezében ilyesfajta szerszám...

Aztán Anikó valami ürüggyel elment a kastélyhoz. Körbejárta az épületet. Még az is eszébe jutott, meg kellene számolni a lépteit, vajon milyen hosszú és milyen széles a kastély. De nem mehetett egyenes vonalban, téglahalmok, törmelék és vállig érő gaz akadályozták, így hát erről egyelőre lemondott. De az a valami nagyon nyugtalanította. Elment megint messze a háztól, most a másik oldalról figyelte. A kéménysor egészen közepén van, no igen, ez így természetes. Kutatott emlékezetében: mi az, ami mégis nyugtalanítja?

De hiába törte a fejét, semmi érdemleges nem jutott az eszébe.

Felbukkant Zoli. A fiú szemlátomást őt kereste, és amikor észrevette, széles mosoly terült szét az arcán. Ő is napbarnított volt, mint mindnyájan. Hát igen, sokat voltak a szabad levegőn. A szüleik örülni fognak, ha meglátják őket. Hamarosan... Anikónak elfacsarodott a szíve. Még tíz nap és vége?... Haza kell mennie! És az ikrek is elutaznak majd. Zoli marad csak Csillagon. Milyen jó neki, ő egész évben Katinkával és Ákossal lehet! Ráadásul a várban, abban a nagyon hangulatos, igazi várban. És ha akar, naponta találkozhat a nénivel és Gergely bácsival, sőt Oszkárral, Piroskával és talán Szilviával is.

– Valami baj van? – állt meg mellette Zoli. A gyerek megint igyekezett angolosan viselkedni. Olvasta, hogy az angolok ilyen hidegvérűek, és őket semmi sem lepi meg. Ez a mondat is – „valami baj van?” – olyan tipikusan angolos és fensőbbsegesen nyugodt volt.

– Nincs semmi. Csak eszembe jutott, hogy elmúlt a nyár.

– Lesz ősz meg tél, aztán tavasz. De utána megint jön a nyár – felelte a fiú.

– De a következő nyár már nem ilyen lesz – Anikó sóhajtott. Erre Zoli sem tudott mit válaszolni. Hallgattak. A jövő titkokkal volt terhes, és érezték, közeledik. Zoli előbb a kislány arcát nézte, aztán maga is elfordult. A kastély ott volt mellettük, súlyos és csendes, mégis kedves ház.

– A kastély szebb lesz jövőre. Meg te is – kockáztatta meg Zoli a bátor mondatot. Anikó összeszorította a száját, érezte, lassan elpirul, mit kellene most felelni, talán megkérdezze: „Most nem vagyok neked elég szép?” – dübörgött benne a kérdés, de semmi sem jutott eszébe, és elmúlt a pillanat. De azért a kislány érezte, történt valami. Rámosolygott hát Zolira, és futásnak eredt.

– Hé, hová mész? Várj! – És Zoli is utánaeredt.

Csak a főbejárat előtt érte utol. Anikó megint felfelé nézett. A tetőcserepek alatt ott van a padlás. Meleg ott a levegő, por lep mindent, és szűk percegnek a gerendákban. A gerendák egymástól

egyenlő távolságban tartják a tetőt az egész épület fölött.
Valaminek lenni kell ott, gondolta a kislány makacsul.

HETEDIK FEJEZET

Anikó, a szuperzseni – Megvan a kincs? – Al Capone és társa megérkezik – Hajtóvadászat

– Tudjátok, milyen jó hírt hallottam? – kezdte Szilvia, amikor szerdán reggel benézett hozzájuk. A társaság éppen azt ünnepelte, hogy beásták az utolsó fenyőt is, és felszentelték a gyönyörű aszfalozott bekötőutat, amely a főbejárattól egészen a műútig vezetett. Az ünneplés szót persze nem kell egészen komolyan venni – mindössze abból állt, hogy a néni szétosztott köztük néhány üveg citromszörpöt.

Ezzel koccintottak. Oszkár bánatosan nézte az áttetsző folyadékot, sóhajtott – ám Piroskára pillantva megvidámodott.

– Mondd csak el. – Amália néni földes kezét törölgette egy papír zsebkendővel.

– A Széll úr segédei előkerültek, és Józsi, a rendőr persze rögtön lecsapott rájuk. Tagadtak ám, mint a vízfolyás, de az a Józsi nagyon ügyes fickó. Addig tette fel nekik a keresztkérdéseit, míg azok teljesen belezavarodtak a dologba, és előbb az egyik, aztán másik kettő is kikotyogta, hogy bizony ők voltak itt akkor két éjszakán is a kastély mellett. Már el is vitték őket a rendőrök. Széll bontómester még egyelőre szabadlábban van, merthogy majd rá kell bizonyítani, hogy amazok az ő felbujtására tették a dolgot, meg hogy ő adott túl az első lopott szállítmányon is. De ami késik, nem múlik.

– Ez valóban jó hír. – Gergely bácsi a fejét vakarta. – De ha már hírekről van szó, pletykákkal is tudok szolgálni.

– Nofene! – A néni nagyot nézett. – Mióta érdekelnek téged az efféle dolgok?

– Csak akkor, ha rólad szólnak – somolygott az öreg. Erre az egész társaság a fülét hegyezte. Csaba meglökte ikrét: „Figyelj!” Piroskának a szája is nyitva maradt: a faluban pletykálnak a néniéről?

– No ki vele, uracskám! Ne sajnálj Vágj bele! – dörögte a néni. A férje nem is kérette magát sokáig:

– Azt mondják, csak azért vágdál bele ebbe a kastélyügybe, merthogy kincseket keresel.

– Én? – A néni nem is így mondta ezt a szót. Semmiképpen sem ilyen röviden, ellenkezőleg. Az ő szájából a szó valahogy így hangzott: „Éééééén?” A közepén először felfelé ívelt mérhetetlen csodálkozást, sőt döbbenetet jelezve, utána lefelé kanyarodott ismét, de ebben a hanghatásban már volt egy fenyegető mellézköngye is. Gergely bácsi behúzta a nyakát.

– Így beszélnek...

– Ki mondta?

Ekkor Katinka lépett közbe. Biztosan menteni akarta Gergely bácsit.

– Málikám, tudod... Szóval az a helyzet, hogy ezt én is hallottam.

– Megbolondultak ezek a csillagiak, vagy mi? – dühöngött a néni, és letéve a citromszörpös üveget, egyik kezével a levegőbe csapkodott. – Miféle kincsekről van szó egyáltalán?

– Mondtam már egyszer, a háború alatt állítólag kincseket rejtettek el itt valakik. – Ákos a kastélyra bökött. Anikó kerekre nyílt szemmel hallgatta a beszélgetést.

– Lehet, Pereszteghyék? – Oszkár lázba jött. – Hátha azért jött haza Kázmér úr, hogy ezt megkeresse?!

– Sőt lehet, meg is találta! – vágta rá Csaba. Huba csalódottan rikkantott:

– No, jól nézünk ki!

– Nyugi, uracskáim. – A néni már magához tért. – Micsoda marhaság ez? Minden faluban mindig

pletykálnak az emberek, mióta a világ világ, így hát Csillag sem kivétel.

– Ez igaz – folytatta Ákos. – Itt sem jobbak, persze. De az is igaz, hogy már a háború óta tartja magát ez a mendemonda. Az emberek hol Pereszteghyékét gyanúsítják, hol meg azt mondják, ők biztosan nem dugtak el semmit, ellenkezőleg, elvitték magukkal, aminek értéke volt. Hanem utána hetekig hol ilyen, hol olyan katonák szállták meg a vidéket, aztán mindenféle civilek is jártak erre. Zűrös idők voltak. Sok ember szeretett volna menteni valamit, mások megszabadultak volna értékes dolgoktól, hogy majd később visszajöjjenek érte. Aztán jártak erre csempészek, rablók is.

– Csempészek? Rablók? – Huba fantáziája nekilendült, és most Zolit is elragadta a dolog. Eszébe sem jutott az angolos hidegvér.

– Talán még balatoni kalózok is voltak itt?!

– Összeszedték Pesten az aranyat, és itt elásták! – ordították.

– Zsákszámra, öregem, zsákszámra! – Egymás vállát csapkodták.

– A pince alatt kéne megnézni.

„Vagy a padláson” – mondta volna Anikó, ám inkább hallgatott. Csaba közben falábú, félszemű, piros fejkendő, marcona kalózokról fantáziált, akik éjjel jöttek, és fáklyafénynél ásták el vaspántos, aranytól nehéz ládáikat. Oszkár a kastélyt nézte, aztán Piroskát, és hirtelen megértett valamit. Lehet, vannak a világon kincsek, sőt biztosan vannak itt-ott elrejtve. De aki keresi, rááldozhatja az egész életét, és talán mégsem talál semmit. Ellenben ha egy másik embert talál, aki valóságos kincs...

– Piroskám...

– Oszikám – lehelte a lány is. Most csak egymást látták. Amália néni észrevette a jelenetet, és nem akarván, hogy mások is felfigyeljenek rá és zavarják a megható ifjú párt, gyorsan másról kezdett beszélni:

– Uracskáim, ma szabadságot adok nektek. Mehettek, amerre láttok. De azért közben töprengjete, honnan tudnánk pénzt szerezni. – És szigorú tekintet vetett rájuk, majd elfordult, és Szilviára nézett. – Lányom, bevinnél a faluba?

– Természetesen. – Szilvia kinyitotta kocsija ajtaját, ő is gondterhelten látszott. Gergely és Ákos együtt ballagtak el, a két férfi nagy karmozdulatokkal tárgyalta az ötleteket. Már álmukban is azon töprengtek, melyik vállalattól kérjenek pénzt a kastélyszálló munkálataira. Oszkár és Piroška a Skodával tűntek el. Hamarosan csak a gyerekek maradtak a színen. Az ikrek azon vitáztak, érdemes-e még ilyenkor strandra menni. Zoli is csatlakozott hozzájuk, és kijelentette: semmi baj, hiszen még csak délelőtt van. Ámde őszintén szólva nem akarózott nekik fürödni, hiszen a strandon ilyenkor augusztus közepén akkora tömeg...! Huba úgy vélte, elmehetnének a nádasba is, talán sikerül valakitől kölcsönkérni egy csónakot. Mióta Gergely bácsi műemlék ladikját elvitték a múzeumba, kevés alkalmuk nyílt a csónakázásra. Vonzotta őket a víz, a nádas ezer titokkal teli kicsi világa.

Anikó megint a kastélyt nézte. Érdekes dolog – gondolta –, hogy valaha kiásták az alapokat a falak alá, aztán messziről hoztak száz szekér követ. Vagy többet?... Maltert, habarcsot kevertek, vésőkkel formázták a köveket nagyjából egyformára. Utána erre az erős alapra rakták a jól kiégetett téglákat. Aztán a falak emelkedtek, emelkedtek... Közben ajtók, ablakok kerültek beléje, majd jött a tető, mintegy megkoronázva az egészet. Akkor vált házzá a ház, kastéllyá a kastély.

A tető...

Anikó felnézett. A tető alatt van a padlás. Tekintete most már önkéntelenül is a kéménysort kereste. Elnézett tőle jobbra, balra. És hirtelen eszébe villant valami... Behunyta a szemét, hogy jobban gondolkozhasson, hogy ne zavarja a kék ég, a nagy ház, a platánfák és az új fenyők zöldje. Hogy is van ez?...

– Hogy is van ez?...

Aztán kinyitotta a szemét, és egy nagyot kiáltott.

Mint az ikrek később elmondták, nagyon megijedtek. Főleg a kiáltástól, amely Csaba szerint egyszerűen vérfagyasztó volt. Huba még hónapokkal később is azt állította, hogy egy sebzett tigris és egy részeg kakadu üvöltésének keverékét vélte hallani, bár Zoli ilyenkor mindig megkérdezte:

mikor, hol és milyen alkalomból méltóztatott találkozni sebzett tigrisekkel, valamint túl sok alkoholt fogyasztó egzotikus madarakkal?

Mindegy. Ettől függetlenül Anikó akkorát kiáltott, hogy a környező fákról rémulően elszárnyaltak a madarak, a három fiú pedig azonnal megfordult és odarohant hozzá. A legtöbb aggódás Zoli szemében volt, de a kislány ezt nem látta, ugyanis... tánca perdült.

Fura egy tánc volt az. A gyerek csak forgott, míg el nem szédült, közben érthetetlen szavakat beszélt-énekeit, hol dallamosan, hol dallam nélkül. Az ikrek döbbsen meredtek a látványra.

– Te, ez valami betegség lesz.

– Még hozzá valami újféle, merthogy ilyesmivel még nem találkoztam. – Ezt úgy közölte, mintha harminc éve lenne professzora az orvosegyetemnek.

– Kergesség – állapította meg Csaba, ő is igen nagy szakértelemmel méregette a táncoló kislányt, közben olykor-olykor – ha Anikó túl közel perdült hozzá – óvatosan hátralépett.

– Mit álltok így? Segítsünk rajta! – mondta Zoli.

– Jobb, ha nem érünk hozzá, hátha fertőz. – Ezt Csaba sem gondolta komolyan, mindazonáltal homlokát ráncolva figyelte társnőjük enyhén szólva is különös viselkedését.

– Szerintem napszúrást kapott – vélte Huba.

– Mindig mondtam, egészséges a sok strandolás.

– Meg az sem, ha szabad levegőn dolgozik az ember.

Ezen épületes észrevételek persze cseppet sem változtattak a „beteg” állapotán. Ám azért a fura tánc sem tarthatott örökké. Eljött a perc, amikor a kislány kifáradt. Anikó ekkor abbahagyta, és... nevetni kezdett. Úgy, de úgy nevetett, hogy elvesztette egyensúlyát, és leült a földre. A fiúk akkor – igaz, óvatosan – közelebb mentek, és hol a kislányt, hol egymást nézték. Még mindig nem tudták, hányadán állnak a dologgal.

– Valami... valami nagyon jó vicc jutott eszedbe – reménykedett Zoli. Anikó csak intett, hogy nem, és tovább nevetett. De olyan gyöngyözően és jóízűen, hogy a gyerekek megkönnyebbültek, és lassan ők is nevetésre fakadtak. Csak éppen nem tudták, miért.

Anikó hirtelen abbahagyta. Arca elkomolyodott. A három fiú szintén. Anikó felállt, közlőrl nézett az arcukba, és úgy mondta:

– Hogy mi milyen hülyék voltunk eddig!

Zoli – biztosan azért, nehogy ingerelje a „beteget” – azonnal helyeselt:

– Bizony, nagyon hülyék voltunk!

– De miért? – Csaba valósággal nyüszített a türelmetlenségtől.

– Vakok voltunk és vagyunk! – kiáltotta Anikó ellentmondást nem tűrő módon.

– Vakok voltunk! – helyeselt most Huba.

– És vagyunk is! – így Zoli. – De miért?

– Kis hülyék, mamlaszovicsok, gyengeelméjűek vagyunk! – kiáltotta a kislány.

– Jó, így van, biztosan, de...

– Debilek. Ökrök! Idióták! Szerencsétlen marhák! – fújt Anikó.

– Nana! A „marhák” kicsit erős volt – tiltakozott erőtlenül Huba. Úgy látszik, a „debil”, az „idióta” és a „gyengeelméjű” ellen nem voltak kifogásai. Zoli végre elkapta Anikó karját. Akkor Csaba is felbátorodott, és megfogta a lány másik kezét. Majdnem egyszerre mondták:

– Nyugi!

– Nyugi, nyugi!

Anikó nagyot sóhajtott, és hirtelen észrevette magát. Az imént egy egészen más világban járt. Más világban? Hiszen éppen oda kellene menni, de igazán! Arca felderült, és megint egy óriásit rikoltott:

– Hogy az a rézmozsárban apróra tört agyatok, erre magától nem jött rá! Hát minek van a fejetekben az a kicsi, diónyi, összeszáradt agymaradvány, ha ti ezt nem vettétek észre?

– De micsodát? – Csaba majdnem sírva fakadt. Anikó ekkor kettőt fújt, sajnálkozva végignézett rajtuk.

Aztán királynői mozdulattal felmutatott a kastély tetejére, és kivárva egy kicsi, ámde feszült

pillanatot, ellenállhatatlanul, megdicsőült mosollyal közölte:

– A kincs ott van a padláson!

Azt mondják, nagyon fontos bejelentések után az embereknek szinte megáll a szívverése is. Ez szerencsére nem egészen igaz, hisz akkor sokan nem élnék túl az ünnepélyes percekkel. De biztosra vehető, hogy nagy hatással van az idegrendszerükre.

Így történt most is. A három fiú szoborrá merevedett. A hír beléjük vágott, és kezdetben nem tudtak mozdulni sem. Csaba szeme kimeredt, arca azért egy apró termetű, ámde szerfölött mozgékony rágcsáló fejére emlékeztetett, amikor az éppen hallgatózik. Huba feje úgy maradt, ahogyan a tetőt bámulta, kis idő múlva tapasztalta, hogy fáj a nyaka, hát végre elfordította. Zoli Anikót nézte, nem a kastélyt; a kislány lelkesedése átragadt rá is, de azért nem tudta, mire vélje a dolgot, hát kivárt. Ő volt az, aki azt hitte, hogy...

– Ez egy vicc, ugye? – kérdezte reménykedve, és szája széle már-már megvonaglott, készült egy jó nevetésre. De Anikó oly megvetően pillantott rá (a kislány ezt Amália nénitől leste el), hogy a fiúnak szinte gyomrába markolt az idegesség.

Anikó sóhajtott, szerette volna ismét leteremteni társait, de az öröm és a lelkesedés meg az izgalom, a titok tudója szerepe nagyon nagy hatást gyakorolt rá is. Hát kétszer mélyet lélegzett, aztán közölte:

– Uracskáim, egész idő alatt többes számban beszéltem, ha nem vettétek volna észre. Vagyis magamat is beleértettem a mamlaszovicsok közé. Én éppen olyan buta, flúgos, szerencsétlen voltam, mint ti!

– Ez vigasztaló... – mondta Csaba, de Anikó belefojtotta a szót. Akkor vette észre, hogy keze még mindig felfelé mutat, leeresztette.

– Csönd! Hadd fejezzem be, pupákok! Ami az imént az eszembe jutott, az egyszerűen és enyhén szólva – zseniális!

– Még a végén elhiszem. – Huba a többiekre nézett, alighanem segítségre várt. – Most már biztos, hogy a leányzónak agyára ment valami. Szerintetek mit kell ilyenkor csinálni? Kihívni a mentőket?

– Bizony, az eset komoly – ingatta a fejét Zoli. – Ha egy addig általában normálisnak tartott tizenéves leányzó, jó közepes szellemi képességekkel, hirtelen megőrül, és így kezd viselkedni...

– Hívjunk orvost – javasolta Huba. Anikó sorban a szemükbe nézett.

– Duguljatok el, szerencsétlen, fantáziátlan népség! Mit tudtok ti a világról, különösen a padlások világáról?! Ha azt mondom, ott a kincs, akkor az ott is van!

– De hogyan jöttél rá?

– És pontosabban mire?... – Az ikrek szinte vinnyogtak a türelmetlenségtől. A kislány önbizalma azért rájuk is hatást gyakorolt.

– Gyertek! – Anikó nem akart sokat magyarázni. Előrefutott.

A fiúk összenéztek, aztán követték. Csaba futás közben is a vállát vonogatta, ami szerfölött furcsa látvány volt.

A már ismert úton haladtak. Fel a második szintre, aztán átvágtak az egykori bálterem gyászos maradványain, kijutottak a másik oldalfolyosóra, és a még mindig eltakarítatlan romok között bukdácsoltak tova. A padlásfeljáró lépcsője éppúgy romokban hevert, mint a múltkor – ki is javította volna meg? Hiszen azóta senki sem járt erre. Ha minden jól megy, az építőmesterek csak jövőre vagy azután jutnak el erre a helyre. A padlás aztán igazán nem gond most a Kastély Gmk részére. Sokkal inkább az, hogy tönkre mennek-e vagy sem.

Menet közben ez járt Zoli fejében, mert a lépcső aljában így szólt a fiúkhöz:

– Gergely bácsi azt mondta Ákosnak, hogy az egész vállalkozás befuccsolt.

– Mi-ccsolt?

– Befuccsolt. Vagyis tönkrementünk – jelentette ki a várúr fia, jól értesültségét fitogtatva. Ugyanakkor nem látszott rajta, hogy a hír különösebben megrázta volna. Ha ezután is kell iskolába járnia, mi egyéb veszély fenyegetheti még? Az üzleti csódról csak az újságban olvasott eddig. Anikó hátranézett.

– No, mi van, mamlaszok? Titeket nem érdekel a kincs? Mehetek egyedül is, ha nincs hozzá kedvetek.

- Kincs ugyan nem lesz, az biztos.
- De azért elkísérünk, beteg leányzó.
- Hátha valami bajod esik...
- Azt nem bíránk elviselni.
- Aki ilyen állapotban van, azt nem szabad magára hagyni.
- Egy kis felügyelet sohasem árt.
- Ráérünk később is orvoshoz vinni téged...

Anikó nem hallgatta őket tovább, nekieredt a törött lépcsőknek. Ezúttal Zoli zuhant majdnem a mélybe, de szerencsére sikerült elkapnia a már nem létező korlát még létező és mélyen a falba eresztett tartóvasát. Ott maradt lógva, míg lába támaszra nem lelt. Csaba már olyan óvatos volt, hogy négykézláb mászott előre a törött gerendákon. Huba egy cirkuszi művész arckifejezésével egyensúlyozott. A kis ablakon ismét kipillantottak a Balatonra – de most valahogy nem érdekelte őket a halványzöld tó, a hegyek, a napfénytől csillogó öböl. Átragadt rájuk Anikó lelkesedése, bár ezt akkor még maguknak sem akarták bevallani. Három fiúnál okosabb egy lány?... – ez még Zolinak sem fért a fejébe, pedig mostanában nagyon tisztelte Anikót.

A padlásfeljáró tetejéről Anikó visszaneézett. Huncut szemében szikrák csillogtak, napbarnított arcán szétterült a mosoly. Egy pillanatra ugyan belevágott a kételkedés, de hát... Ha nem lesz kincs, hát nem lesz, valahogy kibírják majd ezt is. A fiúk akkor persze majd kinevetik őt, de a lényeg a kaland, az izgalom, abban pedig most nincs hiány.

Anikó azt is tudta, hogy ha nem lelnek kincsekre, a fiúk halálra székírozzák majd, biztosan jövő nyáron is felemlegetik nemegyszer.

- No, uracskáim? Szedjétek a szájalmas virgácsaitokat, én már fent vagyok!
- Én is... – kezdte mondani Csaba, de akkor elbotlott, és végigvágódott egy gerendán. Szerencsére nem ütötte meg magát, csak a térdéről jött le a „zománc”, amint ikre megjegyezte némi szemlélődés után. Zoli átlépett rajtuk, és megállt Anikó mellett.

– No, itt vagyunk, te zseni. Hol a kincs?

Anikó megperdült. Hol a padlás egyik, hol a másik vége felé nézett. Most már ő sem volt olyan biztos a dolgában. Amire odalent gondolt, az olyan világos és tiszta kép volt – most, hogy ismét itt álltak a poros padlón, kissé elvesztette magabiztosságát.

Tekintetével felmérte a látványt. A poros padlón még látszottak múltkori lábnyomaik. A kémények vörös téglás fala is ott állt. A széttúrt limlomok kupaca is olyanok, mint akkor... De valami mégis más. Nem, itt nem változott semmi, ám Anikó tudta, hogy azóta megsejtett valamit a padlásról, és ez a tudat nyugtalanította. Ám most kissé bizonytalan volt. Melyik oldalon is? ...

Azok hárman már ott álltak mellette, és őt nézték. Nem volt hát vesztegetni való ideje, érezte, kockán forog a tekintélye. Az a tekintély, amit az imént fura viselkedése is erősen megtépzott.

- Két csapatra oszlunk – közölte, és Zolira nézett. – Te velem jössz. Az ikrek arra mennek.
- És akkor mi lesz? – kérdezte Huba.
- Elmentek az oldalfalig – mutatta a messze távolban látszó háromszög alakú faldarabot, amely oldalt zárta le a padlásteret. Ezen nem volt ablak. Itt csak kerek tetőablakokból esett be a napsugár, sárgás foltokat rajzolt a porral lepett padlódeszkákra. A két oldalfalat téglából emelték valaha régen.
- Elmentek a falig, és visszafelé jövet megszámláljátok a tetőgerendákat. Azokat ni – mutatott fel. Csaba Hubára pislogott, aztán Anikóra.

- És akkor mi lesz?
- Majd meglátod. Mi Zolival ugyanazt csináljuk, és ott a kéményeknél találkozunk.

Elindultak. Csaba megint a vállát vonogatta. Zoli elhatározta, angolos hidegvérét ismét előveszi, alkalmazza.

Nem fog szólni, bármit tapasztal is majd. De már meg volt győződve, hogy Anikó vagy ugratja őket, vagy hamarosan bebizonyosodik: nincs igaza, a kincs „befuccsolt”, mint Ákos bácsi szerint a

gmk.

Anikó szíve a torkában dobogott, amikor a téglafalhoz érték. Itt ért véget a padlás, a legszélső gerenda félig a falban volt, látszott, annak idején a kőművesek alulról építették hozzá a téglákat. Az egész nagyon erősnek látszott, mintha az elmúlt idő nem tett volna benne kárt.

– Számoljuk külön – mondta Anikó, és elindult visszafelé. Ahányszor elhaladt egy vaskos gerenda alatt, félhangon mormolta: egy... három... hat... tizenegy... Zoli követte, és ő is halkán mormolta a számokat. Fogalma Sem volt, miért csinálják az egészet, halvány gyanú is ébredt benne: lehet, Anikó becsapja őket? Aztán a végén egy jót nevet a naivságukon?

Mire a kéményhez értek, mindketten huszonkét gerendát számoltak meg. A távolság majdnem harminc méter, Az egykori tetőfedők rendes és alapos munkát végeztek. Minden gerenda a helyén volt és szemlátomást erősen kapaszkodott szemből feltámasztott társához. Az ácsok jól összeerősítették őket, a cseréptartó lécek is hibátlanok voltak. „Szerencse, legalább ezeket nem kell majd cserélni” – Zoli még most is a gmk-ért aggódott.

Szemből megérkeztek az ikrek. Huba minden lépésnél nagy porfelhőt vert, biztosan szándékosan csinálta. Meztelen lábszárára sűrű réteg ülededett. Csaba olyannyira csak felfelé nézett – a gerendákat számolva –, hogy valami lomtárgyban meg is botlott, és végigfeküdt a porban. Mikor felállt, egész teste olyan volt, akár ikrének lábszára.

– Mindig tudtam, hogy egyszerű emberek vagytok – gúnyolódott Zoli. – De hogy ennyire sűrűk, azt nem hittem volna.

Csaba megrázkódott, akár a vízből kimászott kutya, és valóságos porfelhőbe burkolózott. Onnan kiáltotta ki:

– Húsz!

– Mi húsz? – értetlenkedett Zoli.

– Húsz gerenda! – közölte Huba. – Annyi van a faltól a kéményig.

– Mi huszonkettőt számoltunk – jegyezte meg Zoli, rosszállóan csóválva a fejét.

– Lehet, eltévesztettük. Megszámoljuk még egyszer, mi az nekünk? – Huba engedékeny hangulatban volt. De akkor a porfelhőből kibukkant az ikre, és keményen közölte:

– Szó sincs róla! Hogy még egyszer elessen valamelyikünk? Elegem van belőle. És különben is, húszig még tudok számolni, hogy az a rézfánfütyülő ... Húsz gerenda volt és kész!

– Hülyeségeket beszélsz. – Zoli elnézett hol jobbra, hol balra. – Hiszen odakintről is láttuk nemegyszer, hogy a kémények éppen középen vannak. A tető, tehát az egész épület közepén, no nem?

– Erről van szó, uracskáim! – Anikó megdicsőült arccal nézett le rájuk. Igen, lenézett rájuk, mert bár a fiúk pár centivel magasabbak voltak nála, mégis... mintha nagyon magasról nézett volna le rájuk. Zoli még nem kapcsolt, az ikrek is nagyon bambán bámultak.

– No jó, és akkor mi van?

– Az egyik oldalon húsz gerenda, a másikon huszonkettő! Na bumm!

– Ámbár... ha meggondoljuk... – Huba a homlokát ráncolta. Egy filozofikus hajlamú fiatal tascskóra emlékeztetett.

– Valami nem tetszik nekem – mondta Csaba. Csak úgy, minden eshetőségre. De akkor Zoli végre felfogta a dolgot. Elnézett balra, majd elnézett jobbra, és egészen megváltozott a hangja, amikor végre szólt:

– Gyerekek ... Én már sejtem, mi van.

– De jó neked! – szakadt ki Csabából. Anikó viszont melegen nézett barátjára.

– Mégsem csalódtam benned, Zoli!

A várúr fia büszkén kihúzta magát, és mintha most ő is hirtelen egy hegyről nézett volna le szegény ikrekre.

– No, ti fejlődésben messze elmaradt, sajnálatra méltó kölykök! – dörögte. – Odakintről nézve a kémények középen vannak, de bentről nézve legalább két és fél méteres különbség van a padlás két része között! Ott balra ni – vessétek oda csökevényes látószerveteket! – rövidebb a padlás!

– Pedig a külső fal szemre ugyanolyan, mint az a másik. – Anikó megsajnálta végre a kissé nehéz felfogású ikreket. Csaba és Huba – hiába, így van ez az egypetűjű ikreknél! – viszont hirtelen és teljesen egyszerre kapcsoltak:

– Jé!

– Nahát!

– Hogy mi ezt nem vettük észre!

– De miért rövidebb? És hogyan csinálták?

– És kik?...

– És mikor?

Anikó királynői csillapító mozdulattal vetett véget a hangzavarnak.

– Csönd legyen, fiúk. Szerintem nem ártana közelebről megnézni azt a falat, amelyik közelebb van a kéményhez. Ott történt valami – közölte sokatmondóan.

És elindult.

Határozott léptekkel ment a nyugati szárny fölött. A fiúk követték. Zoli még mindig büszke volt, hogy másodikként értette meg a mélyebb összefüggéseket, amit kétségtelenül jobban olajozott elméjének köszönhetett – eldöntötte, így fogja ezt alkalomadtán az ikrek orra alá dörgölni. Csaba és Huba ezt tudva, lehangoltan baktattak mögöttük. De hamar megfeledkeztek erről, amikor a falhoz értek.

Közletről szemlélték, tapogatták.

– Olyan, mint a másik fal.

– Csak a vakolat nem tartott rajta addig, míg a másikon.

– Tényleg, azon még majdnem teljesen ott van, erről meg már nagy része lemállott.

– Lehet, ezt gyorsabban és hanyagul csinálták? – töprengett Anikó.

– És most mi lesz? – kérdezte Zoli. Még egyikük sem merte kimondani, pedig... Végre Csaba megnedvesítette az ajkát.

– Hozzatok egy csákányt.

– Csak... csak nem? – Zoli nagyot nyelt, izgalomban szinte berekedt, pincehangon folytatta: – Ez mégis... szóval... Jogunk van megbontani a falat?

– Hiszen a miénk a kastély, nem? – Huba rögtön ikre védelmére kelt: – A gmk dolgozik benne. És mi is a gmk tagjai vagyunk!

– Ez igaz. – Zoli megint nyelt egyet. – De mi van, ha... – Anikóra pillantott: kimondja-e? De nem volt ő félős sohasem, hát kimondta: – Szóval mi van, ha ez a fal, az egyetlen, és lyukat ütünk a kastélyon?

– Majd kinézünk a Balatonra. Innen egészen tűrhető lehet a kilátás – elméskedett Huba. Csabának sem kellett több, vette a lapot:

– Akkora lyukat ütünk rajta, hogy integethetünk a gmk odalent maradt tagjainak!

Anikó belesápadt az izgalomba. Ha csakugyan tévedett, ha kívülről a tetőn szemmel nem is látható a különbség? Ha a kéményeket annak idején nem pontosan középre építették, csak azt lenről nem lehet észrevenni? Hiszen ha messziről nézik, eltűnhet az a kétméteres különbség. A kislány a falat nézte, szinte bővölte a tekintetével. Ha röntgenszemei lennének... ha átláthatna ezeken a téglákon!

– Próbáljuk meg – mormolta Zoli. Nem túl hangosan, hisz maga sem volt biztos a dolgában. De most kapóra jött egyetértése. Anikó döntött, és oly magától értetődő volt, hogy átvette a parancsnokságot:

– Menjete le csákányokért, jó?

– Kívánságod parancs, ó, kincsek nagymesternője! – marhaskodott Huba, és ezzel ismét helyreállt a régi hangulat. Mind a négyen érezték: akár találnak valamit, akár nem, ismét jó barátok ők. Na bumm, legfeljebb átlukasztják a kastély oldalfalát, gondolta Huba, és már előre nevetett a dolgon. Micsoda cirkusz lesz! És hogyan magyarázzák majd meg a néninek? De ez most nem volt fontos.

Elvágattak, csak kis porfelhőcskék maradtak utánuk. Anikó azt figyelte, hogyan ülepszik le egyik-másik, hogyan terül szét ismét a deszkákon. A padláson megrekedt a meleg levegő, a kislány

szívesen ivott volna valamit, aztán megfedkezett szomjúságáról, és az egyik tetőablakon át az eget nézte. Milyen gyorsan száguld az a néhány fehér bárányfelhő! Odafönt sokkal gyorsabb a szél, mint itt lent. A nádasban alig susoghatnak a karcsú szálak, néha lustán mozdul egyet valamelyik kikötött csónak, a lánc megcsikordul, majd ismét helyreáll a régi csönd.

A falhoz ment, kis öklével ráütött. Úgy hitte-hallotta, üresen döng, akár a hordó. Lehet, hogy mögötte üreg van?...

Tíz perc sem telt belé, és a fiúk nagy csörömpöléssel megérkeztek. A feljáróból egymást előzgetve futottak elő. Némi fölöslegesnek is nevezhető óvatosságból nemcsak csákányokat, hanem lapátokat, sőt – ki tudja, miért? – egy hatalmas fűrész is hoztak. Ez utóbbit alighanem. Kocsi úr állványépítő segédei hagyják a szerszámkamraként is szolgáló előcsarnokban.

– No, gyerünk!

– Nyomás!

– Hol az a fal, hadd verem szét!

Huba Petőfit idézte, kissé pontatlanul;

– „Itt a csákányom, mibe vágjam?”

Anikó érezte, az első csapást neki kell megtennie. A tévéhíradó jutott eszébe – ott szokott látni ilyen jeleneteket. Igaz, azok általában nem rombolást, inkább építést idéztek. Alapköletételek, szalagátvágások... mindenképpen ünnepélyes pillanatok. Ilyenkor a figyelem mindig a főszereplőre irányul. Felemelte a csákányt, egyre magasabban, már a feje fölött tartotta, nagyon nehéz volt, de fogát összeszorította, ő most megmutatja a fiúknak, de az egész világnak is, mekkora csapást fog mérni most erre a falra. Amikor valami furcsa erő hátrahúzta a testét. Majdnem elesett. A fiúk felröhögtek:

– Kislány, ehhez erő kell ám!

– Túl magasra és hátra tartottad, leesett a hátad mögött.

– Lenke, lenke, ügyetlenke ...

– Hja, kérem, nem minden az ész. Erős kar is kell hozzá.

– Ezt már a régi görögök is tudták...

Anikó vérvörös arccal tápázkodott fel a padlóról. Csakugyan nehéznek bizonyult a csákány. A fiúk segítettek neki, és attól kezdve ő csak nézte, hogyan zúdulnak az ütések a falra.

– Ne olyan lendülettel! – kérte őket; egyszer csak megijedt: mi lesz, ha átszakad a fal, és a fiúk kizuhannak? Mert ha a fal nem a fal, akkor bizony... Ijedtében behunyta a szemét is, de aztán gyorsan kinyitotta.

Csaba is valami ilyesmire gondolhatott, mert egyszer csak leeresztette a szerszámot, és odaszólt ikrének:

– Valaki lemehetne és onnan nézhetné, mi újság.

A személytelen „felszólítás” persze célba talált. Huba értette, mire gondol fivére.

– Ki ne lyukasszuk a kastély oldalát, mi? – És elment a lépcső felé. A feljárótól visszakiáltott: – Füleljetek, aranyásók! Ha üvöltök, azonnal hagyjátok abba! – És elment.

Zoli bedugta ujját az egyik résbe. Próbálta kimozdítani a téglákat, de azokat még erősen tartotta a vakolat. Már kicsit bánta, hogy oly lelkesen hagyta magát rábeszélni Anikótól. De hát ha a kislányra pillantott – ami mostanában szerfölött gyakran megesett –, úgy érezte, bármit kíván is Anikó, ő bizony megtenné.

– Óvatosan – súgta a lány. Zoli ismét felemelte a csákányt. Csaba megpihent, aztán mindketten újult erővel döngették a falat. Egyszerre két téglá mozdult el a helyéről. Az egyik az utolsó ütéstől befelé csúszott Zoli ledobta a csákányt, és utánacapott – hiszen ha kizuhan, esetleg éppen Hubát találja el.

De csak tompa zaj hallatszott. Az a téglá nem esett messzire.

Anikó már ott is volt a nyílásnál, benézett... Odabent koromsötét volt

– Ez a rejtekhely – suttogta a kislány izgatottan.

Ugyanebben a percben egy autó haladt a kastély felé.

Két férfi ült benne. Az egyik – ez vezette a kocsit – rendkívül idegesen viselkedett. A kövér, zsíros arcú férfi kesehaja homlokába lógott, időnként kirázta szeméből az izzadságcseppeket. Az autóban meleg és sörszag terjengett.

A másik a segédje volt; alázatos, vékony kis figura, soha nem jutott volna eszébe ellentmondani főnökének. Most is hallgatott hát időnként viszont szorgalmasan és nagyokat bólogatott. A társalgásuk így meglehetősen egyhangú volt a szó szoros értelmében. Az egyetlen hang a zsíros képűé volt:

– Hogy az a ronda banda fogja nekem diktálni, mit tehetek és mit nem? Feljelentettek a rendőrségen, csak azért, mert az én autómát találták akkor éjjel a kastély mellett! Mit kastély? Az egy rom!

– Az egy rom! – helyeselt a segéd, és megnyalintotta szája sarkát. Mindig így tett, ha ideges volt. Most is.

– A két legjobb emberemet abajgatja a rendőrség! Még jó, hogy te megúszta, Jani!

– Még jó... főnök – nyelt egyet Jani. Abban ugyan nem volt még biztos, hogy csakugyan megúszta már. Ha ezek a rendőrök valakit egyszer gyanúba vesznek, nem szállnak le róla jó ideig, ezt tapasztalatból tudta. Annak sem örült túlságosan, hogy a főnök ismét magával viszi. Ki tudja, mi lesz? Lopva Széll úrra pillantott. A bontómester egyik kezével a volánt verte.

– Még hogy én? Belekeveredtem volna egy ilyen piszkos ügybe? És az a rendőr, az a Józsi nekem esett! Majdhogynem megvádolt egy tisztet, becsületes iparosembert! De megfizetek nekik! Ezért is meg mindenért!

– De főnök!... – Jani arca elszürkült. Ugyanis ahányszor Széll úr a kormányra csapott, az autó kissé irányt változtatott. Már egészen a bal oldalon haladtak. Szemben feltűnt egy kamion. Jani eltakarta az arcát. Széll egyetlen rántással visszakanyarodott a jobb oldalra, és megvető pillantást mért segédjére.

– Hogy te is milyen gyáva vagy! Az ember csupa tehetségtelen alakkal van körülvéve. Nekem hatvan évvel ezelőtt Amerikában kellett volna születnem. Al Capone, az volt ám az igazi! Gengszter!

Az utolsó szót Széli bontómester nagy áhítattal ejtette ki. Jani nem tudta, ki volt Al Capone, de azt sejtette, mit jelent a „gengszter” szó – sok krimi látott a tévében. Tisztelettel vegyes félelemmel pislogott főnökére.

– Így van, főnök. Magának kéne annak a Fő Kapónak lennie...

– Nem Fő, hanem Al! És nem Kapó, hanem Capone! – legyintett dühösen Széll, mire az autó ismét kitért balra.

Vészesen közeledett egy vaskos jegenye törzse. De akkor már a kastély előtt jártak. Jani behunyta a szemét – mikor kinyitotta, már bekanyarodtak a park fái közé. Széll csikorogva fékezett. Jani mindkét kezével kitartotta magát – nem használta a biztonsági övet. Mikor végre a kisteher megtorpant, Jani is elvált a szerelvényfaltól. Széli úr előhúzta kedvenc, vörösésbarna zsebkendőjét, amely igencsak hasonlított egyes régi tengeri hajók kisebb vitorlájához, és megtörölte arcát. Hátranyúlt az ülés mögé, kihúzott két sörösüveget. Az egyiket Janinak adta, a másiktól fogával tépte le a kapszlit, és szomjasan meghúzta. Ádámcsutkája gyorsan liftezett fel-alá. Utána hatalmasat sóhajtott, és vérszomjasán tette hozzá:

– Most majd megmutatom én nekik! Szombat délelőtt van, ilyenkor biztosan nincsenek itt! Nincs az a kőműves, amelyik ilyenkor itt hajtana nekik! Különben is hallottam, hogy már elfogyott a pénzük. Mondtam én már régen, hogy azon a romon csak veszíteni lehet, de rám senki sem hallgatott!

Jani fogsora a sörösüveghez koccant, félve kérdezte:

– Mit akar tenni, főnök?

Széll úr lekapta ingét. Kétes tisztaságú trikója alól vállán, mellén és karján előgöndörödött a szőr.

Dühösen fújtatott.

– Majd én megmutatom nekik! Odamegyek és lerombolom, amit eddig csináltak! Szétverem a falat, kiütöm az ajtót, az ablakot! Aztán majd a csavargókra kenjük az egészségét! De nem nézhetem, hogy elviszik az orrom elől ezt a szép romot! Amiben vagy egymillió forint ára régi jó téglá van! – Dühösen kirúgta az autó ajtaját, és lekászálódott a földre. Fenyegetően pillantott Janira.

– Te nem jössz?

Jani gyorsan letette a sörösüveget.

– Dehogynem, főnök, én ne mennék? Máris ugrom, főnök.

Csaba lekiabált Hubának, jöjjön fel! Mikor az ikrek odaértek a falhoz, Anikó és Zoli már kitágították a nyílást. Malterporos téglák halma nőtt a padlódeszkákon, pör szállt az orrukba.

– Hapci!

– Süssz... hü!

Tüsszögtek. Anikó elfordult, mélyekéi lélegzett a környező levegő egy pormentes részéből, aztán újult erővel látott neki a munkának. Huba kerekre tágult szemmel figyelte a benti sötétséget.

– Olyan, mint egy barlang!

– Ez az Anikó egy zseni – súgta Csaba, nem szerette volna, ha az érdekelt is meghallja. De Anikónak rókafülei voltak, most nem is mosolygott, csak egyszerűen közölte:

– Na ja, zseni vagyok, és kész. Mondhatnám úgy is, szuperzseni.

Zoli nem figyelt rájuk, elsőként próbálta magát betornászni a nyíláson. Persze túl türelmetlen volt, ezért beszorult. Az ikrek kivettek még néhány téglát, csak így szabadulhatott. Igaz, a manőver során itt-ott a bőréről is lehorzoltak egy kicsit, de erre most egyik kölyök sem ügyeit. Elkapta őket a felderítők láza. Csabának úgy csillogott a szeme, akárha a Himalája egy rejtett völgyére bukkant volna. Szaporán lélegzett, és reszketett a szája széle. Ikre sem volt sokkal jobb helyzetben, alig kapott levegőt, kétszer is a lábára ejtett egy-egy féltéglát, ilyenkor hangosan sziszegett, de erről maga sem tudott. Zolinak már csak egy vágya volt: minél előbb bejutni! Anikó megkérdezte:

– Nincsenek ott... pókok?

– Dehogynem – felelte Zoli fél testtel kívül, fél testtel belülről. – Legalábbis szép nagy hálókát látok.

– Nesze, egy bot, ezzel kotord őket félre. Mit látsz?

– Még semmit. Szedjete még le a téglából!

Az ikrek úgy mozogtak, akár a motolla, a kezük sebesen járt, a nyílas tágult. Mar Csaba is bedughatta Zoli karja alatt a fejét.

– Van itt egy kis valami – mondta Zoli. – Afféle kis szoba, amit elfalaztak a padlástértől. Mögötte az igazi külső fal, amit odalentről is látni lehet...

– De mi van a szobában? – Huba hiába próbált odaférfőzni, a másik két fiú miatt nem juthatott még be.

– Pókhálók – közölte Zoli szűkszavúan. Csaba bőbeszédűbb volt:

– Valami hever a padlón meg az egyik sarokban.

– De micsoda? – kiáltotta Anikó. – Kincsesláda?

Akkor Zoli végre beesett abba a rejtélyes kis helységbe. Mögötte lehullott meg néhány teg^a, nagy porfelhő szállt fel. Csaba prüszkölt, Zoli megbotlott és elnyúlott. Huba máris a nyílásban volt. Anikóval együtt néztek be.

Nem láttak semmit.

– Sötét van!

– Micsoda felfedezés! – gúnyolódott Csaba – Mit képzeltek, villanyt is beszereltek ide netán? Másszatok be, és várjátok meg, míg a szemetek megszokja a sötétséget.

Tapogatózva másztak be. Végre mind a négyen odabent voltak. Huba a cipője alatt valami keményet érzett. Lenyúlt, a porréteg alatt egy... kődarabot tapintott. Ugyanúgy járt fél méterrel

odébb is. Kövek, tégladarabok, deszkaszálak hevertek szanaszét. Némelyik fadarab már elkorhadt.

– Jó régóta állhat ez a fal.

– A háború óta senki sem épített itt semmit – számítgatta Zoli. – Ez azt jelenti, hogy vagy előtte, vagy a háború alatt csinálhatta valaki ezt a rejtekhelyet.

– Aligha idegen csinálta. – Huba detektívagya megmozdult, és a fiú fantáziája mind nagyobb sebességre kapcsolt. – Ehhez téglát kellett ideszállíttatnia az illetőnek. Legalább két szekérre valót. Homokot, cementet, vizet...

– Szóval azt gyanítod, kedves ikrem – folytatta Csaba –, hogy a házigazda építette? Pereszteghyék?

– Persze. Csak ők tehettek.

– Akkor az a Kázmér mégsem csak úgy véletlenül járt erre? – aggályoskodott Anikó. Kár pedig, hiszen olyan szimpatikus volt az a világ másik végéből jött egykori „arisztokrata”.

– Szerintem az öreg Pereszteghy csináltatta – vélte Huba. – És még a feleségének sem szólt róla. Tudta, hogy nőkre nem lehet titkot bízni. – Zavartan Anikóra pillantott, elhallgatott. A sötétben kuksoltak, és rájuk zuhant a csönd. Csaba mentette meg a helyzetet:

– Nemcsak a felesége, de Kázmér sem tudott róla. Az öreg biztosan nem mondta el nekik ott Ausztráliában, minek is mondta volna? Tudták, hogy soha többé nem jönnek haza Magyarországra. Az a Kázmér hát nem tudott a rejtekhelyről.

– De miért építette az öreg? – Zoli hangja felívelt, a Valaminek kell itt lennie! – És újult erővel kezdett tapogatózni. Pókháló tapadt arcára, undorodva söpörte le, hosszan törölgette magát. Anikó eleinte moccanni sem mert. Így néz hát ki a kincs rejtekhelye? Nem olyan, mint a regényekben vagy a filmekben.

Csaba akkor már a sarokba mászott. Próbált felállni, de beverte fejét a poros, régi gerendákba. Azok a sarokban már nagyon közel voltak a padlóhoz. Alig látott valamit. Csak a csillagokat – az iménti ütéstől. Végre valami akadt a kezébe.

– Gyerekek, itt van.

– Micsoda?

– Két vagy három... nem tudom, micsoda. – Megfogja a legközelebbit, magához húzta. Meglepően könnyen engedett. Vászon lehetett vagy valamilyen más ruha, át- meg átkötözve zsinórral vagy dróttal. – Egy csomag, azt hiszem.

– Óvatosan mozdítsd! – Anikó a filmekben látott csapdákra emlékezett, Indiana Jones a dél-amerikai dzsungelben, a végzet diplomájában és a kígyópiramis barlangjában. Kígyók talán csak nincsenek itt, se békák? A kislány megborzongott. És ha mindjárt rájuk szakad a tető, ha kövek hullanak fentről, egy óvatlan mozdulattal elindítanak valamilyen ősi és rendkívül ravasz gyilkoló szerkezetet?

– Egy padláson vagyunk csak, ne izguljatok – mondta Zoli, és Anikó hálásan fellélegzett. Ebből tudta ugyanis, hogy a fiú is ugyanarra gondolt, amire ő. Balatoncsillagon is játszották hát az Indiana Jones-filmeket, úgy látszik.

– Fogjátok, van itt még több is. – Csaba négy csomagot tapintott. A sarokban a falhoz támasztva álltak. Nagyon ravasz lehetett, aki ezt a kis kuckót ideépítette. Tudhatta, hogy évtizedek is elmúlnak, míg valakinek feltűnik, hogy a padlás egyik vége mintha közelebb lenne a központi kéményekhez, mint a másik vége. Vagy abban reménykedett, visszajön még, és elviszi a kincseit?

De valóban kincsek ezek?

Zoli is erre gondolhatott, mert amikor kidobta a padlástérbe az első csomagot – az koppanva esett a poros deszkákra –, megkérdezte:

– És ha csak régi ruhákat csomagolt bele valaki? Mondjuk, a királyi hadseregben használt egyenruháját? Amit nem lett volna egészséges dolog negyvenöt után is a lakásban tartani?

– Örülök... hogy ilyen jól... megtanultad a történelmet... – nyögte Huba, miközben a másik csomaggal bajlódott. Anikó segített neki kirakni. Aztán ugyanígy, kézről kézre ment a harmadik csomag, majd a negyedik. Utána Csaba hiába tapogatózott – szeme már megszokta a homályt, hát

elég jól látta a rejtekhelyet, de ott a sarokban nagyon sötét volt.

– Több nincs, gyerekek.

– Csak négy van? – Huba láthatóan csalódott.

– Ha mindegyikben csak egy-egy kiló arany van... – mondta Zoli sejtelmesen. A gyerekek kimásztak a nyíláson, és eleinte messziről nézték a csomagokat. Szürke vászonburkolat, át- meg átkötözve zsinórokkal. Afféle szegényes csomagok benyomását keltették. Az egyik nagyobb volt a többinél, a másik három majdnem egyforma. Vagy hatvan-hetven centi magasak, szélesek lehettek a bennük rejlő tárgyak. Egy-egy kiló arany? Hát az biztos nem, gondolta Zoli, és nagyot nyelt.

Csaba megnedvesítette ajkát. A kincznek – az igazi kincznek, amit kalózkodók ástak el egy lakatlan szigeten! – pántos, kissé korhadó faládjában a helye. Amikor kiássák a megtalálók, egyetlen ütéssel lecsapják a rozsdás lakatot és...

Huba eleinte mozdulni sem tudott. Hátát az álfalnak vetette, beszívta a poros levegőt, igyekezett megnyugodni. Amiben nem hitt, az most mégis valósággá vált: kincset találtak! Hogy mi van a csomagban, tulajdonképpen mindegy is. Még ha nem is nagyon értékes dolog... A lényeg az, hogy rálelték!

Anikó már nem tudta levenni szemét a csomagokról. Hát itt van! És ezt mindenki neki köszönheti! Ő jött rá, hogy ez a fal nem az a fal, és ő biztatta a fiúkat, jöjjenek vele, számolják csak meg a tetőgerendákat. Most úgy képzelte, mindez már évekkorábban történt. De amikor felvetette a fejét, az egyik tetőablakon át meglátta a nevető kék eget. Ó, hiszen alig egy órája jutott eszébe a dolog – és máris itt a kincs!

– Itt a kincs – mondta ki hangosan.

– No, lássuk. – Zoli legyőzte izalmát. Már csak Anikóra volt tekintettel, és igyekezett keménynek és férfiasnak látszani. Hát igen, ilyen egy igazi férfi. Hidegvérű angol vagy hirtelen haragú westernhős? Még nem is döntötte el, melyik pózt vegye fel. Akkor Csaba azt mondta:

– Kinek van egy bicskája?

Nem kellett túlbeszélőnek a dolgot. Hubánál akadt bicska is – a gyerek egy kisebb raktárát hordott mélységes és külön e célra megerősített zsebeiben. Csaba közelebb ment a kincsekhez, és átvágta az első zsinórt. Az nem ugrott le magától – az idők során teljesen odatapadt a vászonanyaghoz.

– Biztosan negyven-valahány éve... – suttogta Anikó. Nem kellett folytatnia, mindnyájan értették. Különös érzéssel közeledtek a csomagokhoz. Itt heverték negyvenöt éve legalább, és ezalatt senki emberfia nem nyúlt hozzájuk. Nem is tudtak róluk. Talán csak egyetlen ember sejtette hollétüket, de lehet, az az ember már régen meghalt, nincs e világon. Így most csak ők négyen tudják, hogy... Huba akkorát szusszantott, ami valóságos viharok is beillett, fel is kavart némi port.

Miután kiköhögték magukat, folytatták a zsinórvagdosást. A vászon sem engedett egykönnyen, de az alsóbb rétegek még puhák voltak. Mert aki elrejtette azt a négy valamit, nagyon vigyázott rá, hogy gondos legyen a csomagolás. Türelmetlen gyermekkezek tépdesték a burkolatot. Zoli valamilyen kemény keretet érzett keze alatt, akkor már sejtette, mi lehet, de még nem szólt. Végre Anikó tépte le az utolsó réteg vásznat...

– Egy festmény! – mondta. Talán kissé csalódottan. A kép hátsó oldalát látta csak.

– Nem kiló arany – mormolta Huba.

Csaba megfordította a képet a világosság felé.

Egy férfi arcával néztek farkasszemet. Bajuszos fej sisakszerű kalapban, kemény szemöldök, szúrós, de világos szemek. Fehér gallér, a mellén valamilyen régimódi kitüntetés lóg...

– Ki lehet ez? – kérdezte Csaba.

– A fene tudja. Valami régi muki – morogta Zoli. őszintén szólva ő is mást várt. Egy festmény? ... És mi van a többi csomagban?

Gyorsan felbontották azokat is. A két kisebb szintén egy-egy arckép volt. Az elsőt egy kövérkés asszonyságot láttak, aki bár nem volt szép, valahogyan mégis rokonszenvéssé tette őt az ismeretlen festő. Rózsaszín arcát fehér főkötő szegélyezte, gesztenyehaja – nyilván az akkori divat szerint – a homlokába hullott. A másik képen egy kisfiút láttak, selyeminge fodros volt, gyönyörű kék szeme a

világba nyílt csodálkozva. Szőke haj, piros száj.

A legnagyobb képen erdős domboldalt láttak. A tájon messzebb halvány köd ült, a völgyben, közelebb régi, romos várfokon két kisgyerek és egy kecske állt. A gyerekek a messzeségbe néztek. A napot nem lehetett látni, pedig ott volt valahol a sárgásszürke felhők között. Lehet, vihar közeledett.

– Ez nagyon szép – szaladt ki Anikó száján. A falnak támasztotta a képet, éppen ráesett a kintről jövő fény. Csabát is megkapta a látvány. Valami békesség sugárzott a festményről. Zoli kezébe vette az első, a férfit ábrázoló képet és megfordította. Hátralátott egy szemlátomást régi cédula. Valaki úgy ragasztotta rá. Nem értette a szöveget, nem magyarul volt. De a név ott az elején ... Wolfgang Paulus. Paulus?... Mintha már hallotta volna. Volt egy album otthon. Ha albumot is kiadtak róla, akkor neves festő lehetett, nem? Ha pedig neves volt, hát a képei is sokat érhetnek...

– Paulus – olvasta le Csaba is. – Jó fej lehetett Nézzétek csak, itt a nyaka körül hogyan ráncosodik a ruha, olyan, hogy szinte meg lehetne fogni, nem?

– Tényleg jó. – Huba szeme felragyogott. – Gyerekek, ez mégis kincs! Ha nem érne sokat, az a valaki nem melózott volna ilyen sokat, míg ezt a falat felépítette!

– Erre gondoltam én is.

– Meg én is – hangzott több oldalról is. Rémisztő volt hirtelen egyetértésük. Huba felugrott.

– Megyek, megmondom a többieknek! – Már rohant is, egy szempillantással később – lábai kicsiny porfelhőket emeltek a padlás meleg levegőjébe – a lejárótól kiáltott vissza: – Hogy fog örülni az egész gmk!

A többiek még egyszer kézbe vették a képeket, aztán felálltak.

– Vigyük le őket.

– De csak óvatosan.

– Ha leejted valamelyiket, és kilyukad... Te, hiszen ez csak egy réteg vászon, más semmi!

– Miért, mit hittél? Hogy a képeket acél páncéllemezekre festik?

– Vigyázz a keretre is, az is régi, értékes lehet

– Egy darabban marad minden, ne félj.

Fogtak egy-egy képet, és elindultak. A tájkép a kecskeőrző fiúkkal még ott maradt a falhoz támasztva. Óvatosan mentek le a rossz lépcsőkön, egymást biztosítva. Aztán irány a második, majd az első emelet. Az előcsarnokban megtorpantak.

– Hagyjuk itt. Hátha elered az eső?...

– Hiszen nincs egy felhő sem az égen.

– Minek vinnénk ki az udvarra? Mindjárt jönnek a többiek is, legalább szépen megnézhetik, mit találtunk. – Anikó irányításával elhelyezték a képeket a padlón, a falhoz támasztva. Az öregúr, a főköttős asszonyság és a szőke kisfiú a főbejárati ajtóra szegezték tekintetüket.

– Megyek a tájképért – mondta Zoli.

– Várj, segítetek, az nagyobb! – Csaba is csatlakozott hozzá.

– Vigyázzatok rá – szólt utánuk Anikó.

De lehet, hiába szólt, mert három perccel később nagy zuhanás zaját hallotta a második emelet irányából. Erre felstartolt a lépcsőn, rohanást futott, hogy segítsen azoknak az ügyetlen kölyköknek.

Alig tűnt el, a főbejáratnál felbukkant Széll úr és segédje, Jani.

– Te Jani! – Széli úr suttogóra fogta a hangját. – Hallottad?

– Igen, főnök. A gyerekek találták azokat a micsodákat ott ni, a falnál – mutatott a segéd a képekre. Széli úr életében egyszer volt múzeumban, ott látott ilyesmit. No meg olykor a tévében is mutogattak holmi festményeket, ilyenkor ő mindig felállt, és elzárta a készüléket.

– Ügy örülnek neki. Ez azt jelenti, alighanem értékesek.

– Talán bizony többet érnek, mint egymillió téglá – emlékeztette mesterét a segéd. De Széll úr – pedig egy feszítővasat tartott a kezében – nem gondolt már rombolásra. Csak a képeket látta. Ha ezek tényleg érnek valamit... Lehet, mégis igaz, amit hetedhét határban beszélnek? Hogy a

kastélyban valaha kincseket rejtettek el? És éppen most találták meg ezek a kölykök? Ekkora mázlink lenne? Széll bontómester még nem hitt a szerencséjének. Közelebb ment a képekhez.

– Jani... gyorsan állj ide a kocsival! – parancsolta fojtott hangon. Jani nem gondolkozott – amúgy sem volt ez szokása, no és a mester mellett leszokott már erről rég –, azonnal kiugrott az ajtón. Széli mester óvatosan felvette előbb az egyik, aztán a másik képet. Harmadik keze nem lévén, tanácstalanul állt egy ideig. Aztán a szöke kisfiút a hóna alá kapta. De rövid volt a keze, nem nyúlhatott le a harmadik festményért. Leguggolt hát melléje, rövid, tömpe ujjával megmarkolta. Ha csak húszezret adnak darabjáért, már megérte ez a kis kirándulás, gondolta elégedetten. Rombolni visszajöhet bármikor. Hallotta, hogy Jani odaállt kocsival a főbejárat elé. Nehézkesen indult a képekkel.

– Mi történt, ti szerencsétlenek? – dörrent Anikó a fiúkra.

A második emeleti lépcsőlejárónál Csaba akkor tápáskodott fel, fanciesalian nézte a térdét. Most már mind a kettő egyetlen lilás seb volt.

– Elestem.

– És mi van a képpel?

– Idejében eldobtam – lihegte a fiú. Zoli a fal tövében üldögélt, erre megszólalt:

– Te eldobtad, én meg nem. Olyan nehéz ez a keret, hogy amikor te megbotlottál, és vittem az egész súlyt. Egészen a falhoz nyomott.

– Nem esett bajotok?

– Látod. – Csaba a térdére intett, kissé sántítva lépett néhányat. – Ahhoz képest, hogy a nyakamat is törhettem volna ezeken az átkozott roncs, korhadt lépcsőkön... – Térdébe nyilallott a fájdalom, mert felkiáltott: – Óua-uaoh! Hogy az a szürke szamár tapossa meg!...

Nem tudni, kit kellett volna megtaposnia a legendás csacsinak, mert Csaba nem folytatta fohászait. Lentről egy autó közelgő dübörgését hallották.

– Máris megjöttek az öregek! – lelkesítette őket Anikó. Erre Zoli is felugrott. A kislánnyal együtt vitték a sértetlen képet tovább a folyosón. Csaba sántikálva követte őket. Hol a bal, hol meg a jobb lábára sántított, miáltal meglehetősen különös látványt nyújtott.

Az előcsarnokba érve döbbenet torpantak meg.

– Hol vannak?...

– Ellopták a képeinket!

– Hogy az a szürke!... – Csaba megfedkezett nemcsak a csacsiról, de fájós lábáról is. Zoli és Anikó letették a kecskepásztor fiúk képét, és mindhárman kiugrottak a kastély elé.

Igen különös dolgot pillantottak meg.

Egy kis teherautóba két férfi ugrott be, és elindultak. De alig gyorsult fel az autó, a nemrégén készült aszfaltúton felbukkant valaki, és útjukat állta.

Ákos bácsi.

A csillagi várúr most is bőrzekét, csizmát és széles karimájú kalapot viselt. Izmos karja meztelen volt, az erős férfi egy cirkuszi mutatványoshoz hasonlított. Nem mozdult el az útról. Mögötte felbukkant Gergely bácsi és Amália néni. Úgy látszik, éppen ide tartottak, amikor Hubával találkoztak.

– Hé! – mondta Ákos. A hangja olyan volt, mint maga a trópusi vihar. Megrezzentek a park fái, a kisebb bokrok félösen rezegni kezdtek.

– Ellopták a képeket! – visította Anikó. Ezt ismételte Zoli és Csaba is.

Széll látta a férfit az úton. Ha gázt ad, talán elugrik előle?... Megpróbált gyorsítani, aztán belátta, nem fog ez menni. Mikor Borzogh Ákos szeme fehérjét is jól látta – hisz alig öt méter választotta el őket az úton álló férfitől –, a bontómester már tudta, ez az ember nem lép félre, ez inkább a kerekek alá kerül. Akkor ő börtönbe jut. Kétszeresen is, mert hisz a kocsin ott vannak a lopott képek és a gázolás... Egy másodperc telt csak el, és Széll mégis úgy döntött, fékezni fog.

Jani – mint említettük volt – nem szerette a biztonsági övet. Vészfékezésre pedig egyáltalán nem készült fel. Sőt még úgy igazán be sem ült a kocsiba, az imént odahozta az autót, és átadta a helyét főnökének, utána alig lendült be fél fenékkal a jobb oldali ülésbe, Széll máris indított. Még az ajtó is nyitva volt az ő oldalán... Most hát a fékezésnél a Jani nevezetű segéderőt semmilyen fizikai törvényszerűség nem menthette meg attól, hogy kirepüljön az út szélére. Ami meg is történt, azon nyomban. Jani szép ívet írt le a levegőben – ezt a műrepülést tanítani lehetne, pedig teljesen ösztönösen csinálta, annak előtte soha ilyen produkcióban nem vett részt! –, lábait maga alá húzta, két kezével eltakarta legértékesebbnek tartott testrészét, a fejét – és máris a bokrok között landolt. Több ízben odébb penderült, majd kinyúlott.

Éppen Ákos lábai előtt. Ám az agronómus-várúr egyetlen megvető pillantásra méltatta csupán, majd tekintete ismét az autóra szegeződött. Széll mester látta, ennek fele sem tréfa. Ha most megcsípik a lopott képekkel, lesz nemulass, most már senki sem moshatja le róla, hogy ilyen ügyekben is részt vállal. Gyorsan elfordította a kormányt. Valaki kiabált, de ő ezt nem hallotta. Már a park fűvén haladt, a frissen ültetett új fenyők között...

Lehet, hogy a föld alól – de Gergely bácsi bukkant elő. Ott állt az autó előtt. Az öreg rebbenő szempillával nézte a közelgő járművet, dehogy látta ő Széll urat, csak a motorház elejét figyelte, közel jön-e annyira, hogy... Az imént értette meg a gyerekek kiáltását, és már tudta, tolvajt kell fogni. Hát nem mozdult.

Széll urat elöntötte a verejték, de nem volt most idő előkapni a vörösésbarna vitorlavásznat. Az izzadságcseppek a szemébe folytak, megrázta magát, és újra fordított egyet a kormányon...

Amália néni.

A fantasztikus nagynéni ott állt két fenyő között, széttárta karjait, és akkorát kiáltott, hogy azt még Széll is hallotta a motorzúgás ellenére!

– Hé, uracskám! Egy szóra!

A bontómester dehogy akart most szólni bárkivel is. Ezekkel meg különösen nem. Ismét fordított egyet a kormányon, remélte, egérutat lelhet a parkban. De a tükörben látta, hogy három gyerek szalad az autó mögött, vissza hát nem fordulhatott. Az útra nem mehet ki, ott várja az a bolond várúr.

Dübörögve közeledett egy másik jármű. Széll úr csak látásból ismerte. Villanásnyi ideig látta a motorizált sáska ősmotor kerékpárját, azon is ültek többen; mi ez a népgyűlés? Jobbra fordult volna, de ott meg egy szeplős nőszemély bukkant fel, akit még sohasem látott.

Katinka is félt, hogyne félt volna. De amikor Huba az imént azt magyarázta, hogy meglelték a kastély elrejtett kincsét, és lélekszakadva iderohant... és valaki azt kiabálta, hogy azon az autón viszik a tolvajok a kincseket... Az asszonyka elkomorodott. Alig találták meg szegény gyerekek, máris megfosztják őket tőle? Hát ezt nem hagyja!

Ott állt hát, szemét a közelgő autóra szegezte. Szélinek megint elöntötte szemét az izzadság, azért is nyomta a gázt, a kocsik motorja hörgött, az abroncsok meg-megcsúsztak a fűvön. Előre, előre! – hörögte a mester.

És akkor valami furcsa dolog történt. Az egyik bokor mögül valami sötét tárgy repült eléje, befedte a szélvédőt, Széll semmit sem látott, levette lábát a gázzól. A kocsi lelassult, majd nekirohant egy régi platánnak. A bontómester feje az üveghez koccant, és egy percre nagyon elsötétült előtte a világ.

Mikor magához tért, annyit látott, hogy furcsán imbolyog az égbolt. Persze, mert egy kéz kirántotta az ülésről.

Oszkár.

Az egykori csőlakó, most a csillagi kastélyépítők büszkesége, erős karjaival megragadta a mestert. Az imént ő dobta zakóját a szélvédőre, miáltal Széll elvakult, nem vezethetett tovább. A platán, amelynek nekiment, alig szenvedett sérülést – vagy száz éve állt azon a helyen, és ez idő alatt sokat kibírt. A kocsi orra behorpadt.

Ákos lehajolt, felemelte Janit.

- Mi van, kiskomám?
 - Sem... semmi, kedves uram – nyögte Jani, és csak akkor hunyta be ismét a szemét, mikor egy rendőregyenruhát látott közeledni. „Ez lehet az a Józsi, aki a főnök orra alá annyi borsot tört” – gondolta még, és jobbnak látta, ha feláll. Mire Ákos elengedte, már ott is volt a rendőr.
 - No, itt az egyik madárka. És hol a másik?
 - Elájult – közölte Katinka.
 - Itt hozom – mondta valaki.
- Amália volt. Széll úr két lábát fogta, és a fűvön húzta maga után a mestert. A rendőrhöz érve ledobta a lábakat, és csak annyit mondott:
- Ímhol a gazember, Józsikám. Remélem, van magánál egy bilincs.

EPILÓGUS

Amelyben szó esik egy kis műélvezetről, zavarba jött emberekről és négy újdonsült tévéstárról

- No nézd csak, milyen csinosak egyesek!
- Csak semmi személyeskedés. Ezt a zakót meg a nyakkendőt... no, hogy is mondjam csak... felsőbb kényszer hatására vettem magamra.
- Akárcsak én.
- Szegény kölykök! Mit szóltok ehhez a nagy felhajtáshoz?
- Valóságos kis tömeg gyűlt össze, ha jól látom.
- Jól látod, legkedvesebb és egyetlen ikrem. Nocsak, ott van az öreg képszakértő is, emlékeztek rá?
- Persze, hisz alig egy hete volt. Itt nyaralt a faluban, Amália nénink persze rögtön kiszimatolta, és elvonszolta az öreget a várba, megmutatni neki a képeket.
- Én is ott voltam, fiúk. Az öreg egészen lázba jött. „Paulus, Paulus!” – kiabálta. Hogy azt mondja, az ő férfifej című képet már elveszettnek hitték a művészettörténészek.
- Aminthogy nagyon értékesnek bizonyult a másik három is. Így mondta: „értékesnek bizonyult”...
- Nem véletlen, hogy összeszaladt a rádió, a tévé, az újságírók is.
- Nevezetes hely lett Balatoncsillag mostanában.
- Az itteniek ezt természetesen csak nekünk köszönhetik.
- Akik ki is használták az alkalmat, még hozzá egészen jól... ki a fenének jutott eszébe, hogy a tanácsházán kiállítsák a negyvenöt óta elrejtett képeket?
- Természetesen Amália szuperzseninek! És a belépti díjából befolyt összeg felét a gmk kapja, ezt így kikötötte.
- A turisták is kiszimatolták a dolgot. A magyarokról nem is beszélve!
- Egy hete annyian özönlenek Csillagra, hogy már egy gombostűt sem lehet leejteni.
- Főleg, ha az embernek nincs egy fia gombostűje sem...
- ... és a várat is folyton filmezik, fényképezik.
- Azt is mutogatni kéne, persze, nem ingyen.
- Ákos bácsi ki is rúgná az összes nyavalyás turistát úgy, hogy a lába sem érné a földet!
- Szép kis magatartás egy jövődó szálloda-résztulajdonostól...
- No, szedjétek össze magatokat. Most van a megnyitó. Látjátok azt a nagy sárga foltot a bejáratnál?
- Azt mindenki látja, szerintem még az éppen aktuális úrhajósok is onnan fentről. Az ott Amália néni új kalapja.
- És alatta ott van a kalapköltemény tulajdonosa is.

– Minket is ünnepelni fognak, készüljete fel. Elvégre mi vagyunk az elveszettnek hitt Paulus-festmények megtalálói.

– „Ó, Paulus, Paulus...” A szakértők szerint a bécsi múzeumban vannak a képei, eddig Magyarországon egy sem volt. De most majd lesz. A Szépművészeti már bejelentette, hogy megveszi mind a négyet.

– Szegény múzeumigazgató, akinek majd Amália néniel kell alkudoznia! Jobb lett volna neki meg sem születnie.

– Nehogy azt hidd. A néni közölte, a kastély helyreállítására kell a pénz, nem magáncélokra. Ezért a tévében is nagyon szépen beszéltek az ügyről. A múzeum megadja a kétféle képet, vagy legalább a másfelet...

– No, most már komolyodjatok meg, közeledünk.

Az ünnepi beszédek elhangzása után a tömeg beözönlött a tanácsházára. Ennek két szobáját alakították át erre a célra. Az egyikben a kecskepásztorfiúk és a főkötős asszony, a másikban az idős férfi feje és a fiatal fiúcskát ábrázoló festmény kapott helyet. A látogatók szorgalmasan fényképeztek. Sok volt a külföldi is, főleg az osztrák. „Wunderschön!” – hallatszott mindenfelől, csodálatos, nagyszerű!

A gyerekek akkor értek a bejáratához. Szándékosan késtek le a megnyitási ünnepséget, mind a négyen utálták az efféle összeröffenéseket – mint Zoli nevezte a dolgot.

A bejáratnál egy asszony jegyeket árult, egy szigorú tekintetű férfi pedig ellenőrizte azokat. A négy gyerek természetesen elkerülte a jegyárut, és határozott léptekkel igyekezett befelé. A férfit azonban nem tévesztették meg.

– Hé, kiskölykök, hova, hova? Gyerekek csak gyerekjeggyel mehetnek be.

Csaba Hubára bámult, Zoli Anikóra. Elsőnek az ikrek szólaltak meg:

– Te látsz itt valahol kiskölyköket?

– Dehogyan látok, kedves ikrem. – És szorgalmasan körülnézegettek, Huba még a piros drapéria mögé is bekukkantott. Zoli megvakarta a fejét.

– Szerintetek egyáltalán létezik olyan szó, hogy „kiskölyök”?

– Nyelvtanilag talán... de logikailag nem helyes. – Huba határozottan rázta szőke fejét.

– Hát persze – állt ki mellette Anikó is. – A „kicsi” és a „kölyök” ugyanis szinonimák.

– Mi-nimák? – esett le Csaba álla.

– Minimák vagy maximák –, hülyéskedett Huba. A jegyszedő közben félajultan hallgatta a beszélgetést, mit sem értett belőle. Szerencsére felbukkant Szilvia, az ügyvédnő.

– Mire vártok, gyerekek? ... A tévések azt mondták, titeket is le akarnak filmezni a képek alatt.

– De nem vettek jegyet – kötötte az ebet a karóhoz a jegyszedő.

– A Kastély Gmk tagjainak ingyenes a belépés! – dörögte valaki a hátuk mögött. A jegyszedő kis híján elájult ijedtében.

Amália néni állt ott. Malomkerék méretű legújabb sárga kalapjában tényleg impozáns látványt nyújtott. Főleg azért, mert ugyanolyan színű nadrágot is hordott. Mögötte egy pillanatra felbukkant Kocsis úr, a kőműves és a motorizált sáska, ezúttal bőrsisak és motorrosszeműveg nélkül.

Nagy kék szeme csodálkozva nyílt a világra. A néni parancsolón intett.

– Hé, kincskeresők, nyomás be a terembe, felsorakozni a képek alatt! Tévészereplésre felkészülni, egy-kettő!

– Igenis! – Csaba szalutált, és katonásan összevágta bokáit. Arca fájdalmas fintorba torzult, egy pillanatra csillagokat is látott, ki hitte volna, hogy így fáj, ha az ember egymásnak üti szegény kiálló csontjait?

Két katonatiszt bukkant fel a bejáratnál. A néni akkor már olyan volt, mint egy világhírű karmester. A lépcső legfelső fokán állva vezényelte az eseményeket, hangja mindent betöltött:

– Üdvözlöm, tábornok, üdvözlöm!

Koltói ezredes zavarában – vagy a haragtól? – egészen elpirult. A néni ezen a nyáron már másodszor nevezte tábornoknak, és mindkét alkalommal mások jelenlétében, amit Koltói szerfölött

kínosnak tartott.

– És itt a kedves „üti” is! – közölte a néni az egybegyűltekkel oly hangosan, hogy még a főtéren is hallották. Ahol különben Lapaloma Jóska most tette fel a nyitott ablakban álló lemezjátszóra az ismert – untig ismert! – dallamot. A levegőbe ömlött a Paloma csodálatos dallama. Több bennszülött ekkor ismét arra gondolt, hogy más megyébe vándorol innen.

– Örülök, hogy eljöttek, ezredes úr. – Amália erősen megszorította a parancsnok kezét. – Itt van már mindenki, aki valamilyen formában segített a kastély építésénél. Ugye jövő tavasszal is számíthatunk önökre? – És minden ceremónia nélkül belekarolt a férfiba. Költői ezredes ekkor megbékélt a világgal. „Végtére is flúgos sárga gombáknak is lenniök kell, úgy látszik, ez a világ rendje és ezek még mindig milliószor jobbak, mint az interkontinentális ballisztikus rakéták!” – gondolta.

A néni útközben megszólította az egyik idős férfit.

– A megnyitó után rendezünk majd egy kis fogadást, professzor úr. Ugye, mesél majd nekünk Wolfgang Paulus életéről és művészetéről?

– A legnagyobb örömmel, asszonyom. – Amália édesdeden kacagott.

Csaba véletlenül az erős fényszórókba nézett és hunyorgott. Ugyanígy hunyorgtak a többiek is. A tévékamerák rájuk szegeződtek. A riporternő éppen megfogalmazta első kérdését, amely különben rendkívül eredetien hangzott: „És mit éreztek, amikor megtaláltátok a festményeket?” Valaki félhangon magyarázta, hogy a rejtekhelykamra mikroklímája óvta meg a képeket majdnem fél évszázadon át, annak köszönhető, hogy ilyen remek állapotban maradtak.

Katinka és Ákos egymásra néztek, Szilvia a mellette álló idősebb úrra mosolygott.

– Ön is meghívott vendég?

– Fizettem a jegyért – mormolta amaz kelletlenül. – A műemlékvédőktől vagyok. Muzsola a nevem.

– Nem baj – vágta rá Szilvia. Járhatott volna rosszabbul is. Az egyik nagybátyámat Klisteraspályossi Edömérnek hívták, hát nem szörnyű?

Az ügyeletes tiszt magára maradt. Észrevett egy rokonszenvesnek látszó öregurat az egyik sarokban, odament hozzá.

– Szintén művészettörténésznek tetszik lenni? – kérdezte.

– Nem, kérem. Én annak a nagy kalapos hölgynek a férje vagyok – mondta az öreg, szája körül kis mosollyal.

– Részvétem – szaladt ki az „üti” száján, aztán zavartan krákogott, és kijavította magát: – Akarom mondani, büszke lehet a feleségére. Ha ő nincs, most se kastély, se Paulus-festmények. Nagyon energikus asszony, az biztos.

– Hát ez aztán biztos – mosolygott Gergely bácsi.

Az ikrek alig bírták ki mosolygás nélkül. A riporternő egyik kérdése a másikat követte, ők pedig csak álltak, válaszoltak, a kamera hideg szeme folyton rájuk szegeződött. Anikónak a szülei jutottak eszébe, meg is kérdezte a végén:

– Tessék mondani, ez mikor megy adásba?

– A ma esti híradóban – felelte az operatőr. Zoli úgy megörült neki, hogy elkapta a kislány kezét.

– Hallod? Ma este! Megnézzük magunkat, igaz?

– De még mennyire, uracskáim! – nevetett Anikó, és eszébe sem jutott, hogy kihúzza kezét Zoli kezéből. Így futottak ki a házból a napfényben fürdő térre. Zoli is nevetett. Az ikrek megelőzték őket, felriasztottak néhány galambot. A fodrászüzlet felől idehallatszott a Paloma felívelő melódiája, a levegő tele volt nyárral és Balatonnal, egyszóval minden olyan csodálatos volt, amilyen csak akkor lehet, amikor az ember tizenvalahány éves.

Anikó megállt a tér közepén, felnézett az égre. Minden olyan kék, olyan gyönyörű kék volt, mintha az egész világot elöntötte volna az a békés, szépséges égbolt, a falu és a tópart szinte a magasban lebegett. Lehet, ennek a nyárnak már soha, de soha nem lesz vége?...

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

VENDÉG ÉRKEZIK – EGY HAJMERESZTŐ TERV – NÉGY ÉLETERŐS FIATALEMBER MUNKÁT KERES – VITA AZ ÜGYVÉDNŐRŐL

MÁSODIK FEJEZET AZ ELSŐ TITOK – FELTŰNIK EGY ELLENFÉL – TÁMADÁS EGY LAKTANYA ELLEN – AMÁLIA, AZ ELLENÁLLHATATLAN

HARMADIK FEJEZET

SZÁZ SEGÍTŐ NYÜZSGÉSE – OSZKÁR A HELYZET MAGASLATÁN – CSAVARGÓK FEJE FÖLÖTT FÖDÉL – A MEGYE RÉME

NEGYEDIK FEJEZET

EGY „BIZOTTSÁG” A SZESZFŐZDÉBEN – A SZUPERPADLÁS TITKAI – VIHAR A TŰZÉPTELEPEN – VALAMI NINCS RENDBEN?

ÖTÖDIK FEJEZET

EGY TITOKZATOS IDEGEN FELBUKKANÁSA – TOLVAJOK CSAPDÁBAN – EGY FELJELENTÉS KÖVETKEZMÉNYEI – VÉGSŐ CSAPÁS?

HATODIK FEJEZET

EGY REJTÉLYES FUVAR – HUGÓ ÉS TÓBIÁS – AZ IDEGEN FELBUKKANÁSA – ASZFALT MINDEN MENNYISÉGBEN – A FÁJÓ TITOK

HETEDIK FEJEZET

ANIKÓ, A SZUPERZSENI – MEGVAN A KINCS? – AL CAPONE ÉS TÁRSA MEGÉRKEZIK – HAJTÓVADÁSZAT

EPILÓGUS

AMELYBEN SZÓ ESİK EGY KIS MŰÉLVEZETRŐL, ZAVARBA JÖTT EMBEREKRŐL ÉS NÉGY ÚJDONSÜLT TÉVÉSZTÁRRÓL

HU ISSN 0324-3222

ISBN 963 11 6396 2

MÓRA FERENC IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ: SZILÁDI JÁNOS IGAZGATÓ
SZIKRA LAPNYOMDA, BUDAPEST (88-1049)
FELELŐS VEZETŐ: CSÖNDES ZOLTÁN VEZÉRIGAZGATÓ
FELELŐS SZERKESZTŐ: RÓNASZEGI MIKLÓS
MŰSZAKI VEZETŐ: SZAKÁLOS MIHÁLY
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: KARDOS GÁBOR
KÉPSZERKESZTŐ – SZECSKÓ TAMÁS
TERJEDELEM 13,58 (A/5) ÍV. IF 6234